

Giới thiệu Manh Sủng

Thể loại : cổ đại, song xử, cung đấu, sủng, duyên trời tác hợp, nam nữ cường, HE

Edit + Beta: LaStella

Một câu chuyện tình yêu giữa một Từ Nam Phong là một cô nương xinh đẹp, nhưng đáng tiếc chỉ là một thứ nữ lớn tuổi và còn một Kỷ vương với hình dáng anh tuấn, nhưng lại là một người mù nên không ai dám lấy.

Cũng vì vậy cuộc hôn sự của hai người bị mọi người ở khắp nơi tính kế, Tuy nhiên đến cuối cùng họ lại tự quyết định việc chung thân của mình.

Từ Nam Phong: Vương gia, trước tiên chúng ta giả thành thân. Chờ vài năm nữa chúng ta đều đạt được thứ mình muốn rồi sẽ hòa li, được không?

Kỷ vương cố nén sự vui mừng như điên: Như thế cũng được!

Thành thân xong Từ Nam Phong mới dần dần phát hiện ra, thôi xong, biến giả thành thật mất rồi!

Kỷ vương: Từ Nam Phong, đã làm vương phi của bốn vương rồi thì nàng đừng nghĩ tới chuyện hòa li nữa.

Từ Nam Phong:!!!

Kỷ vương: Nếu nàng muốn thì có thể tửu phu.

Từ Nam Phong: ...

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đàn ông ở Đoàn gia suốt ngày trầm mê trong tửu lầu kỹ viện, thanh danh kém

Edit: Tiểu Phiến

Tháng ba mùa xuân, hoa nở liễu xanh, những cơn mưa xuân đem mái ngói của Từ phủ cọ rửa như mới, phát sáng. Thật sâu bên trong đình viện, thân trúc lạnh run rẩy, hoa đào ửng đỏ, bỗng chợt còn có tiếng chim hoàng anh cất tiếng hót. Đây vốn là một khung cảnh vô cùng tao nhã và yên tĩnh, nhưng trong lòng Từ Nam Phong lúc này lại sinh ra một cỗ tức giận đầy ắp ứ.

Bên cửa sổ để một chiếc ghế làm bằng gỗ lim màu vàng tạc, ngồi trên ghế là một vị phu nhân có khí chất vô cùng đoan trang. Cho dù bà đang mặc một thân y phục có hoa văn u ám nhưng cũng không thể che đi được sắc đẹp kiều diễm của bà. Người này chính là mẹ kế của Từ Nam Phong, người đã khiến cho cha nàng từ thế nạp thiếp một cách không thương tiếc, nói là muốn cưới chân ái về nhà, người này chính là tôn nữ của thừa tướng Trương Đình, Trương Xảo Nhi.

Trương thị mị nhãn như tô, bà thân nhiên liếc nhìn Từ Nam Phong một cái, bày ra tư thế của một vị nữ chủ nhân nơi này, chậm rãi nói: “Đoàn gia ở thành Nam cho người tới đây làm mai, đăng trai mới có hơn 20, có tiền có thế, ta thấy không tồi, người có ưng không?”

Đoàn gia nổi tiếng toàn kinh thành là nhà giàu mới phát lên, nam nhân trong gia tộc này thường xuyên ham mê cờ bạc, lại còn hay tới thanh lâu, thanh danh cực kém. Từ Nam Phong biết người mẹ kế này từ trước tới giờ đều không thích nàng, cô bình tĩnh mà cười: “Nếu thật sự không tồi, không bằng để lại cho con gái của phu nhân đi.”

Trưởng nữ của Trương thị tên là Từ Uyển Như, nhỏ hơn Từ Nam Phong ba hay bốn tuổi gì đó, tính cách vô cùng kiêu ngạo lại ngang ngược.

Trương thị nhíu mày: “Nam Phong, người nói thế là có ý gì?”

Từ Nam Phong nói: “Không có ý gì cả, muội muội không phải cái gì cũng muốn tranh với ta sao? Đoàn gia lại là một gia tộc giàu có như vậy, cứ để cho muội ấy, đỡ phải châm chọc ta là làm tỷ tỷ lại không hiểu chuyện và biết khiêm nhường.”

Sắc mặt nàng cực kỳ bình tĩnh, giọng điệu lại nhẹ nhàng như vân đạm phong khinh, nhưng Trương thị lại cảm nhận được sự châm chọc trong đó.

Từ Nam Phong cũng lười so đo cùng Trương thị, xoay người đi ra khỏi cửa sương phòng.

Trương thị ở phía sau lạnh lùng nói, “Nam Phong, tuổi người cũng không còn nhỏ, bắt đắc dĩ phải chọn ba kiếm bốn rồi.”

Từ Nam Phong không để ý đến bà, chân đạp lên những chiếc lá rơi đầy sân, đi về phía gian phòng phía Tây.

“Nghe nói Đoàn gia muốn tới cầu hôn người? Đoàn gia rất tốt, nghe nói có rất nhiều tiền, người thấy thế nào? Người đã đáp ứng chưa?” Vừa bước vào cửa tây phòng, một phụ nhân ăn mặc lòe loẹt tục diêm* được người đỡ mà tiến lên đón nàng, bà mừng rỡ kéo tay áo Từ Nam Phong hỏi liên hồi.

Tục diêm: Xinh đẹp nhưng nhìn vô cùng tầm thường.

Đây là thân mẫu bị giáng chức làm thiếp thân của Từ Nam Phong, Diệp nương.

Diệp nương tuy đã qua tuổi bốn mươi nhưng vẫn còn bộ dáng thùy mị, y phục ngấn màu xanh biếc phối với gấu quần thâm đỏ, bách hoa hí diệp bao phủ bên ngoài để giầy, trang sức đẹp để cài trên búi tóc cao, sức nặng của cây trâm yếu ớt giống như muốn rơi xuống, nhiều trang sức quý giá như vậy nhưng thực sự không thể nói là diêm lệ, cũng lắm cũng chỉ có thể nói là diêm tục.

“Nương, người cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa, mẹ con Trương thị an bài việc hôn nhân người cũng tin tưởng sao? Các nàng còn ước gì ta gả cho một kẻ xấu, cùng hấn chịu nhục mới tốt.”

Từ Nam Phong nín giận dữ đầy bụng, đột nhiên nằm xuống giường êm bên cửa sổ, tiện tay cầm mấy quyển sách sử lật lên xem.

Lúc sau, nàng liếc về phía y phục của mẫu thân, lại không nhìn được than thở, “Nương, người mặc trang phục đẹp thế như vậy làm gì? Cho dù có xinh đẹp nữa thì phụ thân vẫn ghét bỏ người là một nữ nhân không có quyền không có thế, sẽ không tới tây phòng nhỏ bé này nhìn người một cái đâu. Người ở đây ngóng trông một ngày lọt vào mắt xanh của phụ thân, không bằng tự mình dự định sớm một chút.”

“Nương đã già rồi, cả đời chỉ có thể treo cổ trên cái cây phụ thân người, còn có thể tính toán cái gì? Dự định lớn nhất hiện nay chính là nhanh chóng đưa người gả đi.”

Diệp nương quay về phía gương đồng sửa sang lại sợi tóc mai rơi xuống, khuôn mặt đầy vẻ oán phụ sâu khổ, bà than thở, “Nam nhi, người đã 19 rồi, Thất nương ở nhà cách vách lúc lớn bằng người đã có hai đứa bé có thể ngang ngược khắp nơi rồi. Những năm trước đây, cũng lạ sao thân thể người lại không khỏe mạnh, không phải hôm nay phong hàn thì chính là ngày mai thương gân động cốt, cả ngày phải ngâm mình ở trong ấm sắc thuốc, không thì duyên có gì bỏ lỡ nhiều nhân duyên như vậy.”

Mẫu thân nàng càng nói càng kích động, bà thấy sắc mặt Từ Nam Phong như muốn nghe cho qua chuyện liền đuổi cánh tay đeo vòng tay vàng đến, đoạt đi sách trong tay Từ Nam Phong, dùng ngón tay không được mịn màng lăm lăm ấn lên trán nàng một cái, bà cắn răng nói, “Theo như người nói thì không thể thay đổi, nữ tử không tài thì có đức! Thường ngày phụ thân người nói người học nữ đức, chuyên cần luyện thủ thừa, người không nghe, cả ngày xem những thứ lung ta lung tung để làm gì, có thể nhìn thấy con rể quý tới sao? Đã 19 tuổi rồi còn chưa lập gia thất, truyền ra ngoài thì ta là người mất mặt! Người xem nữ nhi của tiểu tiện nhân Đông phòng kia, vừa đến mười bốn mười năm tuổi đã có người tới đập cửa Từ phủ mà ngỏ lời cầu hôn, mà người.... Ôi, sao ta có thể sinh ra một nhi nữ không có chí tiến thủ như người chứ!”

Từ Nam Phong cũng không nhìn sách, tùy ý chống một tay lên bàn trà nhìn đốt ngón tay thô ráp của mẫu thân. Diệp nương xuất thân từ gia đình làm nông, khi còn trẻ luôn ủng hộ chồng đọc sách thi cử, bản thân làm không ít việc nặng, khổ sở rất nhiều, mà bây giờ ông ta nhiều tiền cũng không thể mang tuổi xuân của bà trở lại nữa rồi.

Mẫu thân chính là sợ nghèo, người một khi đã có cơm ngon áo đẹp thì sẽ không chịu nổi người khác mất lạnh chế nhạo, chi phí ăn mặc luôn phải so sánh cao thấp cùng với đông phòng. Thế tử bị vứt bỏ, sắc đẹp cũng không còn, lại bị giáng chức làm thiếp thất, nữ nhi duy nhất lại là gái lơ thì không ai thèm lấy, đây có lẽ là sỉ nhục mà mẫu thân đời này không có cách nào cọ rửa sạch.

Vài giọt lệ bắt đầu chảy ra từ khóe mắt Diệp nương, bà lấy ra một chiếc khăn tay mùi hương gay mũi chấm chấm khóe mắt, đánh giá về mặt Từ Nam Phong nói, “Nam nhi, người không có quyền người đáng thương cũng là mẹ, người nên đáp lại lời cầu hôn của Đoàn gia thôi.”

Từ Nam Phong lẳng lặng nghe, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của nàng cũng không có lấy một chút cảm xúc nào. Chờ mẫu thân thao thao bất tuyệt phát tiết xong một trận, rồi thôi phòng Đoàn gia lên trời, lúc này nàng mới chậm rãi liếm đôi môi khô khốc, cho bà đáp án của mình, “Nương, ta sẽ không lập gia đình.”

Phụ mẫu này hoang đường lại thất bại trong hôn nhân, nàng với tình yêu cũng chỉ là chờ đợi. Dừng một chút, nàng thuận tiện nói, “Ta không có cách để khoan dung đem trao vận mệnh mình vào tay một người ngay cả mặt mũi như thế nào vẫn còn chưa biết, lại phải cùng người khác oanh oanh yến yến tranh sủng, đến cuối cùng vẫn phải cô độc suốt đời trong căn phòng tịch mịch.”

Cho dù là loại nào đối với nàng thì cũng là ác mộng.

“Người! Tên khốn nào dạy người nói như vậy? Người đây là muốn tức chết ta sao!” Diệp nương che ngực ngã ngổ trên giường nhỏ, bắt đầu vừa khóc lớn vừa lớn tiếng chửi nàng, “Phụ thân người không nuôi người, giờ người thành cái loại nghịch nữ này, thân là nữ nhi, không lấy chồng tốt cho phụ mẫu tự hào cũng thôi đi, chẳng lẽ người còn nghĩ suốt đời ăn nhờ ở đậu trong phủ sao!”

Tóc mai của Diệp nương bay tán loạn, trâm cài ngấn ngang, son phấn dính thành một mảnh hồng hồng trên mặt giống như diễn hài kịch, không còn chút hình tượng nào để nói.

Thị tỳ của bà ở bên ngoài chờ đợi đột ngột nghe thấy tiếng động, vội vã chạy vào trong phòng, nàng hiển nhiên đã quen với dáng vẻ của Diệp nương, không thể làm gì khác hơn là đưa tay dịu bà, nhẹ nhàng hỏi, “Phụ nhân, vừa nãy người còn tán gẫu tốt mà bây giờ làm sao rồi?”

Diệp nương đẩy thị tỳ ra, siết chặt khăn nói, “Môi thực là phụ mẫu, hôn sự này, ta đã làm chủ đáp lại cho người rồi!”

Nàng chưa từng đọc sách nên nói từ “người làm mai”* đọc nhầm thành “môi thực”*; thị tỳ đứng một bên không kiềm chế được cười lên một cái. Nam Phong giương mắt, nhẹ nhàng liếc đến chỗ thị tỳ; thị tỳ cuống quýt gạt đầu, cố gắng đè xuống khóe miệng nhếch lên.

Trong tiếng Trung hai từ 媒妁/ mei shuo / và 媒勺/ mei shao / khác nghĩa nhau nhưng Diệp nương đọc nhầm.

“Thái Vân, đi pha ấm trà nóng đến cho phu nhân.”

Thái Vân hành lễ, nhận mệnh lui ra ngoài; Từ Nam Phong lúc này mới đứng dậy đi tới bên người mẫu thân, ông tay áo màu hoa lan giờ lên, nhẹ giúp bà lau đi son phấn nhòe màu trên mặt, nhưng lại bị mẫu thân tức giận đẩy ra.

Từ Nam Phong cũng không giận, chỉ lẳng lẳng cúi đầu đứng trước mặt mẫu thân, không nhanh không chậm giải thích, “Nương, nữ nhi không lập gia đình cũng không phải sẽ làm cho người cùng phụ thân cảm thấy ngọt ngat, chỉ là những người tới cửa cầu hôn kia, đều không tương xứng với nữ nhi. Bàn về đại lang Đoàn gia, hẳn suốt ngày mê muội với tửu lâu kỹ viện, chơi bởi lêu lổng, mất hết thanh danh, lại nổi danh háo sắc tham tài, làm sao ta có thể gả cho một người như thế?”

Phụ thân giỏi nịnh bợ, mẫu thân yêu tiền, thêm nữa mẫu thân lại bị giáng chức làm thiếp thất, nàng chính là đã mang phận thứ nữ Thượng Thư phủ, đã như thế, người tới cầu hôn chỉ có thể là mấy tên thương nhân, không thì đem nàng dâng lên làm tiểu thiếp của công tử bột Lạc Dương, mặc dù là lang quân có phẩm tính đáng tin cậy, cũng sẽ lấy gia cảnh bản hàn của mẫu thân làm lý do cự tuyệt ở ngoài cửa.

“Đại lang Đoàn gia vóc người khôi ngô, khí thái uy nghiêm, lại là quan liêu, trong nhà có tiền có thế, người gả đi chính là chính thê, làm sao có thể không tương xứng? Lại nói đại lang Đoàn gia có đạo đức cả nhân, nam nhân chưa lập gia đình đều thích chơi bởi như vậy, sau này có gia đình rồi tự nhiên sẽ kiềm chế.”

Diệp nương còn chưa từ bỏ ý định, chỉ tiếc rên sát không thành thếp chọc chọc vào vai Từ Nam Phong, bà cắn răng nói, “Huống chi, người cũng không nhìn xem người bây giờ đang là thân phận gì! Thứ nữ Từ phủ, tuổi lại lớn, có thể có gia đình giàu có đồng ý đưa lễ cưới hỏi đàng hoàng đã là rất tốt, người còn định lựa ba kiếm bốn?”

Từ Nam Phong hít sâu một hơi, há miệng định nói, Diệp nương không chờ nàng nói, nói trước đánh gãy lời nàng, “Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi, chờ phụ thân người tới, ta liền cùng hẳn bàn bạc! Lần này người đừng nghĩ đùa bốn chiều trò gì để đào hôn nữa, cho dù phải nhắc thì ta cũng sẽ đưa người lên kiệu hoa Đoàn gia!”

Nói xong, Diệp nương liền đẩy cửa đi.

Từ Nam Phong nén đầy một bụng giận dữ không có chỗ phát tiết, ở trên giường phiền muộn lần một vòng, lại cầm lên gối thêu tường tượng đó là mẹ con Trương thị, tức giận đánh lên mấy quyền, nàng vẫn chưa hết giận liền thẳng thần lưu loát đổi xiêm y, dự định đi ra ngoài giải sầu.

Từ Nam Phong mỗi lần ra ngoài dạo phố đều thích cái nam trang, mặc trang phục hiệp khách, thứ nhất là để tiện bước đi, thứ hai là để giảm bớt phiền phức. Nàng thay đổi một thân áo bào màu trắng, dùng dây cột lại mái tóc dài lên cao, nàng định đi ra cửa, kết quả lại đụng phải Từ Uyển Như ở trong sân.

Thiếu nữ năm nào đã trưởng thành, tướng mạo nàng ta rất đẹp, thân là hòn ngọc quý trên tay Từ phủ, Từ Uyển Như nhận được hết sự sủng ái của phụ mẫu, tính cách tự nhiên sẽ hung hăng can quấy.

Nhìn thấy Từ Nam Phong đi ra, Từ Uyển Như kéo nhẹ quần dài màu xanh liền tục bước tới gần, tính cách tuy trẻ con nhưng trên khuôn mặt điểm lệ lại là một nụ cười trào phúng, nàng tiến đến đứng trước người Từ Nam Phong, “Tỷ tỷ đi đâu vậy, tỷ muốn đào hôn sao? À, tỷ tỷ cũng đã già rồi mà còn chưa lấy chồng, như vậy muội muội ta cũng không có mặt mũi lập gia đình.”

Nam Phong không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ bình tĩnh nói, “Tỷ tỷ hôm nay rất ngứa tay, đột nhiên lại muốn đánh người, muội muội muốn phụng bồi tỷ sao?”

Từ Nam Phong từ nhỏ thân thể đã yếu ớt, vì để rèn luyện sức khỏe nên đã đi theo Dương tướng quân luyện võ mấy năm. Nàng tuy không nói nhiều, ngữ khí cũng mềm nhẹ nhưng mỗi một câu đều mang theo khí phách lăm liết không thể xâm phạm, Từ Uyển Như cũng chỉ dám dùng đầu lưỡi chiếm tiện nghi của nàng thôi.

“Người dữ cái gì a, dữ dần như cọp cái làm gì, chẳng trách không có ai dám lấy!” Từ Uyển Như không cảm thấy mình đã nói sai cái gì, nàng lui về sau một bước, chống nạnh kiêu căng nói, “Ta tới để tặng đồ cho người. Trong cung mới ra trăm cái mới, mẫu thân bảo ta đến đưa cho người một phần, miễn cho miệng lưỡi của mấy tên bụng dạ khó lường bán tán thị phi nói tỷ muội Từ gia bất hòa.”

Từ Uyển Như hất cằm lên, phất tay một cái, tiểu nha hoàn ở phía sau liền khom người trình lên một khay phần nước màu hồng, ngoài ra còn có hai ba cái trăm cái đầu. Nam Phong nhìn lướt qua, mấy cây trăm này đều có chút tỷ vết, nhất định là hàng nhái dỏm, hoàn toàn không đáng giá.

Từ Nam Phong nở nụ cười, “Những vật quý báu tục tăng này ta không thích, hẳn là xứng với người hơn.”

Từ Uyển Như vốn muốn dùng mấy đồ hàng nhái hàng dỏm này mang đến trào phúng Từ Nam Phong, cuối cùng lại bị nàng châm chọc trước, nhất thời tức giận đến gò má ửng hồng, “Người mới tục, cả nhà người đều tục!”

Từ Nam Phong đi vòng qua Từ Uyển Như, “Chừi hay lắm,thay ta cảm ơn cha người.”

Từ Uyển Như có cảm giác giống như hơi thở nghẹn lại trong cổ,nhưng nàng cũng không dễ bỏ qua như vậy,nàng kéo lại Từ Nam Phong che trước người nàng.

“Thả ra.” Từ Nam Phong nhéo lông mày một cái,thực sự nàng không muốn gặp lại Từ Uyển Như hung hăng càn quấy này nữa,cổ tay nàng vì dùng sức mà run lên,đẩy Từ Uyển Như ra xa.

“Người! Người đánh người!”

Từ Uyển Như tức giận,thấy Từ Nam Phong nhanh chân đi ra khỏi cửa liền nâng cao giọng hô to, “Người đến a! Đại tỷ muốn đào hôn,nhanh bắt nàng lại!

“Hô to gọi nhỏ như thế còn ra thể thống gì!” Ở hành lang bên dưới,một phụ nhân xinh đẹp đoan trang cùng nha hoàn bà tử chen chúc đi tới, bà hơi hốt quét mắt nhìn Từ Uyển Như một cái,thấp giọng nói, “Trở về phòng rồi nói sau.”

Phụ nhân này chính là nữ nhân hiền lành khiến phụ thân nàng không tiếc đem Diệp nương gáng thành thiếp thất cũng phải lấy được bà về nhà,thực sự yêu thương bà ta.

“Mẫu thân,nàng đánh. ...” Từ Uyển Như đỏ mặt,căm giận chỉ vào Từ Nam Phong.

“Cấm nói.” Trương thị đào con người một vòng,mang theo dáng vẻ một nữ chủ nhân uy nghiêm, “Trở về phòng.”

Từ Uyển Như hung hăng trừng mắt nhìn Từ Nam Phong một lát,gì tay lên đánh roi khay phấn nước màu hồng trên tay nha hoàn,trần châu trang sức sụp đổ xuống một chỗ,lúc này nàng mới hừ lạnh một tiếng,nhắc váy dặm chân trở về phòng.

Trương thị đem tầm mắt đặt lên người Từ Nam Phong, trên khuôn mặt hoàn mỹ mang theo nụ cười,lạnh nhạt nói, “Trở về sớm chút,hôm nay phụ thân người sẽ trở về dùng bữa.”

Từ Nam Phong không ở lại nhìn các nàng,xoay chuyển bước chân một cái liền bước ra khỏi cửa.

Đường phố Lạc Dương không dứt người qua lại,tiếng hét to từ những tiểu thương dọc đường nổi lên không dứt,Từ Nam Phong bước đi không có mục đích chen chúc đi qua đám người,trong lòng đối với việc đối xử khắp khiếm của Từ phủ lại càng căm ghét.Mẫu thân thô tục lại tham tài,phụ thân suốt ngày chỉ biết nịnh hót,Trương thị hai mặt,muội muội kiêu căng ương ngạnh,còn có chính mình trợ trối không ai giúp đỡ. ... Cũng làm cho nàng cực kỳ mất hứng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đó là Kỷ vương gia mất mù sao ?

Edit: Tiểu Phiến

Từ phủ tên là Từ Vị, là một đứa con được sinh ra trong một gia đình nghèo khó. Ông vốn là một tú tài trẻ tuổi ở nông thôn phương nam,lúc còn trẻ ông cưới tiểu mỹ nhân Diệp nương ở thôn bên cạnh làm thê,không bao lâu sau thì sinh được một nhi tử,đáng tiếc gia cảnh bần hàn, người con trưởng năm ba tuổi nhiễm bệnh chết yểu,sau đó lại có một nữ nhi,đó chính là Từ Nam Phong.

Mười năm học hành gian khổ,Diệp nương đập nồi đem bán,ngày đêm cày ruộng dệt vải. Cuối cùng bà cũng đã dành dụm đủ lộ phí, đưa số tiền này cho trượng phu lên kinh thành thi.

Lần này Từ Vị đi, chính là đi rông rã ba năm.Ba năm,bất vô âm tín,rất nhiều người đều nói Từ Vị có lẽ là ốm chết lúc đang trên đường thi cử rồi.

Mãi đến tận năm thứ tư,trong thôn có một thanh niên làm ở một hiệu cầm đồ trên kinh thành về thôn thăm người thân,trong lúc vô tình hần nhắc tới Trạng Nguyên khoa cử bốn năm trước cũng tên là Từ Vị,cùng là người Kinh Châu,tám chín phần mười chính là tú tài thôn mất tích năm ấy.

Từ Vị vốn không áo gấm về nhà là bởi vì ông đã cưới một kiều thê trẻ đẹp ở kinh thành,bản thân lại đến làm rể hiền.Nữ tử này họ Trương, chính là tôn nữ ruột của Thừa Tướng, là một danh môn quý nữ thực sự*.Thanh niên kia cười đùa nói tú tài leo lên cành cây cao,một đường thẳng chức rất nhanh,ngắn ngủi ba năm liền ngồi đến vị trí Lễ Bộ Thị Lang.

Danh môn quý nữ: con gái/ cháu gái của những gia đình giàu có vừa có quyền quý vừa có danh tiếng.

Lễ Bộ,đây chính là một công việc béo bở a.

Lang quân là Trạng Nguyên tuổi mới đôi mươi, một khi thi đậu, liền vứt bỏ thể tử ở nông thôn, cưới về nữ nhân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp. Diệp nương không chịu được kích thích, lập tức hôn mê ngã trên đất.

Sau khi tỉnh lại, bà đem nhà cửa đều bán hết, mang đồ đáng giá trong nhà đi cầm đồ, nhấc theo bao quần áo xẹp xẹp rách nát, cồng kềnh bốn tuổi đi tìm Trương phu.

Từ Nam Phong có trí nhớ rất tốt, nhưng dù sao lúc đó nàng mới có bốn tuổi, lúc có chuyện cũng mơ hồ không rõ ràng lắm. Nàng chỉ nhớ tới duy nhất một lần, chính là trên đường vào kinh chịu đựng gió thảm mưa sầu, ăn cũng không no, lại phải quỳ gối trước Từ phủ, cùng với ánh mắt lạnh lùng của Trương thị.

Trải qua mấy tháng bấp bênh như thế, Từ Nam Phong đã bị hành hạ đến nỗi giống như một người hành khất bán thịt. Diệp nương không có chỗ nào đi, đầu tóc rối bù quỳ trước Từ phủ khóc cả ngày. Từ Vị cũng chỉ dám lúng túng đứng ở một bên, xem xét vẻ mặt Trương thị, lại thấp thòm lo âu.

Thời gian đã qua bốn năm, Từ Vị không nghĩ tới thể tử này của ông có thể tìm tới kinh thành. Tuy ông có chút áy náy, nhưng nhiều hơn vẫn là sợ Trương thị nổi giận nên ông mới thấp thòm không biết làm sao.

Khi Trương thị vừa sinh ra Từ Uyển Như, thân hình vẫn yếu đuối, xinh đẹp, không một từ ngữ nào có thể tả nổi. Bà không có khóc cũng chẳng nháo, lại càng không chỉ trích Từ Vị lừa gạt bà chuyện đã nói thể tử mà vẫn đoan trang ôn nhu, tạo ra sự so sánh rõ rệt giữa bà và Diệp nương đang la khóc om sòm trên mặt đất.

Bà dặn dò người ở trong nhà, “Dẫn các nàng đi, tìm một biệt viện sắp xếp cẩn thận, đừng kêu các nàng đi ra kéo mắt mặt. Mặc dù Từ phủ không biết xấu hổ, nhưng Trương gia ta chính là danh gia vọng tộc trăm năm nay ở Kinh Thành, tóm lại cái ta muốn chính là thanh danh.”

Sau đó, bà quay đầu nhìn người chồng đang thấp thòm bên cạnh, thanh âm ôn nhu nói, “Lang quân, người theo ta vào nhà, giải thích rõ ràng chuyện này.”

Dăm ba câu nói, hóa giải bế bối của gia tộc, cũng nghĩ cho mặt mũi Từ Vị.

Lúc còn trẻ, Từ Nam Phong đã từng nhắc nhở mẫu thân, “Phụ thân sở dĩ yêu thương chiều chuộng Trương thị như vậy, không chỉ vì lưu luyến tướng mạo đẹp của bà cùng thể lực Trương gia, ông càng yêu bà đoan trang cùng thủ đoạn mưu mô của bà.”

Nhưng Diệp nương cũng không để trong lòng, bà vẫn cảm thấy Từ Vị chỉ bị gia tài của và khuôn mặt đẹp của Trương thị mê hoặc.

Diệp nương không biết là năm đó Trương thị đem mẹ con bà nhốt vào biệt viện heo lánh, sau đó nhanh chóng quyết định liên lạc với sát thủ bên nhà mẹ đẻ, muốn lặng lẽ giết chết mẹ con Từ Nam Phong. Dù sao các nàng cũng không phải người kinh thành, lại bị ngăn cách bên trong biệt viện, sau khi giết đem cho mấy tên lang thang bên ngoài xử lý, thông báo với mọi người là do ốm chết thì sẽ hoàn toàn không có người nào nghi ngờ.

Đáng tiếc sát thủ còn chưa kịp động thủ, Trương thị đã được chẩn hi mạch thêm lần nữa, bà lại mang thai lần thứ hai.

Mạch thai Trương thị luôn luôn bất ổn, cực dễ sảy thai, nhớ tới lúc nàng mang thai Từ Uyển Như, có một Văn Du đạo sĩ từng nói cho nàng biết, “Trong thời gian mang thai không thể giết người bừa bãi, nếu không khi sinh ra đứa trẻ rất có khả năng sẽ là tử thai hoặc là bệnh thai.”

Trương thị lo lắng nói sẽ ghi nhớ, bà nghĩ mãi tới việc này, cuối cùng vẫn là quyết định tạm thời buông tha cho mẹ con nàng bên trong biệt viện, các nàng bị nhốt ở trong biệt viện như vậy cũng không thể tạo thành uy hiếp cho bà. Hai mẹ con nàng lúc này mới dần dần u mê cứu vớt hai cái mạng này.

Một tháng sau, Từ Nam Phong cùng mẫu thân được đón tiếp tiến vào Từ phủ, dùng thân phận thiếp thất cùng thứ nữ mà tiến vào, thực ra cũng là để Trương thị thuận tiện giám sát các nàng trong bóng tối.

Bắt đầu từ đó đến nay đã nhiễu loạn hơn mười năm, trong cuộc sống cứ âm thầm phân cao thấp với nhau.

Từ Nam Phong từ trong ký ức hoàn hồn lại, dừng bước trước một quán trà. Ngoài cửa quán trà chật ních người đến xem náo nhiệt, nàng nhìn xuyên qua một khe hở giữa đoàn người, mơ hồ thấy được hai vị khách của quán trà đang thi đấu trà* ở bên trong, chỗi cộ bằng trúc trong tay nhẹ nhàng cho vào trong ấm trà màu đen, cử thể liêu mạng mà quấy. Những vụn lá trà màu trắng xếp tích tụ dần dần, mọi người xung quanh vây xem hoan hô khen hay.

Trà đấu: Là một nét văn hóa xưa của thời cổ đại Trung Quốc. Họ chọn những loại trà có tiếng để tiến hành thi đấu với nhau. Bắt đầu từ thời nhà Đường rồi được biết tới vô cùng rộng rãi ở thời nhà Tống. Đây chính là thú vui của các nhà giàu có thời xưa.

Từ Nam Phong đứng ở ven đường nhìn đến có chút xuất thần, hoàn toàn không chú ý ở phía xa một đoàn quân mã nổi điên đang chạy về phía nàng.

“Tránh ra, mau tránh ra!” Võ tướng trên lưng ngựa lớn tiếng kêu, liều mạng kéo dây cương, tiếng quát vang lên giống như chuông lớn, “Cẩn thận ngựa xông tới!”

Từ Nam Phong hoàn hồn liền nhìn thấy mấy con ngựa giơ cao móng, giống như giơ cao lên đỉnh đầu Từ Nam Phong, phảng phất một khắc sau liền đạp nàng thành thịt nát. Từ Nam Phong học võ được mấy năm, thân thủ so với người bình thường nhanh nhẹn hơn rất nhiều, lúc này nhanh chóng nghiêng người lăn khỏi chỗ cũ, miễn cưỡng tránh thoát móng ngựa đạp xuống.

“Ô ——” Tướng quân trên lưng ngựa liều mạng nắm chặt dây cương, dùng khí lực lớn đến nỗi lòng bàn tay chẳng chịt những vết đỏ, lúc này con ngựa điên mới yên tĩnh lại một chút, phì phì mũi dậm chân tại chỗ, không hề đầu đá lung tung.

Tướng quân lúc này trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi, hấn tung người nhảy xuống ngựa, trầm giọng quát lên, “Tiểu tử ngươi là xảy ra chuyện gì, sao lại đứng

đờ ra trên đường cái,nếu như né tránh không kịp.... Há? Nam Phong?”

Từ Nam Phong cũng cảm thấy kinh hi,vỗ vỗ áo bào bụi bặm vài cái rồi đứng lên,cung kính hành lễ với Tướng quân một cái,cười nói, “Sư phụ.”

Hóa ra lại là người quen.

Võ tướng giáp vàng,vóc người khôi ngô này chính là sư phụ của Nam Phong thời niên thiếu,bây giờ là tướng quân chỉ huy Dương Thận Chi.Từ Nam Phong khi còn bé thân thể không tốt,Diệp nương sợ nặng cứ như vậy sẽ không chịu nổi liền nghe theo kiến nghị của người khác,nắm ni Từ Vị tìm một sư phụ dạy nàng tập võ, rèn luyện thân thể khỏe mạnh.

Khi đó,Dương Thận Chi mới chỉ là một thị vệ trưởng nho nhỏ trong cung,mười năm này lập công không ít nên rất được hoàng đế trọng dụng,một đường thăng chức đến vị trí chỉ huy Tướng quân.Nam Phong tuy rằng không phải căn cốt tốt,cũng chẳng phải kỳ tài võ học,nhưng năng thăng ở sự chăm chỉ chân thật,vì vậy Dương Thận Chi mới đồng ý dạy bảo nàng.

Tính ra,bây giờ hai sư đồ đã gần năm năm không gặp mặt rồi.

Mới này liệt mã mất không chế, không ít người giờ đang tụ tập ở đường phố này xem náo nhiệt. Đây cũng không phải nơi tốt để ôn chuyện,Dương Thận Chi đưa dây cương giao cho thuộc hạ,lúc này mới quay đầu nói với Nam Phong, “Ngày hôm qua ta còn cùng sư nương của ngươi nói về ngươi,hôm nay lại gặp được ngươi,có thể thấy đây là duyên phận! Đi,theo ta đến trà lâu uống một chén!”

Dương Thận Chi chinh chiến một đời,tính tình không câu nệ tiểu tiết,hoàn toàn đã quên Nam Phong là một cô nương còn chưa lấy chồng.

Nam Phong cũng không chú ý,chi cúi đầu liếc nhìn trang phục nam tử màu xanh nhạt trên người,gật gật đầu nói, ”Được.”

Một chén trà qua đi,Dương Thận Chi cũng vừa vặn kể xong hấn vất vả hàng phục liệt mã này như thế nào. Lúc này hấn mới cời chiến bào ra,dáng người tiêu sái dựa vào bên cửa sổ,hỏi Nam Phong, “Sao ngươi lại một mình đi tới đây,lại còn mặc trang phục như vậy?”

Từ Nam Phong nghĩ tới chuyện hôn sự với Đoàn gia, lại sốt ruột với mấy chuyện trong gia đình, nàng không kìm được khẽ nhăn mày một cái, thấp giọng nói: “Trong nhà buồn đến phát sợ,ta đi ra ngoài hóng mát một chút.”

Địa vị của Từ Nam Phong ở Từ phủ thực sự rất lúng túng,Dương Thận Chi cũng hiểu được.Hắn cũng đoán ra được mấy phần liên thừa dò hỏi, “Nhưng ngươi là vì việc kết hôn mà phát sầu?”

Bị chọc đúng chỗ đau,Nam Phong cười khò một tiếng,trầm mặc một lúc mới ngẩng đầu lên nói, “Sư phụ,trong cung còn thiếu thị vệ không? Người đem ta tiến cử vào đi,ta thực sự không muốn gả đi.”

Dương Tướng quân ngậm một ngụm trà trong miệng,suýt chút nữa thì phun ra ngoài.Hắn trợn mắt lên,khuôn mặt cương trực tràn đầy kinh ngạc, lại lập tức cảm thấy buồn cười, “Triều đại này chưa từng có tiền lệ để nữ nhân tham gia quân đội hay làm quan,không được không được, thế này chẳng phải sẽ khiến âm dương không cân bằng sao! Mặc dù ngươi nữ cái nam trang rất tốt nhưng nếu bị tra ra được thì đó chính là tội khi quân,là chém đầu.”

Dương Tướng quân đưa tay lên cổ làm ra động tác chém đầu.

Từ Nam Phong không cam lòng,nhìn lá trà mới đầu xuân màu lục nhạt trong chén,nhỏ giọng nói, “Nương nương, công chúa trong cung nhiều như vậy,nam thị vệ bảo hộ ắt có nhiều bất tiện,sẽ có lúc cần nữ hộ vệ thôi.”

Đây chính là sự thực,nam thị vệ trong cung rất nhiều,hàng năm đều sẽ tuyển ra một hai vị bê bối tư thông.... Nhưng dù là như vậy đi chăng nữa thì cũng không có tiền lệ để nữ nhân vào cung làm hộ vệ.

“Chuyện hộ vệ này,sư phụ thực sự không giúp được ngươi.Nhìn ngươi oan ức như vậy,ngẫm đến là do trên dưới Từ phủ làm khó dễ ngươi,ngươi cũng không nên sốt ruột,tìm một người tương xứng gả đi sớm chút,vậy thì liền không bị nhà mẹ đẻ khi dễ nữa.”

Nghe xong Dương tướng quân nói,Từ Nam Phong có chút bất đắc dĩ.Nàng thật không hiểu vì sao mọi người đều nhất trí cho rằng cho dù nữ nhân trước kia có chịu bao nhiêu khổ cực thì chỉ cần gả được cho một người nam nhân liền có thể thoát ra khỏi biển khổ....

Nàng cười cợt,chống cằm lạnh nhạt nói, “Thành thân cùng một nam nhân xa lạ,chẳng lẽ không phải là từ hố lửa này nhảy sang hố lửa khác sao?”

Dương Tướng quân lập tức nghẹn lời, hấn vỗ tay cười to,lắc đầu nói, “Nha đầu này,sư phụ thật không biết nên nói với ngươi cái gì nữa.Cũng không phải mỗi một người nam nhân đều là hố lửa,ví dụ như sư phụ ngươi đây,ta cũng không phải là hố lửa!”

Giống như nhớ ra cái gì,Dương tướng quân nâng tách trà lên một hơi uống cạn,trên mặt đã thu lại vẻ tươi cười,ng nghiêm mặt nói, “Nói đến đây ta mới nhớ chỗ này có một mối hôn nhân vô cùng tốt, có bên đằng trai này nam nhân đó vô cùng tuấn kiệt,khí thái hiền ngang,tuổi tác cũng mới vừa tới 20, phẩm tính cũng rất ôn hòa,đối với người ngoài rất lễ phép,cũng là danh môn vọng tộc,hắn muốn tìm một cô nương như ngươi làm vợ,ngươi có hứng thú hay không?”

Danh môn vọng tộc? Nếu là danh môn vọng tộc thì sao có thể coi trọng thứ nữ lớn tuổi như nàng được,huống hồ nam nhân yêu thích nuôi dưỡng cơ thiếp,phong lưu thành tính,Nam Phong không dám đánh cược.

Nàng không suy nghĩ quá nhiều,không chút nghĩ ngợi liền nói, “Sư phụ,ta chỉ muốn làm việc nuôi sống bản thân,độc lập sớm một chút mà thôi.Thực sự

không muốn gả đi,ta đã chuẩn bị sẵn đi vào chùa làm ni cô.”

Dương tướng quân cuống lên, “Ài,người ta giới thiệu cho người đích thực chính là nam nhân cao cấp nhất,làm sao người lại ngay cả sư phụ cũng không tin rồi! Cha mẹ người ham muốn quyền thế tiền tài,ta thì ham muốn cái gì chứ?”

Dương tướng quân công chính nghiêm minh,rất ít khi khen ngợi người khác,hắn nói người này được,nhất định là người này rất tốt rồi.

Nam Phong không thể làm gì hơn là than thở, “Được rồi,sư phụ,hắn là ai?”

Dương Thận Chi dừng một chút,nhìn quanh hai bên một phen,nhà gian này sát cửa sổ,rất yên tĩnh,cũng không có những người không liên quan đi qua.Hắn lúc này mới yên tâm rướn người về phía Nam Phong,nhẹ giọng nói, “Kỷ Vương.”

“Cái gì?” Chén trà trong tay Nam Phong run lên,nước trà màu lục sánh ra ngoài một chút.Nàng mở to hai mắt,khuôn mặt luôn luôn ôn hòa nay lại xuất hiện thần sắc kinh ngạc hiếm thấy,một lát sau nàng mới nói, “Đó là... Kỷ Vương gia mất rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ta không có nữ nhi không biết liêm sỉ như ngươi !

Edit: Tiểu Phiến

Kỷ Vương này,có chút vi diệu.

Từ Nam Phong chưa từng thấy hắn,chi nghe mấy người rảnh rỗi bàn luận việc trong cung ngoài cung, cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Kỷ Vương là nhi tử thứ tư, tên có một chữ ”Hoài”*, ít đi một chữ “Giới”**, là do Hiền phi nương nương, người có tài nghệ đánh đàn xuất thần đặt tên, bà xuất thân là một cầm ca.

*不/ huai3 / Hoài: Ý chỉ sự nhớ mong hoài niệm.

**界 / jie4 / Giới: Ngọc giới, một loại ngọc lớn của vua chúa thời xưa.

“Giới”, một loại ngọc vô cùng đẹp đẽ. Bởi vì Lưu Hoài tướng mạo tuấn mỹ,ôn hòa như ngọc,nên hắn thường được gọi là “Giới tử lang”.

Ở đời không tranh không giành vốn là chuyện tốt. Chỉ tiếc thay,Kỷ Vương tính cách ôn hòa đến gần như là nhu nhược,nghe nói giết một con kiến cũng không nhẫn tâm.Đương Kim Thánh Thượng dụng võ bình thiên hạ,vốn không chịu nổi một nam nhân mềm mại hèn yếu,vì vậy nên vô cùng không thích người nhi tử này,thêm nữa nương của hắn là Hiền phi nương nương xuất thân thấp hèn,địa vị của Kỷ Vương ở trong cung vẫn luôn luôn lúng túng.

Cuối năm ngoài trong cung mở yến tiệc,Kỷ Vương không biết nhiễm phải bệnh tật gì,vừa từ yến tiệc trở về liền mù một đôi mắt, vô duyên vô cớ đột nhiên dọa không ít nhân duyên bỏ cuộc.

Thành Lạc Dương có nhiều thiên kim giàu sang,có điều phàm là nhà có chút quyền thế,thà rằng đem nữ nhi gả cho quan lớn làm thiếp cũng không nguyện ý kết thân cùng Kỷ Vương phủ,vì vậy Kỷ Vương đến tuổi cập quan cũng vẫn chưa thú thê.

Từ Nam Phong không phải ghét bỏ Kỷ Vương,chẳng qua nàng cảm thấy kết hôn quả thật không thể sánh được với tự do tự tại.

Nàng nhìn lá trà lục bích bên trong chén khẽ chuyển động,nói, “Kỷ Vương tuy tốt nhưng không phải người hợp với ta,huống hồ con dâu hoàng tộc cũng không dễ làm như vậy.”

Thấy nàng do dự,Dương Thận Chi tiện dãi nói, “Đồ nhi,tuổi tác của người không thích hợp chờ đợi lâu nữa,người và Kỷ Vương tuổi tác tương đương,phẩm tính của hắn lại vô cùng tốt,nhất định sẽ không bạc đãi người.Huống chi,hắn cần một người thân thủ nhạy bén làm vương phi, người lại cần ra khỏi Từ phủ,các người còn không phải một đôi do trời đất tác thành sao?”

“Thân thủ nhạy bén?” Nam Phong có chút kinh ngạc, “Kỷ Vương này lại có sở thích đặc biệt chọn người tập võ làm vương phi?”

“Ôi,thực ra cũng là do tình thế bức bách, cũng là bất đắc dĩ mà thôi.”

Dương Tướng quân nhếch môi lên một chút,gióng như đang suy nghĩ tìm từ thích hợp để nói. Im lặng trong chốc lát,hắn giống như đã quyết định,đè thấp âm thanh xuống một chút,cơ hồ dùng hơi để nói, “Ta cũng không giấu diếm người,tuyển phi cho Kỷ Vương là một chuyện,ta là được Hiền phi nương nương giao phó.Đồ nhi,người có biết vì sao mất Kỷ Vương bị mù không?”

“Không phải do hắn hàng năm đều phải ngự yến,bị nhiễm trùng mới dẫn đến bị mù sao?”

“Cũng không phải, nhiễm bệnh chẳng qua là cái cơ do thái tử tạo ra thôi.”

“Chẳng lẽ, Kỳ Vương không phải mù bởi vì bị bệnh?”

Từ Nam Phong vừa nói liền nói trúng đáp án, Dương tướng quân gật đầu, thần sắc trở nên nghiêm trọng nói, “Là trúng độc.”

Trúng độc?

Từ Nam Phong mở to hai mắt, chén trà đã đưa đến bên môi nhưng vì quá mức kinh ngạc mà chậm chạp vẫn chưa uống. Nàng buông chén trà làm bằng sứ màu đen xuống, giọng nói cũng hơi cứng ngắt, “Trước mặt Thiên Tử cũng dám làm ra chuyện như vậy! Người hạ độc là người nào? Thánh Thượng không tra cứu rõ ràng sao?”

“Thái tử bắt cung nữ đưa trà lại, dùng hình ép hỏi, cuối cùng cung nữ đó thừa nhận nàng là thích khách của một bang phái bên ngoài tới mưu hại Kỳ Vương, sau đó liền bị Thái tử xử tử. Cho tới bây giờ những nhân chứng đó đều chết rồi, chuyện này cũng không có cách nào khảo chứng được nữa.”
Dương Tướng quân dùng ngón trỏ cùng ngón cái nắm lấy chén trà, miết nhẹ vài lần, lắc đầu than thở, “Thánh Thượng ngày đêm bận rộn, nào có thời gian quần đến sống chết một đứa con thứ không được sủng ái.”

Từ Nam Phong cũng có chút cảm động lây, “Thiên gia vô tình, để vương không yêu, quan hệ phụ tử của Kỳ Vương và Hoàng Thượng, có lẽ cũng không kém ta và Từ gia là bao.”

Nàng mơ hồ đoán được gì đó, dần dần vẻ mặt nhẹ như gió thoảng mây bay, thử dò xét nói, “Bởi vì trong cung luôn có người muốn mưu hại Kỳ Vương, Hiền phi nương nương lại không tiện đứng ra cho nên mới muốn tìm một cô nương biết võ công làm thế Kỳ Vương, để người đó bảo vệ Kỳ Vương?”

“Đúng vậy. Hiền phi nương nương là bà con xa của ta, nàng sốt ruột nhi tử nàng, lại không có người giúp được nàng nên không thể làm gì khác hơn, đành phải tìm đến ta.” Dương tướng quân đem lá trà vụn bỏ vào trong miệng nhai nhai, nói, “Có điều, cái Hiền phi nương nương muốn là muốn ta giúp Kỳ Vương tìm một nữ ám vệ, ra về thiếp thân nha hoàn bảo vệ hần. Nhưng ta lại cảm thấy, người cùng Kỳ Vương rất xứng đôi, làm nha hoàn thì quá ủy khuất người, làm phu thê đúng là tốt nhất, hơn nữa cũng sẽ không làm người khác nghi ngờ.”

Thì ra là như vậy.

Tâm tư Từ Nam Phong không đặt trên hôn nhân, đối với cục hôn nhân đột nhiên xuất hiện này nàng còn chưa biết phải làm thế nào. Nàng cup mắt suy tư một lát mới cười nói, “Việc này ngài hỏi ta cũng vô dụng, vẫn cần Hiền phi cùng Kỳ Vương đồng ý, huống chi còn có Hoàng Thượng.”

“Tất nhiên.” Dương Tướng quân vuốt cằm cương nghị, cười lộ ra hàm răng trắng, “Bên kia ta sẽ đi nói, vấn đề không lớn, mấu chốt là người có vừa ý hay không?”

“Đa tạ sự phụ bận tâm, để ta suy nghĩ cẩn thận đã.”

Dương Tướng quân thò người ra cửa, nhìn thuộc hạ đang canh giữ dưới lầu một chút rồi cười nói, “Vậy người cứ suy nghĩ cẩn thận, ta còn có quân vụ, đi trước đây.”

Từ Nam Phong đứng lên tiễn hần đi.

Dương tướng quân tung chiến bào đồ tui ra khoác lên bả vai, chợt nhớ tới cái gì, lại nhìn Nam Phong, nghiêm túc nói, “Nếu người thực sự không yên lòng, ta có thể an bài cho người cùng Kỳ Vương gặp mặt một lần, vừa vặn hôm nay ta muốn đến Kỳ Vương phủ một chuyến.”

Hôm nay? Gặp mặt?

“Sự phụ, như vậy có phải quá nhanh rồi không?” Nam Phong liếc nhìn sắc trời bên ngoài một cái, uyển chuyển chối từ, “Ta còn phải về nhà dùng cơm, để lần sau vậy.”

Dương tướng quân cũng không bắt ép nàng, gật đầu rồi buộc chặt chiến bào lại, “Cũng tốt, ta cũng nên thông báo cho Kỳ Vương một tiếng.”

“Ta tiễn ngài.”

Từ Nam Phong tiễn Dương Thận Chi đến đường cái, vừa vặn lúc ấy có hai tên thiếu niên cười ngửa phi tới. Một tên tiểu tướng mặc áo bào đen, cùng bằng tuổi Từ Nam Phong, mày kiếm mắt sao, ngũ quan anh tuấn cương nghị, tên tiểu tướng còn lại áo bào trắng, ít tuổi hơn, khuôn mặt tuấn tú còn mang theo ba phần trẻ con, chính là hai đứa con trai của Dương tướng quân, Dương Văn và Dương Vũ.

Từ Nam Phong khi còn bé đã từng gặp bọn họ, nàng nhẹ gật đầu ra hiệu, lại nhìn Dương tướng quân trèo lên ngựa, lúc này mới thi lễ cười nói, “Ngày khác ta đến bái phỏng người cùng sư nương.”

Dương tướng quân quay sang hào sảng nở nụ cười, “Được, ta còn chờ để thu lễ vật tạ ơn làm mai cho người đây!”

Từ Nam Phong cười cười, không nói nữa, đợi vài tên võ tướng thúc ngựa đi hết, nàng mới vội vã chạy về Từ phủ.

Ở quán trà ôn chuyện tri hoãn thời gian, nàng phải trở lại trước khi Từ Vị hỏi phủ.

Mà ở đầu phố khác,tiểu tướng áo bào trắng kéo dây cương,khóe miệng cười lên một cái, nghiêng người ra khỏi lưng ngựa hỏi, “Cha,người làm mối cho Nam tỷ tỷ?”

“Ừ.” Dương Tường quân hết sức coi trọng mối hôn sự này,khuôn mặt kiên cường cũng có nhiều đến mấy phần nhu hòa,giống như chính mình đang gả nữ nhi đi.

“Tỷ ấy cùng lang quân nhà nào kết thân vậy? Không phải là đại ca đi!” Dương Vũ trêu tức liếc mắt nhìn Dương Văn đang sánh vai cùng mình, lập tức khước tán nụ cười, “Cha,người đã sớm biết đại ca ngưỡng mộ tỷ tỷ đúng không!”

Dương Văn không lên tiếng,sắc mặt bình tĩnh không thay đổi,chỉ là lỗ tai hơi đỏ.

“Dương Vũ,không được nói bậy.” Dương Thận Chi trừng mắt nhìn con thứ hai của mình một chút, trầm giọng nói, “Nam Phong tính cách kiên cường,không thích hợp với đại ca người.”

Lỗ tai đang đỏ của Dương Văn đột ngột thay đổi,hắn siết chặt dây cương,cúi đầu không lên tiếng.

Dương Vũ thất vọng nói, “A,hóa ra không phải đại ca,vậy người giới thiệu tỷ ấy cho ai rồi?”

Dương Thận Chi không đáp,khôi phục lại dáng dấp cứng cỏi lúc trước,lạnh lùng nói, “Nói năng cẩn thận.”

“Hành động cẩn trọng.” Dương Vũ quen thuộc tự nhiên tiếp lời,buồn bã nói, “Ta hiểu,ta hiểu,vậy thì ta liền không hỏi nữa.”

Từ Nam Phong nhanh chóng chạy về phủ,nhưng vẫn là chậm một bước,Từ Vị đã ngồi kiệu về nhà trước một bước.

Nam Phong sợ phụ thân nhìn thấy nam trang nàng đang mặc trên người sẽ tức giận liền đi đường vòng tiến vào từ cửa sau.Lúc nàng đi tới bên trong đình,Trương thị cùng nha hoàn đã vây quanh Từ Vị đi về phòng thay y phục,Nam Phong không muốn va vào bọn họ,liền dừng bước, trốn ở khúc quanh hành lang uốn khúc.

“.....Ta để Như nhi đưa cho Nam Phong vài cây trầm trong hoàng cung,dù sao cũng là hình thức trong hoàng cung,thiếp thân không nỡ dù, đáng về Nam Phong cũng không tình nguyện. Không thèm nhìn mấy cây trầm một cái,âm ỉ với Như nhi một trận rồi chạy ra ngoài,trên người lại mặc y phục nam nhân.”

Giọng nói Trương thị nhu hòa giống như hoàng anh bay ra khỏi cốc,chỉ là nói nửa thật nửa giả,thêm mắm dặm muối,lời nói lại ả ả châm chọc,Từ Nam Phong nghe giống như trong tai có kim đâm vào.

“Ôi, thiếp vô năng,không nhìn thấu Nam Phong đang nghĩ gì nên không kịp ngăn nàng lại.”

Khẩu Phật tâm xà chính là sở trường của Trương thị. Bà giả bộ xoa xoa khóe mắt,âm thanh vừa thân thiết lại vừa bắt đắc dĩ,bộ dạng giống như bị ủy khuất nhưng lại cố nén không dám nói,Từ Vị trước giờ vẫn có thể luôn dính chiêu.

Ông tức giận nói, ” Nó cùng mẫu thân nó đều là nữ nhân chỉ biết cày ruộng,thô bỉ đã hòa vào cốt nhục rồi. Đúng là để nương tử chịu ủy khuất....”

Trương thị nhũ mào,duỗi cánh tay mềm mại như không xương ra, giả bộ rất thuần thực,thanh âm dịu dàng nói, “Thiếp không oan ức, thay lang quân xử lý tốt mấy việc vặt trong phủ chính là chức trách của thiếp. Thiếp đương nhiên sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Từ Vị nắm lấy tay Trương thị,chậm rãi nói, “Người cũng chớ có gấp,Diệp nương vừa mới nói chuyện cùng Đoàn gia kết thân,ta cũng cảm thấy thích hợp,nhanh chóng gả nó đi mới tốt,đỡ phải ở nhà dạy hư Như nhi.”

Từ Nam Phong không nghe nổi nữa,nhắc chân muốn chạy,nhưng Từ Vị vừa vịn đi tới lối rẽ,thấy được bóng lưng Từ Nam Phong,sắc mặt lập tức chìm xuống,quát lên, “Đứng lại!”

Từ Nam Phong dừng bước,hít sâu một hơi,khí lạnh tràn vào phổi mới khiến tâm tình nàng bình tĩnh một chút. Lúc này nàng mới xoay người hành lễ,cật lực giữ bình tĩnh nói, “Phụ thân.”

Từ Vị mặc một thân quan bào đỏ sẫm,mũ quan trắng tắp,râu dài ba tấc lung lay. Tuy đã qua tuổi bốn mươi nhưng vẫn còn tuấn lãng,chỉ là giờ sắc mặt ông lại hết sức khó coi. Ông nhìn lướt qua nam trang trên người nàng,tức giận đến nỗi chòm râu cũng rung rung theo: “Người còn biết ta là phụ thân người? Từ mẫu không dám nhận,ta không có nữ nhi không biết liêm sỉ như người!”

Trương thị bận bịu đỡ lấy Từ Vị,ân cần hỏi, “Lang quân,không nên tức giận,tức giận không có lợi cho thân thể. Lại nói, Nam Phong tuổi không còn nhỏ nữa,người cứ quở trách nàng như vậy,nàng biết đẻ mặt mũi ở đâu?”

Từ Nam Phong đã quen với Trương thị hai mặt.Nàng cụp mắt đứng trước mặt Từ Vị,khóe miệng lan ra một nụ cười,cong lên một đường cong đầy trào phúng.

Từ Vị chỉ nào Từ Nam Phong quát lên, “Mau cỡi cái loại xiêm y vớ vẩn này đi,đến Từ Đường nhận phạt quý,hôm nay ta liền không cho người ăn cơm!”

“Vâng.” Trong mắt Từ Nam Phong cũng không nhìn ra chút gọn sóng nào,nàng cúi đầu hành lễ rồi quay hướng về phía Từ đường mà đi.

Nàng ở bên trong Từ đường,quỳ lạy tổ tiên Từ gia cả một ngày không ăn uống gì.Vào buổi tối,thị tỳ Thái Vân của Diệp nương mới lên lút đi tới đưa cho nàng một khối bánh rán,Từ Nam Phong sống lưng thẳng tắp quỳ trên đoàn bồ,không có ý đưa tay đón bánh rán Thái Vân đưa tới.

Ánh nến tối tăm chập chờn,ánh mắt Từ Nam Phong trong sáng,bạc môi khẽ nhếch, giống như vừa nghĩ thông suốt cái gì, nàng mở miệng chống tay muốn đứng dậy,gọng nói khàn khàn hướng về phía Thái Vân, “Thái Vân,ngươi đi tới phủ Dương tướng quân một chuyến,nói việc lúc ban ngày. ... Ta đồng ý rồi.”

Thái Vân xoa xoa mắt buồn ngủ,có chút mê man hỏi, “A,người đáp ứng chuyện gì rồi?”

Mắt Nam Phong có chút đỏ lên.Dừng một chút,nàng cắn chặt môi,cắn đến nổi môi trắng bệch,một lát sau mới khẽ run nổi, “Ngươi cứ việc theo ý ta mà nói cho hẳn biết,hẳn nhất định rõ ràng. Nhớ kỹ,nhất định phải chính miệng nói với Dương tướng quân,không thể nói cho người khác.”

“Vây, ta phải đi ngay bây giờ sao?”

“Lập tức,lập tức đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lúc hấn cười,khoe môi gợi lên một độ cong nhỏ

Edit: Tiểu Phiến

Từ Nam Phong ngồi thưởng trà trong một quán trà có không gian thanh cao. Dưới lầu, người kể chuyện đang kể tới hồi cao trào của việc Dương gia dẫn quân đi san bằng những kẻ xâm lược, mọi người trong quán trà đều trầm trồ một tiếng khen ngợi. Nhưng Từ Nam Phong lúc này một câu cũng không nghe lọt.

Nàng bình tĩnh nhìn khói từ trong lư hương bay lên, ngón tay nàng liên tục nhịp nhịp lên bàn trà, điều này để lộ ra tâm tình lúc này của nàng vô cùng khản trương.

Hôm nay Dương tướng quân làm mai, hẹn nàng tới quán trà này để gặp Kỷ vương,còn việc hôn nhân có thể thành được không thì phải xem duyên phận.Từ Nam Phong có cảm giác mình đứng là không biết xấu hổ,còn chưa lấy xuất giá đã lừa gạt cha mẹ để gặp mặt một người nam nhân khác,nếu Từ Vị biết được,nhất định sẽ tức chết.

Có điều chuyện đã đến nước này,nàng đã không còn con đường nào khác để đi nữa rồi.

Khói trong lư hương bay lên không trung,chậm rãi tản ra giống như tơ nhện mềm mại, khiến tâm tư nàng có chút phiền muộn.

Không bao lâu sau,ngoài hành lang trà lâu truyền đến tiếng bước chân cùng thanh âm nói chuyện của Dương Thận Chi,Từ Nam Phong liền biết: Hấn đến rồi.

Cửa phòng bị đẩy ra,rèm che khẽ lay động. Nam Phong đã ngồi phía sau rèm từ sớm, nàng nhìn thấy một mảnh tay áo từ áo bào màu đen của Dương Thận Chi tiến vào,hấn còn dẫn theo một nam nhân vóc người thon dài,cao lớn đi vào.

Người làm đưa trà nóng vừa mới đun đến,Dương Thận Chi không để hấn đi vào mà giơ một tay lên bụng lấy khay trà,tay còn lại trả cho người làm mấy đồng tiền làm tiền boa,sau đó hấn liền đóng cửa phòng lại,ngăn cách tiếng huyên náo từ phố phường ở bên ngoài.

Từ Nam Phong có chút bất an vuốt nhẹ đầu ngón tay,nhìn xuyên qua rèm che mỏng lung phập phùng để đánh giá nam nhân ngồi bên ngoài. Dung mạo nàng không nhìn thấy rõ,chỉ nhìn thấy Kỷ Vương một bên áo choàng màu xanh nhạt, trên mắt hấn còn có một dải lụa trắng rộng ước chừng bằng hai ngón tay che lại,hấn an tĩnh ngồi bên cạnh bàn trà.

Y phục của hấn rất bình thường,chắc là che giấu thân phận lạng lẽ tới đây,thế nhưng khí chất tao nhã xuất trần trong lúc hấn vung tay nhắc chân lại tự nhiên hiển lộ.

Đội bọn hấn ngồi xuống,Từ Nam Phong ở sau rèm mới đứng dậy hành lễ, “Nam Phong tham kiến Kỷ Vương,tham kiến sư phụ.”

Dương Thận Chi cười đáp lại, rồi dùng dăm ba câu đơn giản giới thiệu gia cảnh Nam Phong với Kỷ Vương. Kỷ Vương hơi nghiêng mặt sang một bên,yên tĩnh chăm chú lắng nghe.Từ góc độ của Từ Nam Phong, nàng vừa vặn có thể thấy rõ ràng gò má của Kỷ Vương,thiếu niên anh tuấn,từ trên đầu cho tới sống mũi,đi đến hàm dưới là đường nét vô cùng trôi chảy hoàn mỹ,đáng tiếc đôi mắt lại bị dải lụa trắng che mắt,làm nàng không biết có bao nhiêu phong quang trong đó.

Dương Thận Chi đánh giá Kỷ Vương là “phong thần tuấn dật,khí vũ hiên ngang”,quả thật không phải là nói dối. Khoan hãy bàn tới bề ngoài của hấn, hấn

ta thậm chí so với tưởng tượng của Nam Phong còn xuất sắc hơn.

Hoặc có lẽ là “bên ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong lại thối rữa” cũng không biết chừng.Nam Phong đứng ở phía sau rèm lặng lẽ xem xét sự việc biến đổi.

“Trên phố có chút chen chúc,khiến Từ cô nương đợi lâu rồi.” Bên ngoài rèm,Kỷ Vương chậm rãi quay mặt lại,nhìn về phía Nam Phong nói.

Nghe được giọng nói của hắn,Từ Nam Phong trong chớp mắt sững sờ.

Nàng nghe mấy lời đồn ở bên ngoài,tưởng tượng thanh âm của hắn có lẽ là nhu nhược vô lực. Nhưng mà thực tế,giọng của Kỷ Vương trong trẻo êm tai,lúc hạ thấp giọng để nói chuyện rõ ràng cực kỳ thâm trầm. Thanh âm như vậy,nếu nói lời ngon tiếng ngọt,nhất định là người giỏi nắm được tâm hồn thiếu nữ nhất.

Nam Phong thầm nhéo chính mình một cái,ngăn cản lại suy nghĩ lung tung của bản thân.

“Có điều thời gian một chén trà cũng không tính là lâu. Ta đang ngồi nghe dưới lầu kể chuyện sự phụ thống lĩnh quân lính san bằng quân xâm lược,chớp mắt một cái liền trôi qua.” Thực ra tiên sinh dưới lầu kể chuyện gì,nàng không nghe lọt tai tới một từ.

“Đúng vậy,ta cũng nghe thấy lão tiên sinh kia nói Dương tướng quân một người một đao một con chiến mã nhảy vào bên trong quân địch,chém đầu người dễ như trở bàn tay.” Kỷ Vương cười nói tiếp, ngón tay thon dài chạm đến cốc uống trà trên bàn trà,thuận thế bụng lên nhấp một ngụm,nói, “Tư thế oai hùng như vậy,tiểu vương chỉ hận không thể tận mắt thấy.”

Nam nữ lần đầu gặp mặt lại nói chuyện như vậy,dù sao cũng hơi lúng túng.Nhưng Kỷ Vương tiếp lời vô cùng tự nhiên,không có chút đường đột nào,làm cho người ta cảm giác giống như gió xuân thoảng qua.

Dương tướng quân nghe vậy,ha ha cười nói, “Phó phương đồn đoán,đa số là người rảnh rỗi bịa đặt ra,không thể coi là thật! Có điều nghe tiếng người huyền ảo dưới lầu,ta lại muốn tham gia trò vui,xem trong lòng bách tính Lạc Dương ta dừng mãnh như thế nào.”

Còn chưa nói xong,Dương tướng quân đã đứng lên, “Kỷ Vương điện hạ,Nam Phong,các người cứ tự nhiên tán gẫu,ta đi xuống xem một chút rồi lên.”

Từ Nam Phong nín cười,nàng đương nhiên biết sự phụ là muốn tạo cơ hội nói chuyện riêng cho nàng cùng Kỷ Vương,liền gật gù, “Được,sự phụ đi thông thả.”

Dương tướng quân đẩy cửa phòng,lại quay lại ra hiệu với Từ Nam Phong,hắn ra hiệu nàng không cần câu nệ,thoải mái nói chuyện.

Nam Phong hiểu ý,Dương tướng quân liền đóng cửa đi ra ngoài.Hắn vẫn chưa đi quá xa mà ôm tay dựa vào hành lang bên dưới,bảo vệ nơi này tuyệt đối yên tĩnh.

Từ Nam Phong kéo nhẹ tấm rèm mềm mại lên,cứ như vậy trong nháy mắt nàng liền nhìn thấy bên ngoài rèm che,nhìn từ một nơi có thể nhìn thấy dung nhan Kỷ Vương rõ ràng.

Bạch y công tử,ngọc diện lâm phong*,tóc đen như mực,bên dưới lông mày có buộc một dải lụa dài ba thước xanh nhạt,trên dải lụa có hoa văn u tối,dưới dải lụa là sống mũi cao thẳng,bờ môi hồng hồng khỏe mạnh,hắn yên tĩnh ngồi đó giống như một bức tranh thủy mặc,cũng giống như một khối ngọc thô chưa được mài dũa.

Ngọc diện lâm phong: như ngọc thạch đứng trước gió, dùng để chỉ những người có thân phận tôn quý.

Nàng nhìn thoáng qua.

Khoan hãy bàn về vẻ bề ngoài,Kỷ Vương Lưu Hoài tuyệt đối đảm đương được ba chữ “Giới tứ lang”.

“Kỷ Vương...”

“Từ cô nương...”

Đột nhiên hai người đồng thời mở miệng,lại không hẹn mà cùng dừng lại không nói. Hơi thở ảm áp ngập tràn,trong phòng không hề có một tiếng động,bọn họ cách rèm che nhìn nhau,chờ đợi đối phương mở miệng trước.

Chốc lát,Kỷ Vương khẽ mỉm cười,phá vỡ trầm tĩnh trước, “Từ cô nương, mời nói trước.”

Cốc trà trước mặt hắn đã cạn,chỉ còn dư lại vài lá trà vụn dính vào mép cốc.Từ Nam Phong suy nghĩ một chút,cân nhắc Kỷ Vương là người mù,vốn không nhìn thấy nàng liền bỏ đi lễ nghi phiền phức,nhẹ nhàng đi ra khỏi rèm che.

Hôm nay nàng mặc xiêm y bằng lụa vân màu vàng nhạt, trên xiêm y được điểm xuyết một vài bông hoa màu xanh lục. Cổ tay nàng đeo một chiếc vòng rêu tiền màu xanh pha chút ánh trắng. Mái tóc dài đến thắt lưng được búi lên một nửa, trên đầu còn cài thêm trâm, trâm được đính một viên ngọc trai.Cả người mang theo một sắc xanh, kết hợp với khuôn mặt nàng không trang điểm,gống như u lan lâu năm trong cốc tĩnh lặng tỏa hương.

Đáng tiếc,Kỷ Vương lại không nhìn thấy.

Từ Nam Phong quỳ gối xuống đối diện Kỳ Vương, cầm lấy chén của hắn rót vào một ít trà nóng, sau đó chậm rãi đẩy chén trà tỏa ra hương thơm nhàn nhạt đến trước mặt Kỳ Vương.

Kỳ Vương không nhìn thấy, chỉ có thể hơi nghiêng tai, nỗ lực cố gắng dựa theo tiếng động mà Nam Phong gây ra để đoán xem nàng làm gì. Bàn tay thon dài trắng nõn đặt lên bàn, bùng lên chén trà Nam Phong rót nhấp một ngụm, mỉm cười nói, “Trà ngon.”

Lúc hắn cười, khóe môi gợi lên một độ cung nhỏ, giống như một con nai dậu dàng vô hại.

Từ Nam Phong không tiếp tục nói lời khách sáo mà nói ngay vào điểm chính, “Gia cảnh nhà ta, điện hạ có hiểu rõ toàn bộ?”

Kỳ Vương thả chén trà xuống, áo bào trắng như tuyết uốn lượn thả xuống, cực kỳ dễ nhìn. Hắn gật đầu, thành thực nói, “Đương tể tướng quân đã nói cho ta biết tất cả.”

“Ta là thứ nữ Từ phủ.”

“Ta biết.” Kỳ Vương nở nụ cười như gió xuân phất qua tuyết trắng mênh mang, nói, “Ta cũng là con thứ.”

Hắn nói chuyện. Giọng nói nhẹ nhàng mà trầm thấp, tuy rằng không nhìn thấy nhưng mặt hắn vẫn quay về hướng có thanh âm của đối phương để nói, chăm chú lắng nghe, lễ nghi chu toàn.

“Hiện phi nương nương cùng bệ hạ thì sao?”

“Từ cô nương không cần lo lắng, mẫu phi không can thiệp vào hôn nhân đại sự của ta, phụ hoàng cũng sẽ không để ý ta cưới cô nương nhà nào.”

Từ Nam Phong hơi buột lòng sự phòng bị xuống, nhẹ giọng nói, “Ta phải đối mặt với điện hạ như thế nào, về ta... Chuyện này của chúng ta?”

Không ngờ nàng lại trực tiếp hỏi như vậy, Kỳ Vương sững sờ chốc lát mới cười nói, “Hiện tại nói ra là xem như được rồi.”

Từ Nam Phong theo bản năng gật gù, sau mới ngộ ra Kỳ Vương không nhìn thấy phản ứng của nàng, nàng liền há miệng, vừa định nói thì Kỳ Vương đã giành trước mở miệng, “Nghe nói Từ cô nương thuở nhỏ đã đi theo bên người Dương tể tướng quân tập võ?”

” Khi còn bé vì để rèn luyện thân thể khỏe mạnh mà theo học mấy năm công phu quyền cước, cũng lắm chỉ gọi là biết qua sơ sơ mà thôi. ” Từ Nam Phong có chút chột dạ, không biết công phu gà mờ này của nàng có thể đáp ứng yêu cầu của Kỳ Vương không, nàng cũng không muốn khoác lác, lừa dối thiếu niên tuổi trẻ đáng thương trước mặt này.

Còn đang thấp thỏm, khóe miệng Kỳ Vương lại thấp thoáng ý cười, Từ Nam Phong quan sát thần sắc của hắn, nghĩ thầm: Hắn có phải không thỏa mãn thần thủ của mình, muốn cự tuyệt rồi sao?

Nhưng mà, Kỳ Vương chỉ nhìn Nam Phong, nghiêm túc hỏi, “Từ cô nương có biết, nếu gả vào Kỳ Vương phủ thì có nghĩa là sao không?”

Thực sự kỳ quái, rõ ràng hắn không nhìn thấy gì, nhưng vừa nói, Từ Nam Phong lại phảng phất có cảm giác tầm mắt hắn sắc bén xuyên thấu nội tâm nàng, thẳng tắp nhìn đến giữa tâm nàng, làm nàng không thể che giấu được gì. Đến khi nàng nhìn kỹ mắt hắn, tầm mắt sắc bén kia của hắn lại phảng phất như thủy nguyệt kính hoa* đã tiêu tan đi mất, khóe miệng hắn vẫn cười đến ôn hòa.

Thủy nguyệt kính hoa: Trăng trong nước, hoa trong gương, ý chỉ sự không tồn tại.

Nàng khẽ siết chặt nắm tay trong im lặng, nói ngắn gọn, ” Âm sát lẫn nhau trong ánh sáng, đại khái là như vậy.”

” A?” Nghe ngữ khí bình tĩnh của nàng, Kỳ Vương hứng thú hỏi, “Từ cô nương không sợ?”

“Không sợ.” Từ Nam Phong giương mắt, tròng mắt linh lung tràn đầy kiên quyết. Nàng trầm giọng, “Ta tự nguyện gả vào Kỳ vương phủ, vì điện hạ giải quyết khó khăn, không tham phú quý, không sợ sinh tử, chỉ muốn nhờ một chuyện.”

“Mời nói.”

“Nếu như nhiều năm sau đó, điện hạ không cần ta nữa, chỉ thỉnh cầu người ban cho ta một tờ hưu thư, thả ta ra ngoài phủ lưu lạc giang hồ.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hôn sự của hai người thành công rồi !

Edit: Tiểu Phiến

Giữa trưa tháng ba, nắng ấm bao phủ thành Lạc Dương, chiếu sáng tới xe ngựa quý đẳng xa. Đứa trẻ tóc đỏ chồm và công tử lang thang kết giao với một phụ nhân cùng xuất hành, đi chọn lựa mấy thứ đồ ăn vặt, đồ chơi ở một quầy bán hàng rong, ở lối đi nhỏ nhỏ, cô đọng trong xã hội muôn hình vạn trạng.

Từ Nam Phong đi ra khỏi trà lâu, trong lòng có chút hối hận.

Nàng nhớ lại lúc tự mình nói ra câu “cầu xin một tờ hưu thư” và biểu hiện hơi kinh ngạc của Kỳ Vương. Việc hôn nhân vẫn chưa được định rõ, nàng đã muốn tương lai rời khỏi Kỳ Vương phủ, thực sự là quá mức mạo phạm rồi.

“Từ cô nương sao lại nói như vậy?” Khi đó, khói hương lượn lờ, Kỳ Vương hơi nhú mày, chậm rãi nói.

Từ Nam Phong trầm mặc một lúc mới cười khổ nói, “Đại khái là do ta thiếu hụt tin tưởng vào hôn nhân thôi.”

Nàng sợ, sợ chính mình lại đắm vào vết xe đổ của mẫu thân, toàn tâm toàn ý yêu thương phu quân, lại bị đối phương xem thường cùng phản bội. Trong mắt Từ Nam Phong, dù là tình cảm như thế nào thì cuối cùng cũng sẽ bị biến chất, dẫn đến chia lìa, đã như vậy, chẳng bằng không bắt đầu.

Không có sự kỳ vọng, cũng sẽ không có sự thất vọng, như vậy là lựa chọn tốt nhất.

Mười ngón tay dưới ống tay áo của nàng hơi chuyển động, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ của Kỳ vương, nói: “Vài năm tiếp theo, mạng của ta đã thuộc về vương gia rồi. Quan hệ của ta và người, cứ duy trì như thế này, có thể không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Từ Nam Phong cũng bội phục dũng khí của bản thân.

Tính cách của nàng vốn không nên hùng hổ dọa người như vậy, chẳng qua nàng không còn cách nào khác. Nàng không thể dựa vào phụ mẫu, nàng không có cảm giác an toàn, chỉ có thể dựa gai nhọn lên, dùng giáp trụ để bảo vệ chính mình.

Những thứ dùng để đẩy lui kẻ địch, đồng thời cũng tự làm bản thân mình tổn thương.

Tuy vậy, Kỳ Vương không hề tức giận, chỉ là một lúc lâu sau cũng không nói chuyện, cứ giữ nguyên sự im lặng, khiến Từ Nam Phong như ngồi trên đống lửa.

Nhưng nàng che giấu nội tâm sợ sệt cùng thấp thỏm rất tốt, chỉ cười hoàn mỹ mà xa cách, lẳng lặng chờ đợi Kỳ Vương.

“Người là cô nương gan lớn nhất mà ta từng thấy.”

Kỳ Vương không giận đến tím mặt, cũng không phát tay áo bỏ đi, vẫn ôn hòa mà cười, hơi hột nói ra một câu như vậy. Không từ chối, cũng không đáp ứng.

Trái tim Từ Nam Phong như treo lơ lửng giữa không trung, nàng cup mắt, che lấp con ngươi chứ cảm tình phức tạp, ” Lời này coi như là điện hạ đang khen ngợi ta đi.”

Ở bên ngoài không gian thanh cao này, Dương tướng quân tính toán thời gian không chênh lệch nhiều lắm liền đằng hắng một tiếng, cố ý đứng trước cửa chậm rãi đi vào, cao giọng nói, “Ta vào đây!”

Cửa phòng kệt kệt vài tiếng bị đẩy ra, Dương tướng quân nhanh chóng bước vào. Từ Nam Phong và Kỳ Vương cùng đồng thời thu liễm lại vẻ mặt, nghiêm chỉnh ngồi, để tài liên gián đoạn như vậy.

Kỳ Vương không thể ở bên ngoài quá lâu, uống vài chén trà liền trở về phủ, trước khi đi hẳn nói muốn đưa Từ Nam Phong về nhà, Từ Nam Phong nghĩ hôn sự này tám chín phần mười đã bị bản thân làm rối loạn lên, nếu để cho người Từ phủ thấy Kỳ Vương, sợ là sẽ sinh ra nhiều phiền phức không cần thiết liên uyển chuyển từ chối ý tốt của Kỳ Vương.

“Tốt lắm, nếu như cô nương nể mặt, lần sau tiểu vương mạn phép đến quý phủ uống một chén trà.” Kỳ Vương cũng không cưỡng cầu, đứng ở cửa nhà gian tạm biệt, nắng ấm chiếu lên xiêm y trắng như tuyết của hắn, tỏa sáng lên dải lụa trên mắt hắn, khiến mỗi sợi tóc của hắn đều lờ lờ sáng chói lọi.

Thế nhưng còn có lần sau ư? Hắn chỉ là lời khách sáo thôi.

Từ Nam Phong phỏng đoán trong lòng, mang theo ý cười trên mặt gật gật đầu, “Được, lần sau mời điện hạ đến uống trà.”

Hai người nói lời tạm biệt lẫn nhau, Dương tướng quân đi lên trước đỡ Kỳ Vương đi xuống lầu. Từ Nam Phong ở nhà gian ngồi một lúc, mãi đến khi trà trong chén nguội hẳn, lúc này nàng mới buông cốc xuống, mang theo một bụng tâm sự đi xuống lầu.

Người làm vắt tấm khăn trắng lên vai, lấy một hộp trà đẹp để từ sau quầy ra, hẳn khom người cười nói, “Cô nương, vị bạch y công tử kia vừa mới này đã thanh toán, còn cố ý mua mấy hộp trà riêng biệt, nói muốn đưa cho cô nương mang về nếm thử.”

Từ Nam Phong có chút nghi ngờ tiếp nhận hộp trà trong tay người làm, hộp sơn hoa đẹp đẽ, mang theo nhàn nhạt hương thơm của trà, chỉ nhìn bề ngoài đã biết giá cả không rẻ.

Nàng nghĩ thầm: Đây là quả ly biệt sao?

Không đúng, bọn họ còn chưa bắt đầu, nói gì đến từ biệt?

Từ Nam Phong thở dài một hơi, bước ra khỏi trà lâu. Ánh mặt trời bên ngoài bỗng rọi tới chỗ nàng, làm nàng không mở mắt ra nổi, một tay cầm hộp trà, một tay che trước mặt, nàng đi qua đường phố người người qua lại không dứt, bước đi không có mục đích, trong lòng dù sao cũng có chút tiếc nuối.

Kỷ Vương là nam tử ôn hòa hữu lễ, ở trong chảo nhuộm con cháu quý tộc, hẳn cũng xem như người nổi bật. Chính vì ấn tượng của nàng với Kỷ Vương khá tốt nên nàng mới không đành lòng che giấu mục đích của chính mình mà lựa chọn thẳng thắn nói ra, sau đó chờ đợi... Đáng tiếc nàng lại nói lời mạo phạm hẳn như vậy, dọa hấn sợ chạy mất.

Lẽ nào nàng thật sự phải trở về bàn bạc việc kết hôn với Đoàn gia?

Không, nếu không từ chối được, vậy thì tìm cơ hội rồi chạy trốn thôi...

Đang suy nghĩ miên man, chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa cộc cộc truyền đến, lại giống như có người gọi tên nàng Từ Nam Phong quay đầu lại theo bản năng, liền thấy đầu người chen chúc khắp nơi, một võ tướng trung niên khôi ngô cười ngựa chậm rãi đi tới.

“Sur phụ?” Từ Nam Phong thả tay đang che nắng xuống, kinh ngạc nói, “Không phải người hộ tống Kỷ Vương trở về phủ sao?”

“Ta đưa hấn tới cửa bên trái liền có hộ vệ của hấn tới đón, vậy nên ta tới tìm người trước.” Dương Tướng quân nắm chặt dây cương thở dài, bàn tay an ủi liệt mã đang dao động bất an bên dưới, tầm mắt lại dừng ở hộp trà trên tay Từ Nam Phong, cười nói, “Kỷ Vương nói người thích trà mới của Đông Phong lâu liền cố ý chọn một phần làm lễ ra mắt, người có thích không?”

Lúc này nói chuyện phiếm ở trà lâu, Từ Nam Phong cũng lắm là thuận miệng khen một câu trà mới của trà lâu có hương thơm vị cam, không nghĩ tới Kỷ Vương lại để trong lòng.

Nghĩ tới cộc hôn nhân có khả năng thất bại này, Từ Nam Phong liền thần thò, cười khổ nói, “Sur phụ, người cũng đừng cười nhạo ta.”

Dương Tướng quân cười to trên lưng ngựa, cất cao giọng nói, “Ta chế nhạo người làm gì, sur phụ chúc mừng người còn không kịp kia.”

Từ Nam Phong có chút mờ mịt, “Chúc mừng ta? Chuyện vui từ đâu đến?”

“Nha đầu này, người hẳn là choáng váng đầu óc rồi!” Dương tướng quân cúi người thấp xuống, hạ thấp giọng, ý cười trên khóe miệng càng rõ ràng, hấn gần từng chữ, “Kỷ Vương rất hài lòng với người, hôn sự của các người thành công rồi!”

Cái gì?

Khuôn mặt vạn năm không biến đổi của Từ Nam Phong chốc lát liền rạn nứt, xuất hiện vẻ mặt sửng sốt. Cổ họng nàng xiết chặt, môi khẽ nhếch, một lúc lâu sau mới có thể phát ra tiếng, “Sur phụ, người không nhầm chứ?”

“Hôn nhân đại sự, sao có thể nhầm lẫn!” Dương Tướng quân bắt đắc dĩ nói, “Là do chính miệng Kỷ Vương nói người nhã nhặn, lịch sự, ôn hòa, khí chất lại đoan trang, hẳn rất vừa ý.”

Từ Nam Phong nhất thời không thể tin được, nàng nói ra một yêu cầu vô lễ như vậy với Kỷ Vương, sao hấn còn cảm thấy nàng nhã nhặn, lịch sự, đoan trang?

Chẳng lẽ, hấn đồng ý cộc hôn nhân này, là do hấn xem như đáp ứng lợi ích của cả hai người rồi sao?

Trong lòng Từ Nam Phong là một mảnh sóng to gió lớn, nghĩ thầm những thứ này cũng có thể đáp ứng, tính khí Kỷ Vương thực sự là không còn gì để nói.

Thấy vẻ mặt hốt hoảng của Từ Nam Phong, lại thấy nàng thật lâu vẫn không nói gì, Dương tướng quân cười cười trên choker, “Sao rồi, đồ nhi cao hứng đến choáng váng rồi?”

Từ Nam Phong thu lại tâm tư hỗn loạn, vẻ mặt phức tạp nhìn Dương tướng quân, nàng vừa muốn há mồm nói chuyện, Dương tướng quân đã giơ cao roi ngựa, cười vang nói, “Sur phụ cực kỳ cao hứng, lập tức đến bẩm báo với nương nương, còn phải tâu lên Hoàng Thượng để chuẩn bị nghi lễ tứ hôn.”

Móng ngựa của liệt mã dao động, Dương tướng quân tựa như nhớ đến cái gì, quay đầu nhìn Từ Nam Phong đang ngơ ngẩn, nói, “Đừng rồi, hai ngày nay ta sẽ nói sur nương người liên hệ với bà mai tốt nhất đến Từ phủ, tam thư lục lễ an bài từng cái một, người hồi phủ chuẩn bị một chút, sur phụ người chờ uống rượu mừng!”

Từ Nam Phong có cảm giác linh hồn như bay ra khỏi cơ thể, theo bản năng gật gù, lúc nàng phục hồi tinh thần thì Dương tướng quân đã phi ngựa biến mất trong dòng người. Có lẽ tâm tình hấn đang rất tốt, hấn còn không quan tâm lệnh cấm không thể cười ngựa quá nhanh trong kinh thành, thúc ngựa bốn ba, một đường đi thẳng tới hoàng cung.

Nhưng ta sắp xuất giá rồi?

Từ Nam Phong kinh ngạc đứng trong dòng người, ngắm nhìn nhà nhà nối tiếp nhau, ánh mặt trời dần lên cao, cờ rợp lay động, đủ loại hương thơm từ tạp

vị bông bênh trôi đến. Mỗi một viên gạch của từng nhà đều sáng lên lấp lánh, trên mặt mỗi người đều mang theo ý cười, hoa cỏ đều như đang nỉ non với nắng. ...

Ta, phải lập gia thất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lừa dối tất cả mọi người, bầu vú vào Kỷ Vương phủ !

Lúc Từ Nam Phong hồi phủ, Từ Vị còn chưa hạ triều. Nàng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ oan gia ngõ hẹp, một mực ngồi dưới đình thủy tạ lại đụng phải Từ Uyển Như đang đánh đàn.

Trương thị và Từ Vị rất cưng chiều nữ nhi bảo bối khuôn mặt kiều diễm. Từ khi nàng còn nhỏ đã mời chuyên gia đến dạy nàng cầm kỳ thư họa, cố gắng bồi dưỡng nàng trở thành một danh môn quý nữ tài đức vẹn toàn.

Từ Nam Phong không có hứng thú nhiều lắm với những thứ này, nhưng Diệp nương lại thích so đo cùng đồng phòng. Từ Uyển Như học cái gì, Diệp nương cũng buộc Từ Nam Phong học cái ấy, còn yêu cầu nàng nhất định phải học tốt hơn Từ Uyển Như. Từ Nam Phong không muốn, vì thế nên không có người đánh đàn bên Diệp nương.

Trương thị xuất thân là quý tộc, mỗi giờ mỗi khắc đều bày ra dáng vẻ đoan trang, cho dù trừng phạt người khác cũng cố gắng tỏ ra tao nhã, chỉ bắt Từ Uyển Như phạt chép, hoặc là bắt ở Từ đường phạt không cho ăn. Nhưng Diệp nương xuất thân thôn dã, người nhà quê giáo dục con cái đều dùng gậy đánh đến kinh thiên động địa, mỗi lần Diệp nương đánh Từ Nam Phong, chủ tớ đồng phòng đều vây quanh sân sau xem kịch, mỗi lần Từ Nam Phong đều cảm thấy cực kỳ mất mặt, nên cho dù rất đau nàng cũng sẽ không khóc lấy một tiếng.

Mặc kệ đã bị đánh bao nhiêu, Từ Nam Phong cũng không thể trở thành Từ Uyển Như thứ hai. Nàng vẫn thích chuồn êm ra ngoài, thích múa đao chơi gậy, ở trong lòng Từ Nam Phong, không có gì đáng sợ bằng mất đi chính bản thân mình.

Thị tỷ mặc y phục màu xanh bước lên trước, đưa trà và món tráng miệng đến cho Từ Uyển Như trong đình, miệng khuyên nhủ, “Tiểu thư, người đã luyện một canh giờ rồi, nghỉ một lát thôi.”

Từ Uyển Như đặt mười ngón tay thon dài lên dây đàn, tiếng đàn đột ngột dừng lại. Nàng nâng chén trà lên thổi thổi, ánh mắt kiêu căng đảo qua người Từ Nam Phong, không buông tha bất kỳ cơ hội chế nhạo nào, châm chọc nói, “Nữ tử quý tộc, coi trọng nhất một chữ ‘nhã’. Nếu ta không tu thân dưỡng tính thật tốt, chẳng phải là cũng không ai thèm lấy giống với một số nữ tử thôn quê lỗ mãng thô tục rồi sao?”

Từ Nam Phong không có tâm tình để ý tới châm chọc của nàng, vòng qua chòi nghỉ mát đi về phía sân sau, trong lòng oán thầm: Vậy chúc ngươi 14 gả chồng, 15 sinh con, 17 đấu tranh với tiểu thiếp, 20 tuổi hoa tàn ít bướm là được rồi.

Nàng tiến vào tây phòng, còn chưa ngồi xuống uống ngụm trà đã bị Diệp nương kéo tới giáo huấn, “Ngươi đi đâu vậy! Ngươi không biết hôm nay là ngày gì sao, cả ngày chạy đi khắp nơi, ngươi muốn tức chết ta sao!”

Từ Nam Phong đặt trà hộp cầm trên tay lên mặt bàn, không hiểu nói, “Ngày gì? Hôm nay trong phủ cũng không phải ngày đại thọ, có thể là ngày gì quan trọng chứ.”

Diệp nương chọc chọc vào trán Từ Nam Phong, “Ai nha, hôm nay bà mai tới cửa, vốn định gặp ngươi một chút, ai biết được không tìm thấy ngươi, thật sự là mắc cỡ chết người!”

“Bà mai?” Trong lòng Từ Nam Phong còn nhớ tới hôn sự với Kỷ Vương, không khỏi ngạc nhiên nói, “Động tác hẩn lại nhanh như vậy sao?”

“Có thể không nhanh sao, ngươi không nhìn xem mình bao nhiêu tuổi, Đoàn gia thiết thòi cũng không chê ngươi.”

Đoàn gia?

“.....Người làm mai của Đoàn gia sao?” Từ Nam Phong bất tri bất giác phản ứng lại mới ngộ ra nàng cùng mẫu thân không phải đang nói về cùng một người. Nàng đề xuống về kinh dị ở đuôi lông mày, hỏi ngược lại, “Người không đáp ứng với Đoàn gia cái gì chứ?”

“Người làm mai này nhất định muốn xem mặt ngươi, nói nếu không được đẹp để thì đại lang Đoàn gia sẽ không ưng.”

Nghe Diệp nương nói vậy, Từ Nam Phong trái lại nhẹ nhõm đi không ít.

Diệp nương hừ một tiếng, lầm bầm nói, “Ngày mai ngươi mặc trang phục đẹp, mặc mấy bộ y phục mới đó, rồi đeo nhiều trang sức một chút, son phấn bột nước cũng phải thoa, ngươi thấy được không?! Ngươi tuy rằng có chút lớn tuổi, nhưng tướng mạo thì không kém so với tiểu tiện nhân đồng phòng, lão nương không tin không vừa mắt Đoàn gia!”

Từ Nam Phong vơ bừa một quyển sách che lên trên mặt,nói, “Không đi.”

Diệp nương nghĩ nàng là đang thích làm nũng nên không để ý lắm.

“Thái Vân này ngày càng lười biếng,lâu như vậy cũng không thấy người mang trà bánh tới!” Diệp nương duỗi cánh tay đeo thật nhiều vòng vàng nhìn tràn đầy tục khí ra,hùng hùng hồ hồ cầm ấm trà trên bàn,nhưng lúc đụng phải hộp trà Kỷ Vương tặng nàng,sắc mặt nháy mắt chìm xuống,túm lấy hộp trà đánh giá một phen,trên mặt mang theo ý không vui nói, “Người chỉ biết phá hoại,cha người mỗi tháng đều cho có mấy lạng bạc,người lấy đâu ra tiền mua đồ quý giá như vậy!”

Từ Nam Phong bất đắc dĩ nói, “Là của bằng hữu tặng.”

Diệp nương cầm hộp trà đến chóp mũi ngửi một cái,nghe ngò nói, “Bằng hữu? Tại sao ta không biết người có bằng hữu ở kinh thành này? Bằng hữu là nam hay nữ?”

“Nam.”

“Nha đầu chết tiệt,còn chưa lấy chồng đã ra ngoài muốn quyến rũ nam nhân!”

Diệp nương giả bộ mắng vài câu,ánh mắt lại càng ngày càng nóng bỏng,trong nháy mắt đổi thành bộ mặt tươi cười,ôm hộp trà dịch đến gần Từ Nam Phong,gia bộ vô tình hỏi, “Nam nhi à,trà của Đông Phong lâu không phải thứ mà một người không có tiền mua được,vị công tử tặng hộp trà này cho người nhất định là có tiền,có thể nào người đó thuộc danh gia vọng tộc thành Lạc Dương chứ? Đó là lang quân nhà ai a,là trưởng tử của Dương Tướng quân sao? Ta nhớ trước kia hẳn rất thích chơi với người...”

Diệp nương luôn luôn là người không giữ nổi bí mật,gió thổi cỏ lay cũng có thể tuyên dương đến tất cả mọi người đều biết.Từ Nam Phong không muốn để bà biết quá nhiều liền lắc đầu cười nói, “Không phải,người đừng hỏi, bắt tự còn chưa xem đâu đấy. ”

Từ Nam Phong đẩy hộp trà vào trong lòng ngực Diệp nương,Diệp nương không chịu nói, “Trong nhà còn đủ trà uống,cái này không cần cho nương,không thi để nương đưa cho cha người đi,hắn nhất định sẽ rất cao hứng.”

Diệp nương là loại phụ nữ coi chồng là trời diên hình,có cái gì tốt cũng đều muốn đem cho chồng,lại chi hy vọng ánh mắt hắn có thể dừng lại trên người mình lâu một chút.

Từ Nam Phong rút tay trở về,nói, “Trà này người cứ thu lại trước,tạm thời đừng đưa cho phụ thân.Bằng không hẳn hỏi lai lịch trà này,nữ nhi không biết nói thế nào.”

Diệp nương qua loa đáp một tiếng.

Ngày hôm sau,Đoàn gia lại phái người làm mai tới cửa,Từ Vị không ở nhà,Từ Nam Phong lấy lý do thân thể không khỏe cự tuyệt gặp mặt người làm mai.Liên tục bị cự tuyệt hai lần,sắc mặt người làm mai này cũng có chút khó coi,công khai ám chỉ châm chọc vài lần,Diệp nương nghe được cảm thấy trong lòng vô cùng không thoải mái.

Nhưng Diệp nương nghĩ tới trà quý vừa thu được,cũng chỉ có thể nuốt oán khí lại trong bụng,chờ thời cơ đi hỏi thăm Từ Nam Phong,là muốn nghe xem nội tình người tặng trà nàng.

Nhưng mà,miệng Nam Phong rất kín,Diệp nương dụ nàng mãi cũng không thu được tin tức nào.

Mất thấy việc kết hôn với Đoàn gia đang dần thất bại,mà lang quân tặng trà không biết là thần thánh phương nào,Diệp nương không chịu nổi, cả ngày sốt ruột nhắc nhở Nam Phong. “Miệng chặt như thế,người tặng trà không phải Hoàng Đế chứ,chẳng lẽ người muốn làm phi tử!”

Từ Nam Phong dùng vài sợi bông cẩn thận chạm trổ một bức tranh,chẳng qua là đang cố gắng nhin cười.

Mãi đến tận ngày thứ ba,Từ Lễ bộ Từ Vị chạy về vội về mặt âm trầm,vừa về cũng không cần cởi áo quan,lập tức trầm giọng nói với Trương thị, “Nói Như nhi cùng tây phòng vào thư phòng,ta có chuyện quan trọng muốn nói.”

Trương thị rất biết nghe lời đoán ý,thấy sắc mặt Từ Vị khó coi,bận bịu một bên với nha hoàn nói, “Nhanh,nhanh mời Như nhi và tây phòng đến đi.”

Nha hoàn vén áo hành lễ,vội vã lui xuống.

Trương thị tự rót cho Từ Vị một chén trà,ôn nhu nói, “Lang quân chó sốt ruột,uống chén trà trầm giọng trước đi.”

Từ Vị không để ý tới nàng,nhanh chân bước tới thư phòng, Trương thị liền không cần nhiều lời nữa,nhu thuận đi theo phía sau Từ Vị.

Diệp nương đột nhiên không kịp chuẩn bị gì đã bị gọi đến thư phòng,trên mặt đầy vẻ sốt sắng,nhưng Từ Nam Phong lại thản nhiên,nàng không ngu ngốc,cũng đoán được đại khái vì sao phụ thân nổi giận.

Khi bước vào thư phòng,Từ Vị cùng Trương thị đã ngồi ở án kỳ,Từ Uyển Như cùng ấu đệ Từ Tẩn cũng ở đó,trên mặt toàn là vẻ muốn xem kịch vui.

Diệp nương bộ dạng phục tùng cúi đầu trước Từ Vị, bà vừa kêu một tiếng “lão gia”, Từ Vị đột nhiên biến sắc, giờ tay vỗ mạnh vào mặt bàn, quát lên, “Quy xuống!”

Diệp nương bị dọa giật mình, vội quỳ trên mặt đất sợ hãi đến nỗi nước mắt chảy dài, “Lão gia, tiện thiếp đã làm sai cái gì?”

“Ta không phải nói ngươi!” Từ Vị không nhận được quát tháo một tiếng, giờ tay chỉ vào Từ Nam Phong, “Ngươi quy xuống!”

Diệp nương bò lên, khàn giọng nói, “Lão gia, Nam nhi, con bé...”

“Câm miệng, nơi này không đến phần ngươi nói chuyện!” Từ Vị trầm giọng quát, Diệp nương liền sợ đến cảm như hén.

Trương thị giao áu tử trên tay cho vú nuôi, ôn nhu nói, “Mang tiểu công tử ra ngoài đi, nhớ đóng cửa lại.”

Vú nuôi lĩnh mệnh, ôm Từ Tấn đi ra khỏi cửa.

Cửa đóng lại, bên trong liền trở nên tối tăm, sắc mặt mọi người đều đen tối không rõ. Từ Nam Phong nhấc gấu quần lên, theo lời phụ thân mà quy xuống.

Từ Vị đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng giống như cực kỳ nôn nóng. Hắn hít sâu một hơi, mặt mày tức giận chỉ vào Từ Nam Phong, “Nghịch nữ, ngươi đã làm chuyện tốt rồi!”

Mùa xuân chưa tới, gạch vẫn lạnh lẽo, là lạnh thấu xương.

Từ Nam Phong thẳng tắp quỳ, bình tĩnh nói, “Nữ nhi không biết mình đã làm sai ở chỗ nào.”

“Không biết? Được, vậy ta liền nói cho ngươi biết!” Từ Vị phát tay áo, “Hôm nay thánh thượng có ý triệu kiến ta, trước mặt mọi người tuyên bố đem Từ thị Từ Nam Phong gả cho Kỳ Vương làm phi! Từ Nam Phong, ngươi tính toán giỏi lắm, lừa dối mọi người bầu vùi vào Kỳ Vương phi!”

Thanh âm Từ Vị như lời đinh bổ vào đỉnh đầu mọi người.

Khóe miệng châm biếm của Từ Uyển Như cứng đờ, thay vào đó là vẻ mặt không dám tin tưởng, kinh ngạc trong mắt nháy mắt rút đi, dần dần trôi lên mây, phần căm ghét cắn răng nghiền lợi. Trương thị lại mở to hai mắt, nhưng lại lo lắng hơn là kinh ngạc.

Mỗi người một vẻ mặt, chỉ có Từ Nam Phong không buồn không vui, vẻ mặt hờ hững.

Ngươi có vẻ mặt khoa trương nhất chính là Diệp nương, bà giống như không chịu nổi cái “tin tốt” to lớn này, đột nhiên mất khí lực, ngã nhào xuống đất, trong miệng còn lẩm bẩm, “Kỳ Vương, Kỳ Vương, người đưa trà chính là Kỳ Vương.”

Vừa nói, nàng bỗng nhiên hoàn hồn, bàn tay lạnh lẽo lôi kéo tay Từ Nam Phong, giống như điên cuồng cười nói, “Quá tốt rồi! Nữ nhi của ta sẽ là vương phi, ta sẽ là hoàng thân quốc thích! Quá tốt rồi!”

“Câm miệng, cái phụ nhân không biết gì này!” Từ Vị giận tím mặt, mạnh mẽ ném tách trà trên mặt bàn xuống đất, “Nhìn xem ngươi đã sinh ra cái nghiệt chủng gì này!”

Sứ vụn văng tung tóe trên mặt đất, một mảnh sứ sắc bén trượt qua mu bàn tay Từ Nam Phong, cắt lên một vết thương.

Từ Nam Phong cup mắt, bình tĩnh đưa tay lên lưng quệt vết máu đi.

Diệp nương nơm nớp lo sợ ngậm miệng lại nhưng hưng phấn trong mắt làm sao cũng không che giấu được, bà xoắn xoắn ống tay áo, không biết nhìn ngó còn nói thêm, “Lão gia, nữ nhi chúng ta sẽ trở thành vương phi, tại sao ngươi không vui vẻ?”

Chỉ có Trương thị hiểu rõ thế cuộc triều đình, nàng nhàn nhạt liếc nhìn đáng người thô bỉ của Diệp nương, lạnh nhạt nở nụ cười, “Vui vẻ? Diệp nương, nữ nhi ngươi dẫn hỏa đến đốt Từ phủ, có cái gì đáng để vui vẻ?”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Một lòng đã nguội lạnh tới đóng băng

Edit: Bối Xu

“Này...”

Diệp Nương nhất thời ghen lời, ngượng ngùng cười nói “Lão gia có thể cùng hoàng gia kết thân, cái phúc phận này khỏi kể tu mấy kiếp cũng không có

đâu. Nam nhi nàng là Vương phi, tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi Từ gia chúng ta đâu, sao có thể nói là nhóm lửa thiêu thân chứ?”

Diệp Nương vừa khóc lại cười, son phấn trắng trắng đỏ đỏ lem luốc cả gương mặt. Nàng ta liếc Trương thị, nâng cao âm điệu mang theo ý tứ ngầm ngấm hại người: “Lão gia, chắc có người ghen tị với Nam nhi nhà chúng ta đặt điều nói bậy không?”

Từ Vị đập mạnh tay xuống bàn: “Thôn phụ ngu dốt thì đừng có mở miệng”

Bàn dài để giấy tờ bị đập mạnh một cái làm cho khay trà lắc lư phát ra âm thanh leng keng. Diệp Nương theo phản xạ rút cổ lại, sau lại nghĩ đến nữ nhi sau này sẽ được gả vào hoàng gia thì có thêm mấy phần tự tin. Lần đầu tiên trong 10 năm nàng ta dám phản đối trượng phu, ngang ngạnh nói:

“Tốt, tốt lắm. Ta là thôn phụ, ta ngu dốt. Nhưng Từ Vị ngươi đừng quên, năm xưa không phải vì cái thôn phụ này làm lụng cực nhọc cho ngươi đi con đường khoa cử này thì Từ Vị ngươi có thể có ngày hôm nay sao?”

Nhìn thấy sắc mặt Từ Vị càng ngày càng sầm xuống, Từ Nam Phong vội kéo ống tay áo Diệp Nương:

“Mẫu thân, người đừng tranh cãi nữa.”

“Nam nhi, hiện giờ ngươi là thiên kim tiểu thư, sau này sẽ là tước phụ hoàng gia, không cần thiết phải ở trong phủ này chịu bầu không khí dơ bẩn.”

Diệp Nương làm bộ muốn kéo Từ Nam Phong đi, nổi giận dùng giọng nói: “Chúng ta đi”

Từ Vị phòng chừng tức đến nổ phổi rồi.

Trương thị yên lặng ngồi bên cạnh uống trà, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, đôi mắt đa tình là lướt nhìn qua hai người, chậm rãi mở miệng: “Diệp Nương ngươi là ngại Từ phủ này quá nhỏ không chứa nổi hai đại tôn phật?”

Diệp Nương trợn ngược mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Để cho bọn họ đi đi. Đi rồi Từ phủ này mới thanh tịnh được.” Từ Vị không nuốt nổi con giận, bực bội đi đi lại lại trong thư phòng, sau lại xoay người ngồi xuống ghế chủ vị “Kỷ Vương yếu đuối lại không được thánh sủng, trong cung không biết có bao nhiêu người muốn trừ bỏ hắn. Năm trước ngự yến hắn chỉ bị mù đôi mắt, đó đã là trời cao phù hộ hắn rồi. Bao nhiêu người tránh hắn còn không kịp, lo sợ bị liên lụy. Ngược lại ngươi còn hận không thể gần gũi hắn.”

“... Không được thánh sủng?” Diệp Nương nghe được mấy từ mấu chốt, khí thế hùng hồn lúc này đã yếu đi nhiều, nhưng vẫn không cam lòng cố nói thêm: “Dù Nam nhi không có phúc phận làm Thái Tử Phi nhưng làm Vương Phi cũng coi như không tệ. Tục ngữ nói “lạc đà gầy còn hơn ngựa béo”. Tốt xấu gì Kỷ Vương cũng là một hoàng tử a.”

Từ Vị hừ lạnh: “Nếu vị hoàng tử này tùy thời cũng có thể gặp họa sát thân thì sao?”

“Cái gì?!” Diệp Nương trừng mắt “Cái này ... sao có thể chứ?”

Trương thị tiện đà tiếp lời “Một người là quân, một người là thần. Thiên hạ này sớm hay muộn cũng là của Thái Tử. Nếu Từ phủ liên hôn cùng với Kỷ vương phủ, trong tương lai Kỷ vương phủ rồi đời thì tất nhiên sẽ liên lụy Từ phủ. Lúc đó nhẹ thì mất mũ cánh chuồn, nặng thì lao ngục xét nhà, đến lúc đó ai gánh vác nổi.”

“A ...” Diệp Nương bị một câu của Trương thị đẩy xuống địa ngục, lão đảo ngã xuống ghế, hai mắt trừng lớn, mãi một lúc lâu vẫn không phục hồi tinh thần.

Từ Vị trầm giọng nói: “Muốn cùng Kỷ vương phủ liên hôn, ta thà để nàng chết còn hơn.”

Từ Vị trong lúc cấp bách cũng không có lựa lời nói, một câu sắc nhọn đâm nát vụn tâm tư của Từ Nam Phong. Nàng áp chế chua xót cùng thất vọng trong lòng, ngẩng đầu nói: “Hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn, Từ gia có thể kháng chỉ không tuân sao?”

Một câu nói liền chọc trúng chỗ đau của Từ Vị. Ông trăm ngàn lần không ngờ tới Từ Nam Phong lại có cái can đảm tiền trăm hậu tấu, thông đồng cùng Kỷ vương làm ông trở tay không kịp.

Có một nhánh tộc bên nhà Trương thị là người của Thái Tử. Từ Vị thuận theo anh vợ, dĩ nhiên đầu quân dưới trướng Thái Tử. Con cái dưới gối của hoàng thượng đơn bạc, ngoại trừ mấy đứa bé thì cũng chỉ có Thái Tử và Kỷ vương là hoàng tử đã trưởng thành. Quân vương trong tương lai chắc chắn sẽ lựa chọn một trong hai người này. Bởi vậy mặc dù Kỷ vương ở thế yếu, Thái tử vẫn coi y là cái đinh trong mắt. Bởi vậy nếu để cho Thái Tử biết Từ phủ gả nữ nhi cho đối thủ sống chết của y, Từ Vị liền e sợ trong tương lai sẽ không có chỗ tốt. Nhưng mà Hoàng thượng tứ hôn, không thể không tuân. Bởi vì cộc hôn nhân này không chỉ dính líu đến việc phân tranh đảng phái mà còn liên quan đến con đường làm quan sau này nên ông mới nóng vội như vậy.

Từ Vị nhất thời không biết nói gì, nghẹn hồi lâu mới mở miệng phân phó: “Đi ra ngoài, lập tức về phòng đóng cửa sám hối đi.”

Thánh chỉ của Hoàng thượng đã ban xuống, còn có cách nào tránh được nữa sao?

Từ Nam Phong trong bụng thâm oán giận nhưng nét mặt vẫn điềm tĩnh. Nàng nghe lời Từ Vị đứng dậy, kéo theo Diệp Nương đi ra ngoài.

Từ Vị trong đầu rối rắm, cũng đành phát tay áo đi theo sau. Trong thư phòng chỉ còn Trương thị và Từ Uyển Như.

“Mẫu thân, nữ nhi của nông phụ thô kệch kia lại được làm Vương phi sao?” Từ Uyển Như không kìm chế được sự ghen ghét trong lòng, tức đến đỏ mặt căm giận nói “Mẫu thân không nhìn thấy bộ dáng kia của Diệp thị sao? Nữ nhi còn chưa gả ra ngoài mắt nàng ta đã cao hơn trán rồi.”

Trương thị chuyển mắt qua nhìn nữ nhi, tay ngọc miết miệng chén trà nhấp một ngụm lại hỏi “Như nhi, người ghen tị với nàng?”

“Con không cam lòng. Kỳ vương mất bị mù hay sao mà lại coi trọng nàng ta.”

“Điều này thì người nói đúng. Kỳ vương chính là một người mù.”

Từ Uyển Như hứng thú an tọa cạnh Trương thị, vội vàng nói: “Nương, người mau nói cho ta nghe một chút.”

Trương thị vốn không định nói, nhưng bị Từ Uyển Như quần quýt không buông đành thở dài: “Ta nói cho người, nhưng người cũng đừng đi nói lung tung. Nếu rơi vào tai kẻ có tâm thì chính là họa sát thân.”

Từ Uyển Như vội vàng gật đầu.

Trương thị liền đem tất cả sự việc trong ngự yến năm trước nói cho nàng. Từ Uyển Như nghe nói Kỳ vương tuy là bộ dáng xuất chúng nhưng lại là kẻ tàn tật trong lòng cũng bình ổn hơn nhiều. Nàng ta nghĩ thầm Từ Nam Phong gả vào vương phủ làm Vương phi thì có gì tốt, chẳng qua cũng chỉ là đi hầu hạ một người mù cả đời thôi mà. Nếu nói Kỳ vương phủ vinh hoa phú quý thì cũng sao sánh được với núi vàng núi bạc bên nhà ông ngoại nàng.

Từ Uyển Như tuy rằng đã suy nghĩ thấu đáo một lúc nhưng vẫn không khỏi có chút không cam lòng, nàng thấp giọng hừ một tiếng “Dù như vậy nhưng nàng ta cũng không xứng đáng với Kỳ vương. Hạng người ty tiện như vậy chỉ nên đưa cho người khác làm thiếp.”

“Nếu gả Từ Nam Phong cho Kỳ vương mà Từ phủ phong cảnh vô hạn thì người nghĩ tại sao cha người lại phản đối? Vì cha người là người của Thái tử, mà Kỳ vương kia là chướng ngại vật của điện hạ, sớm hay muộn cũng bị diệt trừ.” Trương thị cười lạnh nói tiếp “Mà Từ Nam Phong kia gả vào Kỳ vương phủ, tất nhiên cũng sẽ chịu chung kết cục.”

“Không trách được tại sao phụ thân tức giận. Nàng ta gả qua đó, chẳng phải sẽ liên lụy Từ phủ sao?”

Trong mắt Trương thị lóe lên một tia sáng: “Cho nên chúng ta phải nghĩ ra một biện pháp, cùng Từ Nam Phong và Kỳ vương phủ phải sạch quan hệ mới tốt.”

Từ Uyển Như không giống mẫu thân nàng ta suốt ngày tính kế, bừa bãi làm nũng: “Con mặc kệ. Mẫu thân, người phải tìm cho con một cộc hôn nhân tốt, không thể để Từ Nam Phong chiếm mất sự nổi bật của con.”

Trương thị vuốt búi tóc của Từ Uyển Như, cười nói: “Điều này không cần con phải nhắc, nương tự nhiên sẽ để ý. Nhà trai nhất định môn đăng hộ đối với Trương gia, không thể để Như nhi chịu ủy khuất.”

Mặt mày Từ Uyển Như lúc này mới hớn hở lại, thân mật nhích lại gần Trương thị, nũng nịu nói: “Vẫn là nương thương ta nhất.”

Người trong cung làm việc rất nhanh, ngày hôm sau thánh chỉ tứ hôn cùng ngọc điệp đã được đưa đến Từ phủ. Ngay sau đó, Trương tướng quân cùng bà mối đến cửa làm lễ nạp thái, hỏi sinh thần bát tự của Từ Nam Phong, lại nói nội trong hai ngày sinh lễ sẽ được đưa đến. Bà mối của Đoàn gia cũng đến, thấy trong cung phô trương, mặt tức khắc liền xám xịt rồi đi, cũng không dám đề cập lại mối hôn sự với Đoàn gia nữa.

Tâm trạng Từ Vị nặng nề, nhưng cũng gắng gượng cười ứng phó. Đợi đến khi bà mối rời đi, Từ Vị sầm mặt gọi Từ Nam Phong đến thư phòng. Trương thị cùng Từ Uyển Như cũng ở đó, chỉ thiếu mỗi Diệp Nương. Nhìn cửa thư phòng đóng chặt, lại không thấy Diệp Nương, Từ Nam Phong liền khẳng định Từ Vị âm thầm đưa ra quyết định bất lợi cho mẹ con nàng.

Quả nhiên Từ Vị im lặng hồi lâu mới trầm giọng mở miệng: “Nam Phong, Thánh thượng ban hôn cho người và Kỳ vương, cha phận làm thần tử không thể không tuân theo. Nhưng người là con cái, cha cũng muốn giảng cho người hai chữ “trung hiếu”. Lập trường chính trị của cha, người không phải không biết. Người cùng Kỳ vương liên hôn, tuy bên ngoài sống yên bình lặng nhưng lại âm thầm làm liên lụy nhiều người, cha phải vì nghiệp lớn của Từ gia mà suy nghĩ...”

Ngày thường Từ Vị đối với mẹ con Từ Nam Phong vô cùng lạnh nhạt, luôn một câu “*huong phụ*”, hôm nay lại thân thiết tự xưng “cha”, hẳn có bao giờ thực hiện trách nhiệm của một người cha không? Giờ có chuyện muốn nhờ lại gọi thân thiết như vậy, thật quá nực cười.

Từ Nam Phong cũng lười phải nghe Từ Vị lòng vòng, liền nói thẳng: “Phụ thân, người có việc gì cứ nói thẳng.”

Từ Vị trong lòng đã tính toán kỹ lưỡng, vốn định giảng giải một hồi, còn chưa nói xong đã bị Từ Nam Phong cắt ngang. Hắn ghen lời, nhẫn nại gật đầu: “Người hiểu chuyện như vậy, cha cũng không lòng vòng. Tối qua cha đã suy nghĩ tốt, viết một phong thư, giờ giao cho người xem.”

Từ Nam Phong không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, nhận lấy sách lựa từ từ mở ra xem.

Ngay sau đó, hô hấp của nàng ngừng lại, máu trong cơ thể cũng đông lại, trong lòng lạnh lẽo đến cực điểm.

Nét chữ nho nhỏ đoan chính nhưng vô cùng rõ ràng “Thư đoạn tuyệt quan hệ với nữ nhi Từ Nam Phong”. Mấy chữ như dao nhọn, hung hăng đâm vào ngực Từ Nam Phong.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Có trời làm chứng, sau này sẽ chịu báo ứng

Edit: Bối Xu

[Thành Lạc Dương, Từ thượng thư có nhi nữ là Từ Nam Phong năm nay 19. Người này hành vi quái đản, khinh thường lễ nghĩa, không hiểu thuận bề trên, không yêu thương kẻ dưới, dạy mãi không sửa tính, cha già bị thương, không còn cách nào khác đành phải viết thư này. Kể từ ngày thứ nữ Từ thị xuất giá liền cùng ta đoạn tuyệt quan hệ cha con, từ nay về sau là hai người xa lạ ...]

Từ Nam Phong cầm cái được gọi là “thư nhà”, đầu ngón tay run rẩy kịch liệt, hô hấp cũng không ổn định. Tình cảm cha con 19 năm, hai mẹ con nàng chịu đủ khổ sở đều vì người nam nhân đang làm ra vẻ đạo mạo này. Lúc trước trong nhà bản cùng, tất cả đều dựa vào mẫu thân nàng ngày đêm cày ruộng dệt vải mà nuôi ông học hành. Vì cho ông học hành đọc sách, nẫu thân nhân tâm tiêu hết tiền huynh trưởng tích góp chữa bệnh. Chỉ đáng thương cho người huynh trưởng năm đó mới ba tuổi, tư chất thông minh như vậy, đang sống sờ sờ thì bệnh chết. Mộ phần của huynh trưởng cỏ mọc um tùm, nguyên phối nhận hết lạnh nhạt, Từ Nam Phong nuốt giận 10 năm, cuối cùng lại nhận được một tờ giấy mỏng manh đoạn tuyệt quan hệ. Trên đời này còn gì đáng chăm chọc hơn không!

Từ khi mọi chuyện bắt đầu, Từ Nam Phong chưa từng khóc một lần nào. Nàng biết rõ, khóc cũng chẳng giải quyết được gì cả, càng không dùng nước mắt để đổi lấy bất kỳ sự thương hại nào. Nhưng vào lúc này, nàng không nhịn được, nước mắt khóc, vì nàng, cũng là vì mẫu thân.

Đôi mắt nàng đỏ lên, môi mím thành một đường, năm ngón tay gút gao nắm chặt bức thư đoạn tuyệt, tựa hồ như muốn xé vụn nó. Có trời mới biết nàng dùng bao nhiêu nỗ lực để nuốt nước mắt vào trong. Nàng cười lạnh nói:

“Phụ thân có ý gì?”

Từ Vi không được tự nhiên vuốt râu, ngập ngừng nói:

“Ta ...”

Từ Uyển Như rất có hứng thú xem kịch vui, xùy một tiếng, nói: “Tỷ tỷ không biết chữ sao? Phụ thân có ý gì thì tự mình xem đi.”

“Như nhi” Trương thị khẽ quát một tiếng, quay đầu nhìn Từ Nam Phong: “Nam Phong, cha ngươi làm quan 16 năm, từ một Tu soạn vô danh lên đến vị trí Lễ bộ thượng thư thật không dễ dàng. Ngươi phải thông cảm cho cha ngươi một chút, nếu Từ gia xuống dốc, đối với bản thân ngươi cũng không có chỗ nào tốt.”

“Các ngươi đem nương ta rồi đi để nói cái này? Dựa vào đâu?” Ánh mắt Từ Nam Phong như phủ sương, gằn từng chữ “Các ngươi có tư cách gì để nói điều kiện với ta? Chỉ bằng hần biếm thê làm thiếp, hay dựa vào ngươi tu hú chiếm tổ?”

“Ngươi ...” Từ Vi tức đến nổi muốn đập bàn, lại bị ánh mắt của Trương thị ngăn lại, nén giận nói: “Ngươi vào Kỳ vương phủ, hưởng không hết vinh hoa phú quý. Từ mẫu chỉ là một thượng thư nho nhỏ, nào dám bôi nhọ thể diện của Vương phi nương nương, vậy nên ta mới nên đau bỏ thứ yêu thích. Huống hồ mười mấy năm cha con tình thâm, cũng sẽ không vì một tờ giấy này mà hủy bỏ. Tất cả cũng chỉ để lừa gạt người ngoài thôi.”

“Tình cảm cha con?” Từ Nam Phong cười nhẹ một tiếng, giống như nàng vừa nghe được một câu chuyện tiếu lâm “Lúc ngươi bỏ thê, bỏ con, ta cùng nương quỳ gối trước cửa Từ phủ suýt chết đói, ngươi có từng nhớ đến một chút tình cảm cha con nào không?”

Lúc này, ánh mắt nàng hoàn toàn không có sự ôn hòa bình đạm thường ngày. Ánh mắt lạnh lẽo, ngôn từ sắc bén, từng câu từng chữ đều mang theo lý luận chặt chẽ khiến người khác á khẩu không thể phản bác được. Nàng nói tiếp “Ta bình thường lui cùng các ngươi tranh đấu, cũng không có nghĩa ta là người các ngươi có thể tùy tiện thao túng. Các ngươi nghe cho rõ, muốn ta cùng Từ phủ đoạn tuyệt quan hệ, ta đồng ý. Đương nhiên, ta có một điều kiện.”

Từ Vi và Trương thị liếc nhau một cái rồi mới nói “Điều kiện gì? Ngươi nói trước xem.”

“Ta muốn ngươi đưa nương ta lên làm chính thê, đem tất cả những thứ gì thuộc về nàng đều trả lại cho nàng, làm cho trên dưới Từ phủ này chỉ nhận duy nhất nàng là nữ chủ nhân.” Từ Nam Phong nhìn thẳng vào khuôn mặt ngạc nhiên của hai người, đôi môi xả ra chút ý cười, trầm giọng “Từ thượng thư, điều kiện này ngươi đáp ứng được không?”

“Không có khả năng”. Từ Vi còn chưa nói chuyện, Trương thị và Từ Uyển Như đã đứng bật dậy, trăm miệng một lời cùng cự tuyệt. Hiếm có khi Trương thị thất thố như vậy, nụ cười giả tạo trên mặt cũng không giữ được nữa, trầm mặt “Nam Phong, chưa nói đến việc hiện giờ ngươi không phải Vương phi, dù ngươi có trở thành Kỳ vương phi, đối đầu với tiền tài quyền thế của Trương phủ, ngươi nắm chắc mấy phần thắng? Vị trí chủ mẫu của phủ

Thượng thư không phải nữ nhân nào cũng làm được, trong đó có rất nhiều lợi ích ràng buộc, Diệp Nương có thể đảm nhiệm sao? Ngươi sốt ruột muốn bảo vệ lợi ích cho nương ngươi, ngược lại sẽ trở thành hại nàng.”

Từ Uyển Như sốt ruột phụ họa “Đúng vậy. Quyền quý trong kinh thành qua lại rất nhiều, chủ yếu vẫn dựa vào phụ nhân để liên lạc. Nương ngươi đến đạo lý đối nhân xử thế thông thường còn không tinh thông, sợ rằng muốn bảo vệ mình an toàn cũng khó.”

Mẹ con các nàng kẻ xướng người họa, lòng dạ thâm sâu, chỉ vài ba câu đã nhắm trúng điểm yếu của mẫu thân nàng. Đây cũng chính là điều Từ Nam Phong lo lắng nhất.

Nhưng nàng cũng không có biện pháp nào. Nếu nàng đã đáp ứng mối hôn sự này, tất nhiên cũng phải tính cho mẫu thân một con đường lui. Từ Nam Phong cũng từng nghĩ đến việc cùng mẫu thân cao chạy xa bay, nhưng mẫu thân nàng lại dính chặt lấy Từ Vị giống như một dây leo bám lên gốc cây từ đấng mà sống, chỉ cần mất đi gốc cây này, dây leo sẽ ngã xuống đất, héo rũ mà chết.

Thấy Từ Nam Phong trầm mặc, Trương thị hít một hơi, lập tức đổi lại bộ mặt tươi cười, tiện đà nói “Ta biết ngươi lo sợ nếu ngươi và Từ phủ đoạn tuyệt quan hệ, mẫu thân ngươi ở đây sẽ chịu ủy khuất. Nhưng ngươi yên tâm, từ nay Diệp Nương ở trong phủ cùng ta ăn uống sinh hoạt, ta có thứ gì tốt, tuyệt đối cũng không thiếu nàng.”

“Mẫu thân”

“Phụ nhân”

Trương thị giơ tay, ý bảo bọn họ yên lặng, hiền hòa cười “Nam Phong, như vậy ngươi có hài lòng?”

Hay cho chiều lấy lui làm tiến. Ta mà tin ngươi, ta đi gặp quỷ luôn cho rồi.

Trương thị tâm kế quá sâu, Nam Phong bắt đầu dĩ phải tránh mũi nhọn, hướng Từ Vị nói “Đoạn tuyệt quan hệ không phải chuyện nhỏ, cần phải có sự đồng ý của mẫu thân ta, sau đó còn phải chiếu cáo thiên hạ mới được.”

“Tính cách của nương ngươi...” Từ Vị chợt dạ nói “Phụ thân sợ làm nàng kích động, mới giấu diếm không nói cho nàng.”

Từ Nam Phong nói “Nếu biết làm việc này sẽ làm nữ nhi ngươi thương tâm, sẽ làm mẫu thân ta thương tâm mà ngươi vẫn khẳng khẳng muốn làm, vậy ngươi chính là người vô tình vô nghĩa?”

“Ngươi... Từ Nam Phong, không phải ngươi đã nói đồng ý rồi sao?” Từ Vị bị ép buộc đến mức nổi nóng “Phụ thân nói trắng ra cho ngươi hay, từ xưa đã có câu ‘Lệnh của cha mẹ, con cái không thể trái’. Ngươi cùng Kỷ vương tự ý định chung thân đã tạo ra một hồi dèm pha trong kinh thành này. Nếu ngươi còn dám cự tuyệt việc đoạn tuyệt quan hệ chính là bất hiếu, sau khi gả vào Kỷ vương phủ, sẽ tổn hại đến thanh danh của Kỷ Vương gia. Hoàng thượng anh minh, nhất định sẽ không chịu mất mặt để một nữ tử thanh danh bại hoại làm Vương phi.”

“Hôn sự này là Hoàng thượng chỉ định, ta cũng không chịu cự.” Từ Nam Phong cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, trái tim đau như dao cứa, cao giọng nói “Đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt. Tình cảm cha con của ngươi ném cho chó ăn đi. Có điều ta thấy sách lưa này viết không ổn, cần viết lại một lần nữa.”

Dứt lời nàng nhìn chằm chằm Từ Uyển Như, lạnh giọng “Mau lấy giấy bút đem tới đây.”

Từ Uyển Như bị thần sắc của nàng dọa sợ, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, uất khí nghẹn ở lồng ngực. Trương thị hướng nàng ta gật đầu một cái “Mau nghe lời nàng, đem giấy bút tới.”

Từ Uyển Như lúc này mới nói thảm “Tại sao ta lại phải nghe lời nàng”, không cam lòng đi đến bên thư án, trải giấy mài mực. Như muốn trút giận, Từ Uyển Như chà thời mực đến mức phát ra tiếng sần sật. Nàng ta tùy ý chà thời mực một lát rồi ném qua một bên, thờ phỉ phỉ “Chuẩn bị xong rồi.”

Từ Nam Phong đi qua, tận lực khống chế hô hấp cùng đầu ngón tay đang run rẩy, cầm bút viết lên sách lưa “Có nhi nữ là Từ Nam Phong năm nay 19. Người này hành vi quái đản, khinh thường lễ nghĩa, không yêu thuận bề trên, không yêu thương kẻ dưới, dạy mãi không sửa tính” hung hăng xé nát, đổi thành “Có nhi nữ là Từ Nam Phong, năm nay 19. Phụ thân là người ham danh háo lợi, mối hôn sự này lập trường chính trị không hợp, tổn hại đến con đường làm quan của Từ gia, mọi việc làm sợ ảnh hưởng tới người thân của mình, nên phải nhẫn tâm đoạn tuyệt quan hệ với nữ nhi Từ Nam Phong”

Mỗi câu mỗi chữ là trách mắng, từng câu từng chữ đọc đều chảy nước mắt.

Sửa xong sách lưa có câu từ vũ nhục mình xong, Từ Nam Phong tiếp tục viết tiếp, Thượng tướng Từ Vị vì muốn leo lên vị trí cao hơn, vứt bỏ người vợ Tào Khang để cưới nữ nhi quan lớn, tất cả những việc vong ân bội nghĩa của ông đều nói hết. Từ Vị đứng bên cạnh không nhận được đồ mờ hôi lạnh. Từ Nam Phong đem hai phần công văn trên sao chép thêm một lần sau đó mới gác bút thời khô mực. Nàng đem tờ giấy viết chuyện Từ Vị bỏ vợ đưa đến trước mặt Từ Vị: “Thượng thư đại nhân, người muốn cùng ta đoạn tuyệt quan hệ cũng không sao. Có điều ngươi nên nhớ, mười mấy năm trước ngươi đã làm những việc gì. Nếu trong tương lai các ngươi làm chuyện gì có lỗi với nương ta, ta sẽ đem thư này chiếu cáo thiên hạ. Ta muốn xem đến lúc đó Trương gia làm thế nào để giữ mũi cánh chuồn cho ngươi.”

Từ Vị thân là quan viên triều đình, danh tiết và phẩm đức là quan trọng nhất. Nếu việc ông vứt bỏ vợ để thú người khác, còn biếm thê làm thiếp bại lộ ra bên ngoài, nhẹ nhất thì mất mũi cánh chuồn, sau đó sẽ ảnh hưởng đến chi thứ nhất nhà Trương thị, cuối cùng thanh danh thái tử cũng sẽ bị hạ thấp.

Từ Vị trong lòng không vui lắng tránh ánh mắt của Từ Nam Phong, âm thanh cũng thiếu mất mấy phần tự tin “Ngươi tội gì phải bức ta đến bước đường

này.”

“Rốt cuộc là ai bức ai? Ta cũng chỉ muốn bảo vệ chính mình thôi.” Từ Nam Phong cười nhạo một tiếng, nói “Yên tâm, nếu nương ta có thể vui vẻ an hưởng tuổi già, các người sẽ không có việc gì. Yêu cầu của ta đơn giản như vậy, Từ đại nhân còn do dự cái gì?”

Từ Uyển Như đứng bên cạnh nói thầm “Còn chưa có ra khỏi cửa mà đã không nhận cha. Một câu lại một câu “đại nhân” chứ.”

Trương thị hung dữ trừng mắt nhìn nàng ta một cái, Từ Uyển Như đành phải cúi đầu yên lặng.

Từ Nam Phong hung hăng cầm sách lụa trên bàn, cười khẩy “Từ đại nhân, việc người làm, có trời làm chứng, sau này tất có báo ứng.”

Dứt lời, nàng cười thê lương, xoay người bước ra khỏi cửa. Trong viện, mùi hoa vẫn vít, cảnh xuân tươi đẹp, nàng lại như từ trong hầm băng ra, trong lòng lạnh lẽo không chút độ ấm.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không nghĩ rằng Kỷ vương sẽ tới đây

Edit: Tiểu Phiến

Từ Nam Phong vừa trở lại sân sau liền thấy Diệp nương mặc một thân y phục đẹp đẽ đứng ở hành lang tây phòng nhìn xung quanh.

Thấy Từ Nam Phong trở về, Diệp nương không thể chờ đợi thêm được nữa, nhanh chóng kéo tay nàng, vui vẻ nói, “Nam nhi, nghe nói cha người gọi người tới thư phòng nói chuyện, hẳn nói với người cái gì, có phải là thảo luận chuyện đồ cưới không?”

Hôm nay Diệp nương mặc xiêm y mới tinh, có lẽ chưa trang điểm xong nên lông mày bên cao bên thấp, thoa son đến quá độ, nhưng những thứ này đều không thể che lấp đi kiêu ngạo cùng hưng phấn trong mắt Diệp nương. Cái gì bà cũng không biết, cái gì bà cũng không hiểu, nhưng lại vui vẻ giống như đứa trẻ được kẹo.

Từng lời nói ở thư phòng như đâm thẳng vào tim gan Từ Nam Phong, lá thư kia giống như đã làm lòng nàng đóng băng. Từ Nam Phong không nhẫn tâm nói cho mẫu thân biết, bà đủ đáng thương rồi.

Không khí xung quanh cứ như là không khí loãng, khiến nàng nghẹt thở, vô cùng khó chịu. Từ Nam Phong không tiếp lời, uể oải đi vào bên trong, “Nương, người đừng nói nữa.”

“Sao, người then thùng à?” Diệp nương còn đang chìm đắm trong vui sướng được kết thông gia với hoàng tộc, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt tái nhợt của Từ Nam Phong, mà vẫn lải nhải bên tai nàng, “Sính lễ của Kỷ Vương phủ nhất định không ít, chốc lát ta đi nói với cha người để đồ cưới cũng phong phú chút, không thể làm Từ gia mất mặt!”

Diệp nương không biết Từ Vị không những không chuẩn bị đồ cưới mà còn muốn đoạn tuyệt quan hệ cùng nữ nhi, nếu bà biết rồi, chắc chắn sẽ tức giận đến nỗi đứt từng khúc ruột.

Từ Nam Phong không dám tưởng tượng tới hình ảnh đó, viền mắt nàng đỏ lên, nàng chỉ có thể vội vàng che mắt lại. Nàng âm thầm lau đi giọt nước mắt trong hốc mắt, quyết không để nó có cơ hội chảy ra.

Nàng còn đang đè nén, lại nghe Diệp nương nói, “Đúng rồi, ta đã sai người đưa tin cho cửu cửu của người, ngày mai bọn họ sẽ đến nhà báỉ phòng.”

Từ Nam Phong hít sâu một hơi, thấp giọng nói, “Nương, vì chuyện này mà nhà ta đang ngầm rối loạn, nương đừng để một nhà cửu cửu đến nữa.”

Hướng hồ, một nhà cửu cửu này cũng không phải là người biết dè dặt gì. Cửu cửu Diệp Phúc hết ăn lại nằm, biểu ca Diệp Tiểu Bưu ngày ngày chơi bời lêu lổng, sau khi Diệp nương lên kinh thành tiến vào Từ phủ. Một nhà Diệp Phúc này liền bán hết gia sản đi theo đến Lạc Dương, thỉnh thoảng lại đi tới Thượng Thư phủ một lần, thuận tiện gom thêm chút lợi vào người. Dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt chút ngân lượng của Diệp nương, bám dính như ruồi bâu lấy mật nên Từ Nam Phong luôn luôn không thích.

Cũng vì nhà người cửu cửu này mà Từ Vị đã trách móc nặng nề Diệp nương không ít lần. Mấy năm trước hai bên còn không nể mặt mũi nhau, Từ Vị lúc đó còn gọi cả người ở trong nhà ra đánh đuổi cha con Diệp Phúc ra ngoài, đến lúc này mới coi như thu mình lại một chút.

Diệp nương tuy vậy vẫn không để ý lắm, “Cho dù thế nào thì bọn họ cũng là người thân của chúng ta. Đương nhiên phải đến để giữ thể diện, không thì tiện nhân Trương thị kia vẫn cho rằng Diệp gia ta không có ai rồi!”

Nói là giữ thể diện, nhưng thực chất lại là khoe khoang.

Từ Nam Phong thực sự mất hứng,nàng giương đôi mắt đỏ lên,bờ môi mím thành một đường,kiên quyết nói, “Nương,ta muốn nói cho người một việc.”

“Chuyện gì vậy?” Diệp nương hoàn hồn từ trong hưng phấn,nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng còn vương chút nước mắt của Nam Phong,bà không khỏi sợ hết hồn,Diệp nương nắm chặt vai nàng, nhìn trái nhìn phải, “Ai bắt nạt ngươi rồi?”

Từ Nam Phong lắc đầu một cái, “Nương,ngươi phải chuẩn bị thật tốt, tập trung nghe ta nói.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng,Diệp nương cũng chậm rãi thu lại ý cười,nắm chặt khăn tay nói, “Được,ngươi nói đi.”

“Vừa nãy phụ thân gọi ta tới thư phòng không phải vì muốn thương lượng chuyện đồ cưới.”

Nghĩ tới chuyện phát sinh trong thư phòng,gọng của Từ Nam Phong lại có chút nghẹn ngào,nàng hít sâu một hơi,nhìn hoa hồng lá xanh ngoài cửa sổ, giọng nói có chút run run, “Phụ thân liên thủ cùng Trương thị,muốn buộc ta đoạn tuyệt quan hệ với Từ phủ.”

“Cái gì?” Diệp nương khiếp sợ,bật dậy khỏi ghế,về mặt không thể tin nói, “Nam nhi,ngươi... Ngươi nói cái gì?”

“Cha là người dưới trướng Thái Tử,là đối thủ của Kỳ Vương,cha sợ ta gả cho Kỳ Vương,Thái Tử sẽ sinh lòng hiềm khích với cha nên muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với ta.” Rốt cục lời cũng nói ra miệng,Từ Nam Phong có cảm giác như vừa nhổ đi một cái gai độc,tuy rằng trong lòng máu tươi đầm đìa,nhưng lại cực kỳ thoải mái.

Nhưng Diệp nương không chịu nổi đã kích,hai mắt trừng lớn lên,nước mắt chảy ra ngoài,bà vô lực ngã ngồi trên ghế,trong miệng còn lẩm bẩm, “Sao lại thế... Sao lại thế...”

Từ Nam Phong đỡ lấy thân thể mẩu thân,vuốt vuốt sống lưng giúp bà thoải mái hơn. Diệp nương đột nhiên không biết khí lực từ đâu tới,nắm chặt lấy tay Từ Nam Phong như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, “Nam nhi,ngươi không thể đáp ứng,không thể đáp ứng! Nương còn hy vọng có người chống đỡ mặt mũi cho ta,làm sao có thể nói đoạn tuyệt liền đoạn tuyệt!”

Từ Nam Phong ôm bà,nói, “Nương,người đừng nóng vội,mặc dù ta đoạn tuyệt quan hệ cùng Từ phủ,người cũng là người thân mà ta yêu nhất.”

“Không được,ta sẽ đi cầu xin cha ngươi! Hẳn nhất định là hồ đồ rồi!”

“Nương!”

Từ Nam Phong đè thân thể Diệp nương lại,lạnh lùng nói, “Đừng cầu xin hẳn,tim của hẳn là một tảng đá,trong mắt của hẳn chỉ nhìn thấy lợi ích mà thôi.”

Diệp nương ôm nữ nhi khóc rống,tuyệt vọng nói, “Vậy phải làm sao bây giờ,ta có thể làm gì bây giờ! Ông trời,ta đã rất vất vả và trông mong đến ngày này,vì cái gì lại dẫn vật ta như vậy! Cốt nhục tình thân là thứ nói cắt đứt là có thể cắt đứt sao!”

“Nương,ta mang người ra ngoài phủ được không,chúng ta rời khỏi Từ gia được không?” Từ Nam Phong không khóc, Diệp nương là một phụ nhân không có chủ kiến như vậy,nàng lại càng phải kiên cường bảo vệ mẫu thân và chính mình.Từ Nam Phong nhấc tay áo lau nước mắt cho Diệp nương, trầm giọng nói, “Nữ nhi có khổ tâm,mặc dù không thể mang người đến Kỳ Vương phủ hưởng phúc,nhưng chỉ cần người đồng ý,ta có thể mua một tòa nhà cho ngươi ở Lạc Dương hoặc những nơi khác,lại tìm thêm mấy hạ nhân đến,để ngươi trải qua một cuộc sống yên tĩnh, thoải mái.”

“Nhưng Nam nhi à,phụ thân ngươi vô tình như vậy,nhưng đó cũng là trượng phu của ta! Nếu ta rời khỏi Từ phủ thì sẽ trở thành chuyện cười cho người đời!” Diệp nương liên tục lắc đầu,nức nở nói, “Huống chi,chúng ta đi rồi,không phải là tốt cho tiện nhân Trương thị rồi sao!”

“Nương,ngươi hồ đồ rồi! Nếu Từ phủ không tha cho chúng ta,người cần gì phải cố ý ở lại.” Từ Nam Phong nhú mày,cổ nén nóng nảy trong lòng nói, “Huống chi,trong lai ta gả ra ngoài phủ,cha nhất định sẽ tuyên bố ra ngoài đoạn tuyệt quan hệ với ta,đến lúc đó người cô đơn một mình sống trong phủ thì phải tự mình xử lý làm sao?”

“Sẽ không, Nam nhi,ngươi làm vương phi thì sẽ không còn người dám bắt nạt chúng ta.” Diệp nương nhất định không chịu đi.Bà đã định nửa đời này dâng hiến hết cho Từ Vi,lúc này lại từ bỏ thì làm sao bà can tâm!

Câu trả lời của Diệp nương đứng nằm trong dự liệu của nàng,Từ Nam Phong một môi nói, “Ta không biết ngươi đến cùng là cố chấp cái gì, là do người yêu hẳn hay do người chỉ vì không cam lòng?”

“Nam nhi,ngươi đừng khuyên ta, có câu nói gà gà theo gà,gà chó theo chó,đời này nương đã không thể rời xa cha ngươi rồi.” Diệp nương dùng khăn lau nước mắt trên mặt một cái,kéo tay áo Từ Nam Phong nói, “Ngươi cũng đừng hận cha ngươi,nhất định là do Trương thị xúi giục, cha ngươi chỉ nhất thời hồ đồ thôi,sẽ không thật sự đoạn tuyệt với ngươi đâu.”

Từ Nam Phong một môi lắc đầu một cái,không tiếp tục lên tiếng khuyên bảo mẫu thân mà tâm trí lại suy tư đến những thứ khác.

Không lâu lắm liền thấy thị tỳ Thái Vân vội vàng chạy từ hành lang bên dưới lên,vui vẻ cất cao giọng, “Nhị phu nhân,người của Kỳ Vương phủ đến rồi, họ nói là muốn thấy Nam cô nương nhà chúng ta!”

Thái Vân đẩy cửa đi vào liền thấy Diệp nương chán nản ngồi trên ghế lau nước mắt,nàng cũng cảm giác được bầu không khí không mấy vui vẻ lúc này,lúng túng nói, “Nhị phu nhân,Nam cô nương...”

Từ Nam Phong đành mở lời trước, “Kỷ Vương phải ai tới?”

“Là quân gia ở Kỷ Vương phủ, còn có một cỗ xe ngựa đẹp để nữa, quân gia nói là có chuyện quan trọng muốn mời Nam cô nương đến gặp mặt nói chuyện.”

“Ta biết rồi, truyền lời tới nói chờ ta một lát.” Dứt lời, Từ Nam Phong giờ tay ra hiệu cho Thái Vân lui ra trước.

Thấy Kỷ Vương rất để ý đến Từ Nam Phong như vậy, tâm tình Diệp nương lại tốt lên, vẻ tươi cười dần lộ ra, “Nam nhi, người nhanh đi đổi xiêm y đẹp nhất cho ta, đừng để người ta đợi lâu.”

Từ Nam Phong gật đầu, đi vào bên trong thay đổi thành một thân y phục màu đỏ cùng là quần thêu hoa màu hồng cánh sen rồi đứng trước gương đồng chỉnh sửa lại búi tóc cùng trâm cài trên đầu. Phải tới khi Diệp nương nhìn cảm thấy ưng ý, lại cảm thấy không thất lễ với vương gia thì mới căn dặn nàng vài câu, rồi thả cho Từ Nam Phong đi ra ngoài.

Xe ngựa Kỷ Vương phủ quả nhiên đứng ở cửa lớn, bên cạnh xe ngựa là một nam nhân trung niên nở nụ cười ôn hòa, cả người gọn gàng khom mình hành lễ với Từ Nam Phong, “Tại hạ là Diêu Giang, là quân gia Kỷ Vương phủ, bái kiến Từ cô nương.”

Từ Nam Phong thi lễ, hỏi, “Diêu quân gia, không biết Vương gia tìm ta có chuyện gì?”

“Cái này, tại hạ không rõ lắm, mời cô nương lên xe ngựa trước, cô hỏi Vương gia thì liền biết.” Dứt lời, Diêu quân gia liền mở lối đi nhỏ, vén rèm lên làm tư thế mời.

Từ Nam Phong vừa bước lên xe ngựa liền ngẩn ra, hơi kinh ngạc nói, “Kỷ Vương?”

Nàng vốn cho rằng không có người bên trong xe ngựa, lại không nghĩ rằng Kỷ vương sẽ đi tới đây.

“Từ cô nương, buổi trưa tốt lành.” Kỷ Vương hôm nay mặc một thân tử y*, trâm ngọc vấn một nửa tóc lên, nửa còn lại rối rung bay trên đầu vai, mắt hắn vẫn được che lại bằng dải lụa mềm mại, dải lụa kết hợp cùng tử y, mái tóc đen, hòa lẫn với mũ ngọc, phác họa khí chất cao quý và tuấn lãng của hắn cực kỳ nhuần nhuyễn, Từ Nam Phong chưa từng gặp nam nhân nào đẹp như tranh giống hắn.

Kỷ Vương hơi ghé tai đến, hắn không nghe thấy động tĩnh của nàng thì khẽ mỉm cười, dịu dàng nói, “Đứng ngoài xe rất nguy hiểm, Từ cô nương tốt hơn nên vào đây nói chuyện thôi.”

Da Kỷ Vương rất trắng, đường viền bên môi sâu sắc nhưng không sắc bén, môi có màu nhàn nhạt hồng. Lúc hắn không cười đã tuấn mỹ, cười lên một cái liền đẹp tới động lòng người, khí chất lại ôn nhu như ngọc.

Từ Nam Phong hoàn hồn, do dự một lát mới tiến vào trong xe ngựa, nàng nói, “Lần trước ở Đông Phong lâu, ta còn chưa cảm ơn Vương gia đã tặng trà.”

Kỷ Vương mỉm cười, “Chút lễ nhỏ mà thôi, không biết cô nương có thích không?”

“Ta rất thích.” Nói tới việc này, Từ Nam Phong vẫn có chút ngại ngùng, nàng thấp giọng nói, “Ta vội vàng đi ra, lại không biết Vương gia tự mình đến nên chưa kịp chuẩn bị lễ.”

Kỷ Vương bị nàng chọc cười, nhẹ cười nói, “Không sao, không sao. Từ cô nương không cần khách khí như vậy.”

Toa xe nhỏ hẹp khép kín, Kỷ Vương ngồi ở cửa sổ bên trái, Từ Nam Phong lại ngồi ở cửa sổ bên phải, đầu gối hai người giống như cùng chụm lại một chỗ. Từ Nam Phong dựa vào phía đằng sau, tận lực tránh để chạm vào Kỷ Vương.

Quân gia cũng đi lên xe ngựa, hắn ngồi ở đằng trước giờ roi ngựa lên quất, bánh xe liền lăn đi, chạy tới hướng cổng thành.

Từ Nam Phong vén rèm lên nhìn một chút, lại phát hiện không phải hướng đi tới Kỷ Vương phủ, nàng thoáng kinh ngạc nói: “Điện hạ, người muốn đi chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người có thể giống như những người khác, gọi ta là Tứ Lang

Edit: Bối Xu, Tiểu Phiến

Từ Nam Phong kinh ngạc: “Bây giờ điện hạ muốn đi đâu?”

Kỷ vương hơi mỉm cười, lựa trắng che mặt hướng Nam Phong nói: “Chiều tối mùa xuân sắp trời qua, dưới chân núi thành Giao Lăng có cảnh đẹp, ta muốn đem người cùng đi ngắm nên mới mạo muội tìm đến cửa.”

Lời này không giống với những lời nên nói với đối tượng giả kết hôn, Từ Nam Phong nhất thời không hiểu được tâm ý của Kỷ vương nên yên lặng không đáp lời.

Thấy nàng trầm mặc không đáp lời, Kỷ vương liền hỏi: “Có phải do ta đường đột đã mạo phạm người không?”

“Không, ta chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc.” Nói xong Từ Nam Phong lại bổ sung thêm một câu “Ta cũng rất mong chờ.”

Sắc mặt Kỷ vương lúc này mới dần ra, ôn hòa cười nói: “Thời điểm rảnh rồi trước đây ta thường thích đi dạo dưới chân núi này. Đáng tiếc năm nay hai mắt lại mù, không thể tận mắt nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp liền nghĩ nếu có thể mượn đôi mắt của người khác xem giúp một chút cũng tốt. Ta cũng không có bằng hữu khác, nghĩ tới nghĩ lui đành mạo muội đến cửa tìm cô nương.”

Thì ra là thế. Từ Nam Phong đáp: “Không sao cả, vừa lúc ta cũng muốn ra ngoài giải sầu.” Cũng coi như là trả ân tình lần trước hần tặng trà ngon cho nàng. Do vừa rồi tâm trạng không tốt nên giọng nói của Từ Nam Phong có chút khàn khàn, Kỷ vương đương nhiên cũng chú ý đến, lựa lời thử hỏi “Cô nương có tâm sự?”

Từ Nam Phong chợt giật mình. Nàng cho rằng mình đã che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng không ngờ lại không giấu được Kỷ vương. Nàng tự hỏi Lưu Hoài trước mặt mình có đúng là “Thiếu Giới Tử Lang” yếu ớt vô dụng trong miệng người đời không.

Hắn rõ ràng thông minh mẫn cảm, chỉ một chút cảm xúc xao động của người đối diện cũng nhận ra.

Từ Nam Phong trong lòng tràn đầy nghi vấn, lắc đầu phủ nhận “Không có. Chỉ là đêm qua ta mất ngủ, hi vọng không quấy rầy đến nhã hứng của điện hạ.”

“Là do ta không tốt, không quan tâm đến việc người mệt mỏi lại ngang ngạnh kéo người ra ngoài.” Dáng vẻ Kỷ vương có chút lo lắng, sờ xoạng chỗ xung quanh lấy ra một chiếc gối ôm thêu rồng tước đưa cho Từ Nam Phong “Từ cô nương cứ ngủ trước, đến nơi ta sẽ gọi người.”

Từ Nam Phong vươn tay nhận lấy gối ôm, dựa đầu vào vách xe, yên lặng quan sát Kỷ vương. Rốt cuộc hắn là người như thế nào? Nàng cảm giác hắn cũng không tệ như trong lời đồn, nhưng tại sao tất cả mọi người đều chán ghét hắn? Đôi mắt hắn bị mù có phải là do Thái tử làm hại?

Không khí bên trong xe thật yên tĩnh. Kỷ vương cho rằng Từ Nam Phong mệt mỏi đã ngủ thiếp đi nên xóc màn xe, hạ giọng phân phó “Điều Giang, cho xe ngựa chạy chậm một chút, Từ cô nương đã ngủ rồi.”

Xe ngựa chậm chậm di chuyển như đưa nôi, lại có lẽ Kỷ vương đem lại cho người ta cảm giác bình yên, bất tri bất giác Từ Nam Phong thực sự đã đi vào mộng đẹp.

Từ Nam Phong ngủ một giấc rất ngon, đến lúc tỉnh dậy đã là lúc mặt trời lặn.

Ánh hoàng hôn nhuộm một màu vàng cam từ ngoài cửa sổ chiếu vào trong khoang xe như dệt một tấm màn bạc kim phần. Từ Nam Phong dụi mắt, thức dậy, làm một tấm áo choàng tím mềm nhẹ đắp trên người nàng chậm rãi rơi xuống.

Chiếc áo choàng tím còn lưu lại mùi mộc hương nhẹ nhàng này là chiếc áo Kỷ vương lúc trước mặc trên người.

Trong tức khắc, Từ Nam Phong hoàn toàn tỉnh ngủ, nàng ngồi thẳng dậy.

Trong xe ngựa trống rỗng, bóng dáng của Kỷ vương đã sớm không thấy đâu.

Nàng đem kiện áo choàng đẹp để quý giá kia ôm vào ngực, xóc màn xe lên, nhảy xuống xe ngựa.

Ánh tà dương chiếu xuống bao phủ trời đất, khoác lên cả người nàng Gió nhẹ lướt qua, tiếng nước chảy róc rách, ánh sáng vàng kim như đang nhảy múa, cỏ lau xanh biếc như từng con sóng liên tiếp dâng lên, dầm lên trên đó phát ra tiếng xào xạc nho nhỏ, trong không khí tràn đầy hương thơm cây cỏ làm say lòng người.

Bên dưới ngọn núi nguy nga, nước từ khe suối chảy đến tích tụ thành một vũng nước, tạo nên một mảnh lau sậy mênh mông vô bờ. Mà lúc này, Lưu Hoài lại mặc một bộ y phục gấm vóc trắng như tuyết, hần chấp tay đứng ở nơi thảm cỏ xanh bát ngát, hần ngẩng đầu nhìn về phía ánh hoàng hôn đang xa dần, khung cảnh đó như khiến trên người hần phủ một lớp vàng kim.

Lau sậy bạc trắng, sạch sẽ vì sương. Còn cả người ấy, đứng riêng một cõi.

Không biết tại sao Từ Nam Phong không tự chủ được lại nhớ tới một câu trong 《Kinh Thi》này, tuy vậy dùng nó lên người một nam nhân thì có chút kỳ quái.

Kỷ Vương nói phong cảnh nơi này rất đẹp, trong mắt Từ Nam Phong thì cho dù là cảnh hay là người cũng đều đẹp đến kinh tâm động phách*

**Kinh tâm động phách: rung động lòng người.*

Nàng đi dọc theo con đường nhỏ, đưa tay gạt những hàng hoa và lá tươi tốt ở hai bên ra, nàng giống như bị hấp dẫn mà từng bước từng bước đi đến gần Kỳ Vương.

Kỳ Vương nghe thấy tiếng động liền hơi nghiêng đầu, xoay người về phía Từ Nam Phong đang đi tới, tươi cười sáng lạn nói, “Ngươi tỉnh rồi sao? Vừa vặn đây là lúc nơi này đẹp nhất.”

Như chứng minh lời hắn nói, một cơn gió lạnh ủa tới, hoa cỏ xanh biếc tung bay, hương thơm bay xa vạn dặm, sóng nước dập dềnh. Bên trong ánh hoàng hôn vàng kim, những loài vật sống nơi thôn quê tranh nhau đập cánh bay, tiếng kêu vang vọng thật lâu ở trong không trung.

Dải lụa trên mắt Kỳ Vương rất dài, ưu nhã buộc lại ở sau đầu nhưng vẫn còn một đoạn rũ xuống bên hông. Lúc này gió thổi, dải lụa bay cùng tốc hắn, triển miên giao thoa ở không trung khiến hắn có thêm chút tiên phong đạo cốt.

“Thật đẹp, ta chưa từng nhìn thấy hoàng hôn bao giờ.”

Từ Nam Phong nhẹ nhàng kéo tay áo được thêu tinh xảo của Kỳ Vương, mang từ sam vẫn còn ấm áp đưa vào tay hắn, nói, “Gió nổi lên rồi, ngươi cần thận cảm lạnh.”

Dừng lại một chút, nàng lại nói, “Còn nữa, cảm ơn áo bào của ngươi.” Thanh âm của nàng rất nhẹ, dù sao nàng cũng chưa từng ở cùng một người con trai xa lạ nào, giờ cứ có cảm giác hơi trức trặc một chút.

Cũng may Kỳ Vương là người ôn hòa, ở cùng với hắn, nàng không thấy áp lực, cũng không thấy tệ nhạt.

Kỳ Vương tùy tiện khoác áo màu tím lên người, nói, “Ngươi ngủ rất sâu, nhất định là nhiều ngày nay không được nghỉ ngơi.”

Từ Nam Phong cười cười một tiếng nói, “Sao điện hạ không gọi ta dậy?”

Kỳ Vương chỉ lắc đầu mỉm cười.

“Điện hạ.”

“Từ cô nương, chúng ta sẽ trở thành phu thê, mặc kệ là thật hay giả, cũng không nên xưng hô xa lạ như vậy.”

“Vương gia?”

Kỳ Vương lại lắc đầu, hắn nói, “Ngươi có thể giống như những người khác, gọi ta là Tứ Lang.”

“.....” Mối Từ Nam Phong đóng mở vài lần nhưng vẫn không nói lên lời, gọi như vậy thì quá thân mật rồi.

Kỳ Vương cười nhẹ một tiếng, cho dù không nhìn thấy nhưng mỗi một lần hắn đều có thể chuẩn xác khóa chặt phương hướng của Từ Nam Phong, đôi mắt cách dải lụa đối diện nàng, hắn nói, “Hay là lấy chữ tương xứng, ngươi gọi ta là Thiếu Giới đi.”

“Thiếu Giới.” Từ Nam Phong biết lắng nghe gọi một tiếng.

“Đề đáp lễ, ta có thể gọi thẳng tên ngươi không?”

“Được.”

“Nam Phong.” Nắng chiều hạ xuống, Kỳ Vương khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Tên của ngươi rất có khí phách, giống như một nam nhi.”

Từ Nam Phong cũng cười, nàng ngẩng đầu nhìn tà dương mỹ lệ chiếu từ chân trời, giải thích, “Lúc nương mang thai ta, bà rất hy vọng có thể sinh ra một đứa con trai, nên đặt tên ta như vậy, ai biết lại không thể như ý bà.”

“Nam Phong hiểu lòng người, thoải mịch tới Tây Châu.” Kỳ Vương khẽ ngâm một câu thơ, ôn nhu nói, “Tên rất hay.”

Từ Nam Phong cười cười nói, “Vây cũng không sánh được với “Giới tứ lang” tên đẹp vạn phần.”

Kỳ Vương là người cũng giống như tên, không giống như bản thân nàng, có một cái tên thoải mái phóng khoáng như vậy, nhưng lại giống như thú vật khôn khéo, vui lắp bản thân trong nhà tù.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, giống như ai cũng không muốn phá tan sự yên tĩnh này. Mãi đến khi mặt trời lặn xuống núi hơn nửa, Kỳ Vương mới đánh vỡ sự tĩnh lặng, nhẹ giọng nói, “Nam Phong, ta có một chuyện muốn nói thẳng với ngươi.”

Từ Nam Phong nghiêng đầu nhìn, Kỳ Vương lại hiếm thấy chăm chú nhìn nàng như vậy. Nàng nói, “Điện hạ....”

Rồi lại vội đổi giọng, “Thiếu Giới mời nói.”

Kỳ Vương hơi do dự một lúc mới nói, “Năm ta 17 tuổi, phụ vương đưa một đôi ca cơ cùng vũ cơ vào phủ, nói đó là quà sinh nhật cho ta. Bởi vì đó là do

phụ vương tặng nên ta không thể từ chối,cũng không thể mang cho người khác,nên ta liền tạm để bọn họ ở trong phủ.”

Từ Nam Phong ngẩn ra,nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào.

Kỷ Vương đây là muốn cho mình chào hỏi sớm một chút,tương lai là muốn mang nàng vào phủ làm một chính thê khoan dung rộng lượng, coi những ca cơ vũ cơ này là tỳ muội tốt sao?

Có điều đây vẫn là hôn nhân thỏa thuận,mỗi bên đều có nhu cầu, đây là một nhu cầu của hần thôi.

Ngẫm nghĩ một lát,Từ Nam Phong không ngần ngại nói, “Thiếu Giới yên tâm,ta sẽ không làm khó các nàng,làm trắc phi thì hay là thiếp thất, đều là người tự quyết định.”

Lần này,là đến phiên Kỷ Vương sững sờ.

Hần yên lặng trong chốc lát mới bật cười nói, “Nam Phong hiểu lầm rồi,ta không có ý này.Trước đó vài ngày,ta dùng việc chúng ta sẽ thành hôn làm lý do để đưa các nàng ra khỏi phủ,ta....”

Hần dừng lại chút,ngghiêm túc nói, “Ta chưa từng chạm vào các nàng,chi là khổ nỗi ta không có lý do để các nàng ra ngoài,nói cho cùng,hay là người giúp ta,vừa vặn để ta lấy cớ đã kết hôn để chấm dứt việc này.”

Hóa ra là như vậy.

Từ Nam Phong có chút lúng túng,thấp giọng nói, “Đây là việc nhỏ,Thiếu Giới không cần nói cho ta biết.”

“Là ta muốn nói,ta muốn chính miệng nói cho người biết,dù sao cũng tốt hơn là tương lai người biết được từ miệng người khác.” Kỷ Vương mỉm cười nói, “Không nói đến phu thê thì chúng ta vẫn là đồng minh,không thể mất lòng tin vào nhau,không thể làm chuyện không trung thực được.”

Trong nháy mắt,Từ Nam Phong bị câu nói này của hần làm cho dao động rồi.

Đối với đoạn hôn nhân vì lợi ích này,Từ Nam Phong vẫn muốn tự do ở bên ngoài,thậm chí nàng đã nghĩ mấy năm sau sẽ sống tự do tự tại nơi chân trời,đúc kiếm cày ruộng sống một đời.

Sau khi việc hôn nhân được định ra,nàng thường xuyên tự nhắc nhở chính mình, “Ta sẽ không yêu người nam nhân này,cũng sẽ không ở lại vương phủ lâu dài.Lưu Hoài,chi là trong lòng chúng ta có một nút giao ngăn ngại mà thôi.”

Có thể là mãi đến tận lúc Lưu Hoài nói thẳng chuyện ca cơ vũ cơ,lòng nàng đã rung động lần đầu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Con cháu hoàng tộc quả nhiên không bình thường!

Edit: Tiểu Phiến

Kỷ Vương vô tư lại tuyệt đối chân thành,đối xử với thê tử tương lai tràn đầy che chở cùng tôn kính,cho dù người thê tử này chỉ là gặp dịp thì chơi.

Trong lòng nàng có chút ảm áp,cũng có chút mờ mịt.Bởi vì quan hệ phức tạp trong nhà mà Từ Nam Phong đã sớm hình thành thói quen cô độc một mình, sự dịu dàng và quan tâm của Lưu Hoài giống như một con thú xâm phạm lãnh địa của nàng làm nàng không biết nên làm thế nào mới tốt.

"Nam Phong đang suy nghĩ gì vậy?" Tiếng nói trầm thấp lại dịu dàng của Kỷ Vương phá vỡ suy tư của nàng.

Nàng ngẩng đầu lên,một đoạn tóc mai bị gió thổi tung ra sau tai,nàng giống như có điều suy nghĩ, nói, "Thiếu Giới trong lời đồn,không giống như vậy."

"Hửm?" Kỷ Vương nở nụ cười,hứng thú nói, "Mọi người đồn đại ta như thế nào?"

Nhu nhược,vô năng,không có chủ kiến,bên ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong lại thối rữa....

Từ Nam Phong không đành lòng nói ra những từ ngữ tàn khốc này,nàng không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển nói, "Nói chung,hạ thấp nhiều hơn khen ngợi."

Kỷ Vương không quan tâm người khác đánh giá lắm,khuôn mặt vẫn tràn đầy tươi cười nói, "Người biết không,tai mắt của con người đều biết tự lừa dối bản thân.Ta có hai mắt mù,ngược lại có thể che đậy điều mê hoặc,thấy rõ được rất nhiều chuyện."

"Thiếu Giới lòng dạ độ lượng,thật khiến người khác phải khâm phục." Bất tri bất giác, Từ Nam Phong đã không còn phòng bị hấn nữa,dần dần dùng thân phận ngang hàng Kỷ Vương mà trò chuyện,nàng lạnh nhạt nói, "Tà Khâu Minh mất mùa viết "Tà Truyện",Yếu Ly cụt tay mà giết Khánh Kị,Tôn Tần bị tra tấn nên bại Ngụy Quân,gióng như họa phúc khôn lường,ai biết đâu được liệu nó có phải là phúc hay không."

Coi như là nàng biến đổi đi một chút để an ủi hấn đi.

Kỷ Vương khẽ mỉm cười,khóe miệng giương lên tạo thành một độ cong sinh động mà chân thành, "Ta chỉ biết Nam Phong võ nghệ xuất sắc, lại không biết ngươi cũng đọc nhiều sách vở,nói có sách,mách có chứng,hạ bút thành văn như vậy."

"Không có,chẳng qua là đùa bốn mấy trò mèo nên đọc được ít chữ thôi." Từ Nam Phong ít khi được người khác khen ngợi,nhất thời hai gò má tỏa ra nhiệt độ,đỏ hồng đến tận mang tai.

Nàng theo bản năng giơ tay đặt lên trên má để giảm nhiệt độ, trong lòng thầm cảm thấy may mắn: Cũng may Kỷ Vương không thấy bộ dạng lúng túng này của nàng.

Lê trắng hạnh hồng, xanh đậm xuân sâu,trời đất được ánh hoàng hôn nhuộm thành màu son đỏ hoa mỹ.Hai người đứng sóng vai,thỉnh thoảng nói chuyện,thời gian bất giác trôi đi thật nhanh.

Một lúc sau, Kỷ Vương nhẹ nhàng hỏi, "Mặt trời xuống núi rồi sao?"

Từ Nam Phong ngẩng đầu, nhìn lại một vòng, mặt trời đỏ hồng đã hoàn toàn lặn mất tăm, chỉ còn vài ánh hoàng hôn lưu luyến dừng lại ở chân trời giống như phượng hoàng tung cánh xoay vòng bên trên một mảnh hoa cỏ xanh um tùm.

Cảnh đẹp như vậy, Kỷ Vương đương nhiên không thể nhìn thấy, Từ Nam Phong nhẹ giọng nói ra những gì mình nhìn thấy.

"Đúng vậy, hoàng hôn lặn ở phía tây, còn lại một vài ánh hoàng hôn chiếu vào đỉnh núi. Bây giờ gió đã bắt đầu thổi, lau sậy xanh biếc như làn sóng rung động, người có thể nghe thấy."

Kỷ Vương theo lời nàng nghiêng tai, giống như thật sự có thể qua lời nàng nói mà nhìn thấy cảnh đẹp, khóe miệng hấn ẩn chứa ý cười nhàn nhạt.

"Ngươi nghe được tiếng gió thổi làm lay động cỏ không?" Từ Nam Phong hỏi.

"Nghe được, ta còn nghe thấy tiếng nước gợn sóng." Kỷ Vương nói.

Từ Nam Phong nhìn về phía hồ nhỏ, phụt cười nói, "Chỉ có mấy con vịt hoang ở thủy đình thôi mà."

Từ Nam Phong lâu rồi chưa được cười một nụ cười thoải mái, Kỷ Vương hơi ngạc nhiên, nghiêng mặt tới phía nàng.

Rõ ràng hấn che mắt lại, nhưng Từ Nam Phong lại cảm thấy giống như bản thân có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hấn đang dừng trên người mình.Một cơn gió thổi tới,dài lụa trên mắt Kỷ Vương phấp phới bay theo gió,ngịch ngợm phát qua gò má nàng như lông chim sượt qua, có chút ngứa.

Đại khái chắc do ánh hoàng hôn quá xinh đẹp, rực rỡ,khiến tâm tư con người đều nhiễm lên màu son say lòng người.

"Còn gì nữa không?" Kỷ Vương nhìn về phía nàng,nhẹ giọng hỏi.

.....Còn có?

Từ Nam Phong lại ngẩng đầu quan sát một phen,nói, "Bầu trời rất đẹp,chân trời phía đông là một nhuộm một màu xanh lam,phía tây có màu sắc rực rỡ..... A,trước núi còn có cò trắng thấp bay về phía dòng suối."

Kỷ Vương vẫn cười, "Còn gì nữa không?"

"Hoa cỏ bên trong hồ mọc rất sâu,mỗi khi hồ động liền có thể cọ rửa đá sỏi,ta nghĩ,đến khi vào thu,hoa lau màu trắng bay múa đầy trời nhất định cũng rất đẹp."

Kỷ Vương nhìn chằm chằm nàng, "Còn gì nữa không?"

"....." Từ Nam Phong nhìn xung quanh một chút,nàng thật sự không biết còn cảnh vật gì để nói nữa rồi.Nàng vốn là người ít nói, không biết làm sao để nói lời ngon tiếng ngọt khiến người khác hài lòng,một lát sau,nàng không thể làm gì khác hơn là thành thực nói, "Trên ừng người có một con ếch xanh nhỏ."

Kỷ Vương ngẩn ra,lập tức cười nhẹ.

"Nó nhảy từ ừng người vào bụi cỏ rồi." Từ Nam Phong nói.

Kỷ Vương đưa tay chạm vào chóp mũi mình,mặt mũi cười đến xán lạn.

Từ Nam Phong không hiểu hấn đang cười cái gì,nàng mờ mịt nhìn hấn nhưng Kỷ Vương chỉ lắc đầu,hướng mặt về phía nàng ôn nhu nói, "Trời lạnh rồi,ta

đưa người về thành thôi."

Sắp tới giờ dùng bữa tối rồi, quả thực cũng không còn sớm nữa nên Từ Nam Phong không từ chối, bước lại gần xe ngựa đang dừng ở ven đường.

Nàng vừa đi được hai bước, lại chợt nhớ tới Kỳ Vương không nhìn thấy đường, đường này dốc lại có bãi cỏ nên có chút lồi lõm, Từ Nam Phong sợ Kỳ Vương té nên lại trở lại chỗ cũ, nghĩ giúp hắn dẫn đường. Ngoài dự liệu, lần này nàng liền thấy được hình ảnh kinh điển nhất trên đời.

Dải lụa bên tóc mai của Kỳ Vương có một con bướm bướm đẹp tuyệt trần đậu xuống.

Cánh bướm nhẹ nhàng hơi bay bay, dải lụa trắng tung bay theo gió, chỉ trong một thoáng chốc, Từ Nam Phong sinh ra một loại ảo giác giống như là người nam nhân anh tuấn trước mặt mình sẽ hóa thành bướm mà bay đi.

Kỳ Vương chấp một tay sau lưng, từ y lay động tạo nên sự cao quý, cho dù bướm bướm đậu ở bên tóc mai cũng không mấy may cảm giác thấy, như là trắng thanh gió mát, vô cùng lồi lạc. Bướm bướm ôn nhu với hắn vừa vận bổ sung cho nhau, tạo nên một bức tranh kỳ lạ lại hài hòa.

Thấy Từ Nam Phong mãi không có động tĩnh, hắn hơi nghiêng đầu, nắm bắt cho dù là âm thanh nhỏ nhất, hắn hỏi, "Nam Phong, người đang ở đây sao?"

Bướm bướm bị quấy nhiễu, đập cánh rời đi.

Từ Nam Phong hoàn hồn, vội ho khan một tiếng, "Ồ." Vừa nói, nàng liền bước lên trước, do dự nắm lấy một mảnh tử bào, "Ta dẫn người đi qua sườn núi, người đi chậm một chút."

Kỳ Vương nhẹ nhàng gạt đầu, cường chế mang câu "Đề Diêu Giang dẫn đường" nuốt vào trong bụng, ngoan ngoãn để Từ Nam Phong nắm lấy ống tay áo. Hai người một trước một sau, đi cách nhau không đến một thước, hắn còn có thể ngửi thấy mùi hương từ người Từ Nam Phong, mùi hoa quế hương nhàn nhạt bay theo từng bước chân nàng tỏa ra mùi hương tươi mát nhã nhặn.

Từ Nam Phong chỉ lo Kỳ Vương sẽ té ngã nên luôn nắm chặt lấy một bên tay áo hắn, vài vóc thượng hạng cũng nổi lên vết nhăn nhéo. Kỳ Vương im lặng đi theo sau, mỗi bước đều vững vàng chứ đừng nói đến té ngã, ngay cả lão đạo cũng không thấy khiến Từ Nam Phong thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nàng lại có chút không tin nổi: Nếu không có dải lụa trên mắt hắn thì nàng đã cho rằng mắt Kỳ Vương nhìn rõ giống người bình thường rồi.

Thật vất vả mới đi tới bên cạnh xe ngựa, Từ Nam Phong nhìn quanh nói, "Gió lạnh, mời điện hạ vào trong xe ngựa nghỉ ngơi...."

Còn chưa nói xong, nàng đã cảnh giác ngậm chặt miệng, quay đầu nhìn rừng cây nhỏ u ám bên đường.

Lúc này không có gió nhưng những lá cây lại cọ vào nhau thành tiếng vang, nếu như không phải thú hoang đi qua thì chỉ có một khả năng.

Có người mai phục.

Lúc đại não nàng phản ứng thì thân thể cũng đồng thời cử động. Nàng đi đến phía trước che chở Kỳ Vương, đồng thời cũng rút ra cây trâm sắc bén trên búi tóc, tóc dài đen nhánh như nắng chiều lập tức tung lên, xỏa ra rải rác ở bên hông, mềm mại phất qua mu bàn tay Kỳ Vương.

Đầu tóc rối tung càng làm nổi bật lên khuôn mặt trắng trẻo của nàng, ánh mắt nàng lạnh lẽo, cảm giác so với lúc bình thường lại sắc bén hơn nhiều.

Ánh hoàng hôn hoàn toàn tắt hẳn, từ bụi cây tăm tối vang lên tiếng sột soạt, lập tức từ đó chui ra một bóng người. Ánh mắt Từ Nam Phong lạnh lẽo, cảm trâm muốn đâm tới, người kia sợ hãi liên tiếp lùi về sau mấy bước, cười khò gió tay lên, "Từ cô nương là ta, Diêu Giang."

Chỉ còn nửa thước nữa cây trâm liền đâm vào người hắn, Từ Nam Phong miễn cưỡng dừng tay lại, kinh ngạc nói, "Diêu quân gia, người trốn trong bụi rậm làm gì?"

Diêu quân gia cười cười đỏ mặt hơi lạnh, hắn còn chưa nói chuyện, Kỳ Vương ở phía sau đã mở miệng nói trước, "Lúc này ta dặn hắn vào thành mua bánh ngọt, chắc hắn vừa mới trở về."

Từ trong thành đi đến đây, sao lại đi qua rừng cây?

Tuy Từ Nam Phong có chút nghi hoặc trong lòng nhưng nếu Kỳ Vương đã mở miệng, nàng cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Từ Nam Phong giờ tay dùng cây trâm vẫn lại tóc, cười cười với Diêu Giang, "Thất lễ rồi."

Nàng đã luyện tập kiến thức cơ bản đến mấy năm, nhưng vẫn chưa từng giờ đao thật kiếm thật đánh nhau, nàng sợ bóng sợ gió một lúc, đến lúc lên xe ngựa, tay vẫn còn hơi run run.

Nhưng không nghĩ tới Diêu Giang vẫn lấy ra một hộp bánh to, hộp gỗ sơn đỏ, bên trên có bảng hiệu đánh dấu của Phúc Thọ Lâu.

Diêu Giang đưa hộp bánh ngọt Phúc Thọ Lâu đến trước mặt Từ Nam Phong, "Cô nương, đây là bánh ngọt vương gia đặc biệt sai tại hạ đi mua để người nếm thử."

Kỳ Vương lễ nghi chu toàn khắp nơi, tặng trà lại dẫn nàng đi xem cảnh đẹp, xem xong cảnh đẹp lại còn có đồ ăn ngon, Từ Nam Phong càng ngày càng ngưỡng mộ, ôm hộp bánh ngọt vào trong lòng, nhỏ giọng nói, "Vương gia.....Đề Thiệu Giới hao tâm rồi."

"Cô nương, người tương lai chính là người của Vương gia, không cần khách khí như vậy." Điều Giang ở bên ngoài xe ngựa chen vào một câu, sau đó liền lập tức giờ roi khởi hành đi về thành.

"Ta nghĩ sau khi tỉnh ngủ người sẽ đói bụng nên mới để Điều Giang đi tới Phúc Thọ Lâu một chuyến." Xe ngựa hơi rung nhẹ nhưng Kỳ Vương vẫn ngồi thẳng tắp như cây tùng, hần mỉm cười nói, "Người mở ra nếm thử xem có hợp ý hay không."

Từ Nam Phong nghe lời mở hộp ra, nhất thời một hương thơm phả vào mặt nàng, tràn đầy cả toa xe.

"Nhiều vậy sao." Từ Nam Phong tròn mắt há hốc mồm nhìn đủ loại bánh ngọt tinh xảo trong hộp, nàng mở ra một tầng lại có thêm một tầng, tổng cộng lên tới mười tám loại, mỗi loại đều có vị khác nhau.

"Cái này tên là "Mãn Đường Xuân", là dùng mười tám loại hoa khác nhau trộn lẫn làm ra, chỉ có mùa xuân hàng năm mới có thể nếm thử."

Từ Nam Phong định thần nhìn lại, quả nhiên mỗi một loại bánh ngọt đều được điêu khắc thành hình dáng hoa tươi nhỏ, một miếng bánh đủ để cho vào miệng, không biết phải phí bao nhiêu tâm tư mới làm được "Mãn Đường Xuân" này. Trước kia nàng chỉ nghe được từ trong miệng mẹ con Từ Uyển Như, không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy, lại còn có thể ăn đến no bụng.

Con cháu hoàng tộc, quả nhiên không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thiếu Giới cũng nếm thử một chút đi.

Edit: Bối Xu

Lúc xe ngựa vào thành, canh giờ cũng không còn sớm. Các cửa hàng đã bắt đầu thấp đèn, sao trời lấp lánh, thành Lạc Dương cũng không vì hoàng hôn buông xuống mà bớt nào nhiệt. Đây mới là lúc các quán rượu nhộn nhịp nhất. Mùi rượu thơm quện với mùi son phấn thoang thoảng về lên khung cảnh phồn hoa.

Từ Nam Phong ăn được một nửa hộp bánh "Mãn xuân đường" thì đã no. Nàng cầm một khối bánh hoa đào đưa cho Kỳ Vương: "Thiếu Giới cũng nếm thử đi."

Kỳ Vương đưa tay nhận lấy miếng bánh hồng phấn, cẩn thận đưa lên miệng thưởng thức từng miếng nhỏ. Hần ăn rất từ tốn làm Từ Nam Phong không tự giác được cũng ăn chậm theo.

Xe ngựa chạy qua bốn con phố náo nhiệt, âm thanh huyền ảo từ từ biến mất. Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa Từ phủ. Từ Nam Phong hướng Kỳ Vương nói cảm ơn, ôm nửa hộp bánh còn lại, bước xuống xe ngựa. Nàng dõi theo đến khi xe ngựa của Kỳ Vương khuất bóng mới tiến vào phủ.

Vào Từ phủ vừa vặn là lúc ăn tối. Từ Vị cùng mẹ con Trương thị đang đi đến phòng lớn dùng bữa thì bắt gặp Từ Nam Phong bước vào. Từ Vị sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: "Người tự mình đi ra ngoài đến sẩm tối mới hồi phủ còn ra thể thống gì nữa."

Từ Uyển Như nhìn hộp điểm tâm của Từ Nam Phong, hai mắt trừng lớn, vẻ mặt không cam tâm. Trương thị cũng nhìn thấy hộp điểm tâm của Phúc Thọ lâu, trong mắt xẹt qua một tia u ám nhưng bà nhanh chóng thay đổi sắc mặt kéo áo Từ Vị "Nam Phong cũng là nữ nhi sắp xuất giá, phu quân không cần giáo huấn nàng."

Từ Nam Phong hôm nay tâm trạng rất tốt nên không cùng họ đấu võ miệng. Nàng ôm hộp điểm tâm lướt qua hai người họ, đi về hướng sương phòng ở hậu viện.

Sắc mặt Từ Vị càng ngày càng đen lại, nhìn theo bóng dáng bỏ đi tiêu sái của Từ Nam Phong, thờ dài bảo Trương thị "Phu nhân, nha đầu này đã mang thù chúng ta, chỉ sợ khi nàng gả vào Kỳ Vương phủ..."

Trương thị biết Từ Vị đang lo lắng điều gì, cười cười cất ngang: "Lang quân đường đường là Lễ Bộ Thượng Thư, là rễ hiền của Trương gia, sau còn có Thái tử chống lưng, chỉ là một Kỳ Vương nhỏ nhỏ, không cần thiết phải lo sợ. Huống hồ Diệp Nương còn nằm trong tay chúng ta. Nam Phong cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Từ Vị khẽ yên tâm một chút, vỗ nhẹ bàn tay non mịn của Trương thị: "Vẫn là phu nhân đáng tin cậy. Có thể từ như thế, ta còn cầu gì hơn. Từ mẫu đã rõ ràng. Ta có ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào nhà vợ nâng đỡ."

Trương thị then thùng cúi đầu, khẽ đẩy trượng phu một cái: "Nữ nhi còn ở đây đấy. Lời ngon tiếng ngọt về phòng hãy nói. Giờ lang quân đi dùng cơm trước, thiếp sẽ đi theo sau."

Từ Vị gật đầu đi đến chính sảnh.

Nhưng thân ảnh Từ Vị vừa khuất, gương mặt thẹn thùng của Trương thị liền biến mất, cả người nàng ta âm trầm đáng sợ.

"Mẫu thân" Từ Uyển Như kéo tay áo Trương thị, tức muốn học máu "Nương không phải đã nói đã thuê sát thủ, hôm nay nhất định nàng ta sẽ chết sao?"

"Hừ!" gương mặt Trương thị biến sắc, quan sát xung quanh không thấy có người liền đề thấp thanh âm quát "Tĩnh tĩnh cha người mềm yếu, đừng để hắn nghe được."

"Nhưng mà..." Từ Uyển Như oán giận nhìn sương phòng phía Tây "làm sao nàng ta có thể sống sót trở lại?"

Chuyện này Trương thị cũng cảm thấy kì quái.

Thích khách lần này nàng ta nhờ ca ca tìm hộ, theo lý mà nói thì không thể thất bại được. Dù Từ Nam Phong mấy năm nay có luyện qua một ít quyền cước cũng không thể thắng nổi sát thủ chuyên nghiệp. Hôm nay thất bại, chắc hẳn là có nguyên nhân.

Trương thị nói "Mãn Xuân đường chuyên cung cấp đồ cho giới quyền quý trong kinh, không phải ai muốn cũng có thể mua được."

Từ Uyển Như đảo mắt, trong chớp lát đã hiểu ẩn ý của Trương thị "Ý của mẫu thân là, cả ngày hôm nay nàng ta ở cùng Kỷ Vương"

Trương thị đáp "Có lẽ thích khách không tìm được thời điểm thích hợp để hạ sát"

"Không biết xấu hổ" Từ Uyển Như ghen ghét nghiêng răng nghiêng lợi. Từ Nam Phong nàng ta ti tiện như vậy, sao xứng đáng được ăn điểm tâm của Phúc Thọ lâu?

Trương thị nhàn nhạt liếc nữ nhi một cái "Như nhi, ngươi nên tu dưỡng thật tốt. Điều tối kỵ nhất là buồn vui hiện lên mặt."

Từ Uyển Như cúi đầu thu liễm một chút, nhưng vẫn không cam lòng nói: "Chẳng nhẽ nương cứ buông tha nàng như vậy sao? Trong tay nàng ta nắm giữ bí mật của cha. Ngộ nhờ nàng ta cùng Kỷ vương liên thủ, cha chắc chắn bị liên lụy."

Trương thị ánh mắt lạnh lùng, uất ức cắn môi: "Người đương nhiên không thể lưu lại. Nhưng lần này chúng ta thất bại, nàng ta chắc chắn có đề phòng. Chúng ta phải tính biện pháp khác."

Từ Uyển Như vội vàng hỏi "Mẫu thân có biện pháp gì?"

"Từ Nam Phong tương lai sẽ là Kỷ Vương phi. Mà Kỷ Vương lại là kẻ địch của Thái tử. Ngoại trừ chúng ta, còn ai mong muốn bọn họ phải chết?"

"Ý tứ của mẫu thân là mượn tay của Thái tử?"

Trương thị cười lạnh "Kế đó không tệ. Mượn dao giết người. Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi mới là người thắng."

"Tại sao con lại không nghĩ đến thế lực của Thái tử so với Trương gia còn lớn hơn nhiều lần" Từ Uyển Như cảm thấy kế sách này rất tốt, sắc mặt cũng vui vẻ hơn. Nàng ta dựa mặt vào vai Trương thị "Mẫu thân, người thật thông minh."

"Ngươi đúng là học mãi không thông. Sau này không được tùy tiện đầu đá lung tung, tương lai gả đến nhà chồng, mẫu thân không bảo hộ được ngươi."

Trương thị xoa đầu Từ Uyển Như, trên mặt nghiêm nghị là bộ mặt từ mẫu, dịu dàng nói "Đi dùng bữa trước, đừng để cha ngươi nghỉ ngơi."

Từ Uyển Như ngọt ngào cất lời đáp ứng. Bóng đêm dần dần buông xuống, cũng không có ai biết hai người họ vừa bàn bạc xong cạm bẫy hại người.

Lúc này ở Tả Dịch môn, bên trong xe ngựa, Kỷ Vương đã bỏ dải lụa che mắt xuống, một đôi mắt đen trầm trầm lộ ra.

Kỷ Vương mặt mày thâm thúy, đôi mắt xinh đẹp, con ngươi thanh lãnh nhưng không có tiêu cự. Khóe miệng của hắn ẩn hiện ý cười như có như không. Kỷ Vương xốc màn xe, hướng bên ngoài gọi một tiếng "Điều Giang."

Điều quản gia lập tức "hự" một tiếng dừng xe ngựa lại, cung kính quay đầu "Vương gia có gì phân phó."

Kỷ Vương nói "Vừa rồi lúc ở ngoại ô đã xử lý bao nhiêu người?"

Điều thúc đáp "Cũng không nhiều lắm, chỉ có ba người. Nhưng sau khi sự tình bại lộ họ đã uống thuốc độc tự sát, không lưu lại người sống."

"Ba người? Công phu như thế nào?"

"Là thích khách do giới thượng lưu phái tới, nhưng công phu của bọn họ cũng không phải là lợi hại nhất. Thông thường chỉ cần là quan to trong kinh thành cũng đều có thể thuê được."

Kỷ Vương cười "Tam ca là Thái tử, chắc chắn sẽ không mời ba người thích khách tầm thường này đến hành thích. Đông cung chưa đến nỗi túng quẫn như vậy."

Diêu Giang đáp "Bẩm đúng. Lần này không giống với thủ pháp của Thái Tử, chắc chắn có kẻ khác nhúng tay vào."

Kỷ Vương buông mình, lại ngồi thẳng lưng, nhắm mắt nhẹ giọng phân phó: "Tiếp tục tra xét."

Diêu Giang khom lưng cúi đầu "Thuộc hạ đã để cho Diêu Dao tiếp tục tra kỹ"

Kỷ Vương ngồi trong xe khẽ cười một tiếng "Cháu trai người làm việc, bốn vương rất yên tâm"

Xe ngựa chậm rãi tiếp tục lên đường, đến lúc về phủ, Kỷ vương phủ đèn đuốc đã thấp sáng trung.

Từ Nam Phong cũng vừa vận trở lại sương phòng của mình. Lúc đó Thái Văn cũng đang mang thức ăn lên, nhìn thấy nàng bước vào liền thưa "Nhi phu nhân, cô nương đã về."

Diệp Nương bỏ khay đèn xuống, cài lại trâm đứng dậy: "Nam nhi, sao trở lại sớm vậy?" Nàng còn tưởng Nam Phong đêm nay sẽ ở cùng Kỷ vương, tốt nhất là nhanh chóng hạ sinh một tiểu tử béo mập.

"Trời đã tối, nữ nhi đương nhiên phải trở về phủ." Từ Nam Phong ngồi bên ki án, đẩy nửa hộp điểm tâm Mãn Xuân đường đến trước mặt mẫu thân "Đây là 'Mãn Xuân đường' của Phúc thọ lâu, nửa hộp này là con phần cho ngài."

Diệp Nương vui sướng tiếp nhận hộp điểm tâm, hai mắt như phát sáng. Nàng cẩn thận nâng miếng điểm tâm trong lòng bàn tay, tấm tắc khen ngợi "Cái này sao taỡ ăn đây. Đồa hoa này làm thật sống động quá."

Từ Nam Phong ăn điểm tâm đã no, chỉ mức cho mình thêm một chén canh, cười nói "Nương mau ăn đi, để qua đêm nay sẽ hỏng mất."

Diệp Nương nhìn chằm chằm mấy khối điểm tâm nhỏ tinh xảo, nhìn chưa thỏa đã đem chúng bỏ lại vào hộp "Không ăn. Nương không có phúc được hưởng điểm tâm này. Con đem tặng cho cha đi."

Từ Nam Phong nghe những lời này liền tức giận, nét cười trên mặt cũng cứng lại. Nàng duỗi tay cầm lại hộp điểm tâm, nét tức giận hiện rõ trên mặt "Nương không ăn, con tha đem cho chó cũng không muốn tặng cho hân."

Từ Nam Phong từ nhỏ tính tình bình đạm, rất ít khi sinh khí. Diệp Nương thấy nàng thật sự tức giận, vội vàng can lại: "Nương ăn, nương ăn là được rồi. Nghe nói điểm tâm này rất quý, sao có thể lãng phí đem cho chó ăn chứ."

Sắc mặt Từ Nam Phong trầm xuống, buông hộp điểm tâm xuống, nghĩ thầm: "Đây là đồ Kỷ vương đưa, ta vô cùng luyến tiếc, mới không có chuyện đưa cho chó ăn đâu."

.... Không đúng, vì sao phải luyến tiếc?!

Nàng vội vàng chặn dòng suy nghĩ lại, uống cạn chén canh. Thấy bụng đã no, Từ Nam Phong xoay người trở về phòng nghỉ.

Rửa mặt lên giường nằm, Từ Nam Phong lại không sao ngủ được. Nàng nhớ đến lúc Diêu quân gia từ trong rừng cây bước ra. Có lẽ Kỷ Vương thật sự đã sai hân đi mua điểm tâm, nhưng đó tuyệt đối không thể là lý do hân bước ra từ trong rừng được. Chỉ là vô tình nhìn thoáng qua nhưng Từ Nam Phong nhận ra bên cạnh giày của Diêu quân gia dính một vết máu nhỏ đỏ tươi.

Màu đỏ tươi đó giống như chu sa, không thể vô duyên vô cớ dính lên đôi giày sạch sẽ của Diêu quân gia được.

Trong rừng cây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ rốt cuộc đang giấu điểm nàng chuyện gì?

Bất an trong lòng nàng ngày càng lớn. Thành Lạc Dương nhìn bề ngoài phồn thịnh đông đúc này, mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Ta tới cửa hàng mua lại bánh bao tốt nhất cho vương gia, người nếm thử chút đi!

Edit: Bối Xu

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Nương dậy sớm rửa mặt chải đầu, cô chấp kéo Từ Nam Phong ra ngoài phủ mua một ít trang sức, vài vóc.

"Con đã là người sắp thành thân mà không có một món đồ trang sức tử tế thì sao nhìn được. Sau này gả vào vương phủ chắc chắn sẽ bị người ta khinh

thường." Diệp Nương tuy lải nhải liên tục nhưng xét cho cùng cũng là một mẫu thân muốn tốt cho con mình. Nam Phong cũng không muốn làm bà mất hứng nên đồng ý cùng đi dạo phố.

Thành Lạc Dương là nơi phồn hoa nhất, cửa hàng hai bên đường làm ăn đều vô cùng phát đạt, đến một quán nhỏ ven đường cũng có rất đông người chen lấn. Diệp Nương mang Nam Phong đến một cửa hàng bán ngọc thạch, tỉ mỉ chọn cho nàng một đôi vòng tay phi thúy.

Chất ngọc làm vòng tay này rất tốt nên giá cả cũng rất cao. Từ Nam Phong kéo tay áo mẫu thân, hạ giọng nói nhỏ với Diệp Nương: "Nương, nhiều bạc thế này nương lấy từ chỗ nào ra?"

"Mười năm qua nương con tích lũy không ít, một chút bạc mua vòng này nương vẫn có thể bỏ ra được." Diệp Nương phân phó trưởng quản đem vòng tay cẩn thận bỏ vào bao, sau lại quay lại cười với Nam Phong "Nữ nhi của ta rất có tiền đồ, sau này ta sẽ được hưởng phúc."

Từ Nam Phong đáp "Nếu mẫu thân muốn hưởng phúc thì hãy nghe lời khuyên của con, sớm chuyển ra khỏi Từ phủ mới tốt. Lỡ sau này mẫu thân chịu thiệt thòi thì biết tìm ai khóc lóc đây."

"Đương nhiên ta sẽ đi tìm nữ nhi bảo bối của ta rồi. Cửa lớn Kỳ vương phủ tuy cao, nhưng cũng không đến nỗi không cho mẹ vợ ta vào chứ"

Diệp Nương không đặt lời nói của Từ Nam Phong vào trong lòng. Bà ta tự tin rằng mình có quan hệ thông gia với hoàng thất, chắc chắn Nam Phong sẽ là chỗ dựa vững chắc của mình. Đến lúc đó trên dưới Từ phủ cũng không có ai dám khinh thường nàng.

"Nương, người tinh táo lại sẽ thấy lời ta nói không có chỗ sai đâu." Tâm tư Từ Nam Phong đã mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng khuyên nhủ "Đương kim thánh thượng là người thanh minh, sẽ không có chuyện một người đắc đạo vạn người cùng hưởng phúc đâu. Những chuyện như vậy chỉ có thể xảy ra trong kịch thôi."

Diệp Nương không muốn tiếp tục đề tài này, áp úng nói một hai câu rồi bỏ qua.

Hai người bước ra từ cửa hàng bán ngọc thạch liền thấy ở phố bên kia có mấy người đang vây lại xem náo nhiệt, thỉnh thoảng lại chỉ trỏ bàn tán. Xuyên qua đám người, Từ Nam Phong nhìn thấy một gia đình nghèo khổ đang bán con gái.

Một vị đại tâu dáng người gầy guộc tang thương cùng một cô bé khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi đang đi cầu khẩn từng người: "Xin các vị đại gia, các vị thái thái rù lòng thương xót. Khẩn cầu các vị mua con gái của ta."

Người mẹ quần áo rách nát tả tơi, sắc mặt xanh xao vàng vọt. Tiểu cô nương quần áo lộn xộn, trên người còn đem theo băng bán thân. Nhìn thấy mẹ con Từ Nam Phong mặc quần áo đẹp đẽ, vị đại tâu kia chia bàn tay nứt nẻ, cất tiếng cầu xin: "Phu nhân, tiểu thư, trượng phu nhà ta mất, ta lại không có tiền hạ táng chàng. Cầu hai vị rù lòng thương mua con gái của ta. Nàng không ăn nhiều gạo lắm, tuyệt đối có năng lực làm việc, nàng rất dễ nuôi."

Diệp Nương vừa mua một đôi vòng ngọc, trong túi cũng không có nhiều tiền lắm, ngượng ngùng đi vòng qua hai mẹ con bán thân này, khinh thường nói: "Không mua, không mua. Nếu nữ nhi nhà người thật sự có tài năng như người nói, sao người không đem nàng bán vào Câu Lan viện lấy tiền đi."

Thiếu nữ nhỏ gầy sợ hãi mở to mắt, hai tay túm chặt lấy góc áo của vị đại tâu, dường như sợ hãi mẫu thân sẽ lập tức đem nàng bán vào Câu Lan viện.

Từ Nam Phong không đành lòng, kéo cánh tay Diệp Nương, hạ giọng "Nương, người cũng là mẫu thân, xuất thân cũng nghèo khổ, người sao lại nỡ nói họ thế."

Diệp Nương ngượng ngùng ngậm miệng. Vừa mới đi được vài bước, tay áo của Diệp Nương đã bị người ta kéo lại. Vừa mới quay đầu lại, Diệp Nương đã thấy thiếu nữ lúc trước không biết từ bao giờ đã đi theo nàng. Cánh tay thiếu nữ đen nhẻm, ánh mắt sáng trông mong nhìn Diệp Nương. Diệp Nương chán ghét tránh xa nàng ra, lớn tiếng mắng "Nha đầu này, ta đã nói là không mua người rồi. Mau bỏ tay ra, đừng làm dơ y phục mới của ta."

Tiểu nha đầu bị giọng nói của Diệp Nương dọa sợ, run rẩy buông tay ra, đưa lên một túi đựng tiền, lắp bắp "Phu nhân, phu nhân làm roi túi tiền này... Tiểu nữ đuổi theo chỉ muốn đem nó trả lại cho phu nhân."

Túi tiền màu xanh thêu hoa sen, chính xác là của Diệp Nương. Diệp Nương cả kinh, vội vàng kiểm tra lại túi áo một phen, xong lập tức đoạt chiếc túi trong tay thiếu nữ, hấp tấp mở ra đếm bạc vụn. Năm lượng hai tiền, còn có mười mấy đồng tiền cùng rất nhiều tiền xu. Lúc này Diệp Nương mới nhẹ nhõm thở hắt ra một hơi, cứng ngắc cười với tiểu nha đầu "Cảm ơn."

"Nhìn nương xem, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi." Từ Nam Phong tủm tỉm cười nói với mẫu thân.

Diệp Nương xấu hổ chọc chọc cái ót tròn bóng của Nam Phong "Được được, các người là quân tử, ta là tiểu nhân. Giờ chúng ta đi đâu tiếp đây?"

"Nương đợi một chút, con qua bên kia mua tiểu nha đầu này về."

Khi nói chuyện, Từ Nam Phong đã bước đến trước mặt hai mẹ con nọ, ôn hòa cất giọng hỏi "Người tên là gì?"

"Hong Nhi" nha đầu nhỏ giọng trả lời.

"Năm nay nàng mới tròn mười ba tuổi. Tiểu thư đừng nhìn vóc người nàng nhỏ mà e ngại, việc nặng gì nàng cũng có thể làm được. Nếu không phải trượng phu ta bị bệnh mà mất, trong nhà còn có ba đứa nhỏ ăn không đủ no, nàng tốt như thế, ta cũng không nỡ bán..." Còn chưa nói xong, hộc mất vị đại tâu đã ửng đỏ, nâng đôi tay thô ráp gạt nước mắt, kiên cường nói tiếp "Cầu tiểu thư ban phát lòng từ bi..."

Từ Nam Phong hỏi: "Đại tẩu, ngươi muốn bao nhiêu tiền?"

"Năm lượng... à không không, bốn lượng cũng đủ rồi." Vị đại tẩu luyến tiếc nhìn chăm chăm con gái mình, nước mắt không ngừng chảy xuống như muốn vĩnh viễn khắc ghi hình bóng của con gái mình.

Từ Nam Phong lấy ra năm lượng bạc từ trong ống tay áo đưa cho vị đại tẩu, đây là tiền tiêu vật nài tích góp trong hai tháng.

Vị đại tẩu hết lời tạ ơn, hốt mắt đỏ ửng quay ra dặn dò con gái "Hong nhi, sau này con nhất định phải nghe lời phu nhân và tiểu thư, chăm chỉ làm việc. Nương vô dụng, không thể bảo hộ con."

Hồng Nhi cúi đầu, liên tục dùng mui bàn tay dụi mắt.

Từ Nam Phong cầm tay Hồng Nhi, nói với đại tẩu nọ "Ngươi cứ yên tâm, ta nhất định không bạc đãi Hồng Nhi."

"Không biết quý phủ ở nơi nào, ta..." đôi môi nứt nẻ của phu nhân run rẩy nói "Sau này nếu ta có rảnh, có thể đến phủ thăm Hồng nhi được không?"

Đáng thương thay cho tấm lòng của bậc cha mẹ trong thiên hạ. Từ Nam Phong có chút mềm lòng, gật đầu đáp "Nếu trong năm có thời gian rảnh rồi ta sẽ cho phép nàng về nhà thăm người thân."

Hốt mắt Hồng Nhi nóng lên, cứ bước một bước lại quay đầu nhìn lại. Vị đại tẩu kia nhìn nữ nhi bước đi cùng Từ Nam Phong một lúc lâu, vừa đi vừa rơi nước mắt, mãi đến khi đám đông chen chúc, che khuất tầm mắt của người mẹ đáng thương. Từ Nam Phong nhìn thấy cảnh đó trong lòng chua xót. Nàng nhớ tới mấy ngày nữa nàng cũng sẽ xa mẫu thân dọn tới một nơi xa lạ.

Đi đến tiệm bánh bao nhà họ Vương, Từ Nam Phong cúi đầu nhìn Hồng Nhi "Hong Nhi, có đói bụng không?"

Hồng Nhi cúi đầu, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, hồi lâu mới lắc đầu "Chủ tử, không đói bụng." Vừa dứt lời, bụng nàng đã ọc ọc kháng nghị.

"Không cần gọi ta là chủ tử, em cũng gọi ta là Nam cô nương giống hạ nhân trong phủ là được rồi." Từ Nam Phong cười, ôn hòa nói tiếp "Hiện giờ ta có chút đói bụng, Hồng nhi cùng ta ăn bánh bao được không?"

Hồng nhi ngượng ngùng gật đầu.

Diệp Nương đứng bên cạnh không hài lòng "Đây đâu phải mua về một nô tỳ, nhìn nàng ta giống tiểu thư khuê các thì có."

Từ Nam Phong bắt đầu đi lắc đầu "Nương, người bót nói một hai câu mới tốt."

Từ Nam Phong dẫn Hồng Nhi vào tiệm bánh bao, gọi hai phần bánh bao hoa mai và một chén cháo cho Hồng Nhi. Hồng nhi quá đói bụng, lại thấy Từ Nam Phong không có ác ý đối với mình, liền không để ý ăn ngấu nghiến.

"Nhưng mà Nam Nhi mua một tỳ nữ xem như của hồi môn cũng tốt. Sau này gả vào Kỳ vương phủ hai người có thể chiếu cố lẫn nhau."

Diệp nương cẩn thận đánh giá nha đầu một lượt, mảy liễu nhãn lại, biểu tình có chút ghét bỏ "Nàng ta quá gầy, nhìn thế nào cũng không có thể diện."

Hồng Nhi vừa nghe thấy ba từ "Kỳ vương phủ" hai mắt trừng lớn, miếng bánh bao nghẹn ở cổ họng, biểu tình chân thật lại hết sức buồn cười.

Từ Nam Phong vỗ nhẹ vào ót nàng rắn dạy "Em mau ăn đi. Sau này việc của phu nhân và tiểu thư không cần em quan tâm."

Hồng Nhi ngoan ngoãn gật đầu, bưng bánh bao và cháo ngồi xuống bàn bên cạnh.

Từ Nam Phong lúc này mới hạ giọng "Nương, con mua Hồng Nhi cho người."

"Cho ta?" Diệp Nương xua tay "Ta có Thái Vân là được rồi."

"Thái Vân không phải đèn đã cạn dầu. Để nàng làm việc nặng thì được, nhưng không thể trọng dụng." Từ Nam Phong tự mình rót một ly trà, nhấp một ngụm, rử mắt nói "Gia cảnh Hồng Nhi tuy rằng nghèo khổ, nhưng khi gặp khó khăn Hồng Nhi cũng không tham túi tiền của nương. Điều này đủ thấy nhân phẩm của Hồng Nhi rất tốt nên con mới đề nàng ấy cho nương dùng. Về phần Thái Vân, khi về phủ nương tìm cơ đuổi nàng ta đi. Từ nay về sau, Đông phòng đưa cho nương người hay vật gì cũng không được dùng."

Về việc của Đông phòng, Diệp Nương và Từ Nam Phong luôn cùng chung kẻ thù nên vội vàng gật đầu đồng ý.

Bánh bao hoa mai ăn cùng với nước chấm bánh bao của tiệm nhà họ Vương ăn rất ngon, dân chúng còn truyền miệng rằng nơi đây chính là thiên đường mỹ thực. Từ Nam Phong bảo ông chủ gói cho nàng một phần đem về rồi cùng Diệp Nương và tỳ nữ mới Hồng Nhi trở về phủ.

Đi qua bốn phố, Từ Nam Phong mơ hồ nghe thấy có người gọi tên mình, quay lại nhìn thì nhận ra là Dương tướng quân, phía sau còn có xe ngựa của Kỳ vương phủ. Thấy Diêu Giang đứng bên cạnh xe ngựa, người ngồi bên trong không thể nghi ngờ chính là Kỳ vương. Diệp Nương không nhận ra xe ngựa của Kỳ vương phủ, chỉ nhìn thấy Dương Thận Chi ở phía đó. Diệp Nương thì gật đầu tỏ ý chào hỏi, sau nói với Từ Nam Phong: "Nương mang Hồng Nhi về phủ trước. Ngươi mau qua chào hỏi ân công kiêm bà mối, thuận tiện cũng hỏi ý một chút về sinh lễ của Kỳ vương phủ."

"Nương" Từ Nam Phong giả vờ tức giận, trừng mắt với Diệp Nương "Nương ở đây chờ một lát, con qua chào hỏi ân công một lát sẽ quay lại ngay."

Nói xong, nàng còn chưa kịp đưa túi bánh bao nóng cho Hồng nhi liền nở nụ cười đi về phía Dương tướng quân "Sư phụ!"

Màn xe ngựa bị vén lên một góc, Từ Nam Phong nhìn thấy một mỹ thiếu niên ôn nhuận như ngọc. Hôm nay Kỷ vương mặc một thân áo choàng tối màu, thắt lưng nam ngọc, chỗ mắt vẫn buộc một dải lụa trắng như trước. Mặc dù cách một lớp lụa, Từ Nam Phong vẫn cảm nhận được nụ cười ấm áp như gió xuân của hắn.

Từ Nam Phong vẫn đứng cạnh xe ngựa, cười gọi tên Kỷ vương "Thiếu Giới."

Kỷ vương hơi gật đầu, cười nói "Nam Phong, thật trùng hợp. Ta không nghĩ có thể gặp được nàng ở chỗ này."

Dương tướng quân đang ngồi trên lưng ngựa nghiêng đầu nghe lén, thoáng nghe thấy xưng hô của hai người tặc lưỡi một cái "Tốc độ tiến triển của hai người này không khỏi quá nhanh đi. Mới có mấy ngày đã gọi nhau bằng tên tự rồi."

Từ Nam Phong thoáng đỏ mặt, còn Kỷ vương lại rất thản nhiên.

Từ Nam Phong không thèm để ý đến vị sư phụ không đứng đắn của mình nữa, nàng hỏi Kỷ vương "Thiếu Giới từ đâu đến đây vậy?"

"Ta từ trong cung ra. Mẫu phi và Dương tướng quân cùng nhau bàn việc sinh lễ." Dứt lời Kỷ vương nhìn thẳng vào Nam Phong, khóe miệng hơi nâng lên một chút, tựa như đang chờ phản ứng của nàng.

Người này cười lên một cái liền làm người ta không muốn sống nữa mà!

Từ Nam Phong ngượng ngùng chuyển đề tài "Đã trưa rồi, Kỷ vương đã dùng bữa chưa?"

"Chưa dùng" Kỷ vương mở miệng, dường như định hỏi "liệu có vinh hạnh cùng Nam Phong dùng bữa không" thì đã bị Từ Nam Phong nhanh chóng cắt ngang.

Nàng đưa cho Kỷ vương một túi bánh bao của mình "Ta vừa ghé qua tiệm bánh bao nhà họ Vương mua được một chút bánh bao ăn với nước tương rất mềm, ăn cũng ngon. Kỷ vương muốn nếm thử không?"

Kỷ vương yên lặng nuốt câu định nói vào bụng, chậm rãi vươn tay ra. Một chiếc bánh bao ấm được đặt vào tay y. Hắn đem giấy bọc cẩn thận bóc ra, đưa bánh bao lại gần mũi ngửi một chút "Đúng là rất thơm"

Từ Nam Phong luôn cẩn thận quan sát phản ứng của Kỷ Vương, thấy hắn thích mới nhẹ nhàng thở ra. Hai tay Kỷ vương cầm hai chiếc bánh bao, liên tục sờ sờ ngửi ngửi để phân biệt nhiệt độ và độ thơm ngọt "Cảm ơn Nam Phong."

"Không cần cảm ơn. Chẳng phải trước đây Thiếu Giới cũng từng tặng cho ta "Mãn Xuân đường" rồi sao?"

Tuy rằng hai phần điểm tâm này giá cả khác nhau một trời một vực, nhưng tình sâu ý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Kỷ vương thừa dịp hôm nay tới Từ phủ và mang sinh lễ tới

Edit: Bối Xu

Buổi trưa, trước cửa Kỷ vương phủ

"Vương gia, đã về tới phủ." Diêu Giang ổn định xe ngựa, sau tiến tới đỡ Kỷ vương xuống ngựa. Kỷ vương một tay vịn vào Diêu Giang bước xuống, tay còn lại cầm chặt tờ giấy gói nhàu nhĩ. Tờ giấy đó là giấy bọc màn thầu của Từ Nam Phong đưa cho.

Nhưng mà, màn thầu đâu cả rồi?

Diêu Giang có chút kinh ngạc, ngăn đầu hỏi Kỷ vương "Vương gia, ngài đã ăn hết toàn bộ màn thầu rồi sao?"

Kỷ vương nghiêng đầu cười, ý nhị nói "Thứ tốt đương nhiên phải ăn lúc còn nóng."

Diêu Giang "..."

Người ta đều nói rằng Kỷ vương gia là quả hồng mềm dễ bóp. Nhưng Diêu Giang ở Kỷ vương phủ bao lâu rồi, hẳn thừa biết dưới lớp da thô vô hại kia là tâm địa hồ ly xảo quyệt nha! Lúc này lời nói của Kỷ vương có ẩn ý, không hiểu trong đầu đang tính toán chuyện xấu gì đây.

Ai da, Từ cô nương đáng thương, hi vọng tương lai cô nương không hối hận vì lựa chọn gả cho Kỷ vương.

Diêu Giang thờ dài "Mân thầu kia cũng không nhỏ, Vương gia đã ăn hết mấy cái vậy?"

Kỷ vương tâm trạng đang rất tốt, ưu nhã giơ bốn ngón tay lên.

Bốn cái!!!

Diêu Giang lau mồ hôi lạnh, tốt bụng cười nói "Vương gia ăn không quen những thứ lương thực này sẽ rất dễ bị tiêu chảy."

"Sẽ không. Rất nhiều năm trước ta cũng từng ăn qua món này, đến bây giờ vẫn nhớ mãi không quên."

Kỷ vương nói xong thì Diêu Giang đã đỡ hấn đến bậc thang. Kết quả Kỷ vương còn chưa đi được hai bước, đầu lông mày đã nhíu lại.

Diêu Giang thấy Kỷ vương không bước tiếp, đầu lông mày cũng chau lại liền lo lắng hỏi "Vương gia, ngài làm sao vậy?"

Kỷ vương bất động thanh sắc xoa bụng trả lời "Không có việc gì."

Ăn no đến căng bụng, hiện giờ có chút khó chịu a~

Mấy ngày hoàng đạo của tháng tư, sinh lễ của Kỷ vương phủ cũng đã kịp đưa đến Từ phủ.

Vạn mâm tiền bạc; tranh chữ, đồ ngọc đầy tám rương; vài vóc thượng đẳng bảy tấm; đồ trang sức, được liệu nhiều không kể hết. Ở thành Lạc Dương này, bỏ tiền như nước để chuẩn bị sinh lễ cũng không phải không có, nhưng đối với Từ Nam Phong mà nói thì thật hiếm thấy.

Diệp Nương chưa từng nhìn thấy qua lễ vật phong phú như vậy, tựa hồ mừng tới phát điên. Chốc lát nhìn cái này một chút, lúc sau lại sờ cái kia một chút, liên tục xuýt xoa làm người khác có chút ừ tai.

Từ Uyển Như vốn định tới chiêm chốc lễ vật của Kỷ vương phủ khó coi, kết quả lại nhìn thấy đầy một sân lụa đỏ, nhất thời không nói nên lời. Nàng ta cảm tức chạy về Đông phòng, đẩy mạnh cửa "Mẫu thân ngài mau nhìn xem, Kỷ vương phủ cũng thật quá khoa trương đi. Làm như bọn họ chuẩn bị rước công chúa vào phủ không bằng."

Trương thị đến mắt cũng không muốn nhấc lên, cẩn thận se chỉ luôn kim thêu nốt đoá hoa lan rồi cúi đầu cắn đứt chỉ màu "Con gấp làm gì, nàng ta cũng chỉ có thể nở mày nở mặt một chốc. Con phải biết, trời càng cao, ngã càng đau."

Từ Uyển Như giậm chân "Con mặc kệ. Sau này con gả đi, nhất định phải phong phú hơn nàng ta."

"Như nhi, ánh sáng của bản thân là phải dựa vào bản lĩnh mà đoạt lấy, giận dữ cũng vô dụng." Trương thị liếc nữ nhi một cái, đến khi thấy nàng ta lạnh sống lưng mới đổi giọng nhẹ nhàng "Người có chỗ dựa tốt, chỉ cần người nguyện ý chịu khó tranh giành một chút, có địa vị nào mà Như nhi không thể với tới được? Tội gì phải ở cái Từ phủ nhỏ bé này, cùng với nữ nhi của một thôn phụ tranh giành tình cảm?"

Từ Uyển Như không nói chuyện nữa, che kín tai không muốn nghe âm thanh cười nói vui vẻ từ ngoài vọng vào, trong lòng âm thầm thề độc: tương lai nàng nhất định bắt Từ Nam Phong quỳ gối trước mặt, dập đầu thỉnh an nàng.

Ở bên kia, Từ Vị giả mù sa mưa chiều đãi bà mối và Dương tướng quân, gương mặt tươi cười chào đón, phảng phất như đoạn tuyệt thư ngày đó chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng bà mối vừa đi, trong phủ thanh tịnh lại, Từ Vị nói với Diệp Nương đang vui mừng "Người theo ta đến thư phòng một chuyến."

Diệp Nương vào phủ đã 10 năm, Từ Vị không cùng nàng nói chuyện, đến hôm nay lại phá lệ nói nàng cùng đến thư phòng. Trong lòng Từ Nam Phong rung lên một hồi chuông cảnh báo. Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết Từ Vị tám phần là nhìn trúng sinh lễ của nàng. Lại nhìn Diệp Nương đầu óc đơn giản, còn đang tưởng tượng phu nề mặt mũi của nữ nhi mà hồi tâm chuyển ý, vô cùng cao hứng "dạ" một tiếng.

"Cha, có gì không thể nói ở đây sao?" Từ Nam Phong giơ tay chặn cửa, ngăn cản không cho Từ Vị rời đi.

Ánh mắt Từ Vị lảng tránh, ho khan một tiếng "Là việc riêng của ta và nương con. Cũng không liên quan đến con."

Từ Nam Phong lạnh lùng nhìn Từ Vị nói thẳng "Nếu người còn giữ ý định đem sinh lễ này thành của riêng thì nên chết phần tâm này đi. Người đã quên hôm đó trong thư phòng, người vội vã cùng ta đoạn tuyệt quan hệ ra sao ư? Duyên phận cha con đã hết, người lại đánh chủ ý lên sinh lễ của ta, như vậy cũng thật quá đáng."

Từ Vị bị phản bác đến á khẩu, bực bội phát tay áo bỏ đi.

"Ai nha, Nam nhi!" Diệp Nương bắt mẫn kéo cánh tay nữ nhi, ánh mắt lưu luyến nhìn theo bóng lưng của Từ Vĩ, oán giận nói "Thật vất vả cha ngươi mới muốn cùng ta nói chuyện, sao con lại làm hấn tức giận bỏ đi như vậy."

Từ Nam Phong nói "Nương, người cứ mãi như vậy, sau này bị bán sớ còn giúp hấn đếm tiền."

Đang nói dở thì Thái Vân tiến vào bẩm "Nhị phu nhân, Nam cô nương, nhà biểu thiếu gia đến."

Từ Nam Phong không ngờ lại gặp một nhà cừu cừu.

Sớm không tới, muộn không tới, Kỳ vương phủ vừa đưa sính lễ đến đã thấy bọn họ. Đây rõ ràng là muốn dính chút phúc khí, cũng mong được chia sính lễ đây.

Nhưng một nhà Diệp Phúc đã vào tới nơi, hấn gạt mấy người làm đang ngăn cản ra, cất giọng thô tục lớn tiếng quát "Đồ không có mắt, còn không thấy gia gia là ai. Diệp Phúc ta là cừu cừu ruột của Kỳ vương phi, lão hoàng đế gặp ta còn phải xưng huynh gọi đệ. Các người dám cản ta?"

Diệp Phúc và Diệp Tiểu Bưu là hai hán tử thô kệch béo mập, các gia đình cũng không dám liều mạng ngăn cản đành để mặc hai người đó tiến vào.

Lúc này hoa xuân mới vừa lui, lá xanh lại thêm xanh, thời tiết vẫn có chút rét lạnh nhưng Diệp Tiểu Bưu lại mặc độc một bộ quần áo cộc, lộ ra cái bụng toàn mỡ, ánh mắt như chuột đào qua đồng lỗ vật chất đầy trong sân, lớn giọng "Nha, biểu muội hôm nay phát tài rồi, vàng bạc chất đầy sân."

Từ Nam Phong biết trước bọn họ đến đòi tiền, liền nhanh hơn một bước chiếm tiên cơ "Cừu cừu và biểu ca biết hôn sự của ta sắp đến, hôm nay có đem theo hạ lễ tới?"

"Này..." Diệp Phúc và nhị tử liếc nhau, xoa xoa cái mặt nóng, mặt dày nói "Cừu cừu cao hứng quá, nhất thời quên mất phải đem hạ lễ đến. Lần sau nhất định sẽ bổ sung, nhất định sẽ bổ sung."

Diệp Tiểu Bưu cũng nói "Cha, biểu muội nhất định sẽ không để ý."

Nhìn hai cha con nhà này người sau còn mặt dày hơn người trước, Từ Nam Phong cười nói "Huynh đệ ruột thịt còn phải tính toán chi ly, ai nói ta sẽ không để ý?"

Diệp Phúc thấy Từ Nam Phong không dễ ứng phó liền rời mục tiêu, hướng Diệp Nương cười nói "Muội muội, ca ca từ xa đến đây, đến một ly trà cũng không mời ta sao?"

Diệp Nương vỗ khăn tay, vội vàng nói "Không đâu không đâu. Đại ca, Tiểu Bưu, mau vào nhà rồi nói sau."

Từ Nam Phong nhìn một màn này, tức đến trợn mắt.

"Muội muội, lộ phí năm đó cho muội phụ vào kinh khoa cử, còn có lộ phí cho muội đem cháu gái vào kinh tìm cha, tất cả đều là ca ca đưa cho muội đúng không?"

Diệp Phúc hoàn toàn không cho mình là người ngoài, tự tiện ngồi lên ghế trên. Ghế đồ thượng đẳng cũng không chịu nổi sức nặng của y, phát ra âm thanh kêu kệt. Diệp Nương luôn miệng nói phải.

Từ Nam Phong tiến lên, đánh mặt ra hiệu cho Diệp Nương không nói nữa. Nàng hướng Diệp Phúc nói "Tại sao ta lại nghe nói, nương ta ngày đêm đau khổ quỳ trước cửa Diệp gia mới có thể đổi lấy hai lượng bạc phí đi đường kia?"

Diệp Phúc cố trừng to đôi mắt híp của y, coi như không nghe thấy lời nói của Từ Nam Phong, ngoài cười trong không cười nói "Tục ngữ dạy 'Có ân phải báo', Diệp Nương, ngươi không thể vong ân bội nghĩa như vậy được."

Từ Nam Phong không kiêng nể đáp "Mấy năm nay cừu cừu liên tục tới đòi đồ từ chỗ nương ta, số tiền lấy được cũng đủ để mua một tòa biệt viện ở trong kinh thành này. Số tiền đó không đủ để bù hai lượng bạc lộ phí năm xưa sao?"

Diệp Phúc nắm chặt tay dựa, lạnh lùng nói "Cháu gái ngoại này của ta sau này sẽ là Vương phi, nhanh như vậy đã không nhận cừu cừu ruột này rồi sao?"

Diệp Nương luôn sợ người ca ca thô bỉ này, vội vàng kéo tay áo Từ Nam Phong "Đại ca, ý tứ của Nam nhi không phải như vậy..."

"Ý tứ của ta chính là như vậy." Từ Nam Phong bỏ qua ánh mắt của Diệp Nương, gọi thị nữ thân cận "Hong Nhi, em lấy đồ ta đặt ở đầu giường đến đây."

Diệp Phúc thấy thái độ của Từ Nam Phong càng ngang, lại liên tưởng tới chuyện nàng đã luyện võ từ nhỏ, liền nghĩ Nam Phong định lấy gậy sắt đánh đuổi mình ra khỏi phủ, không tránh được thẹn quá hóa giận, khối thịt mỡ trên người run rẩy "Ngươi... ngươi muốn đánh lão tử?"

"Cô nương, đồ đã đem tới. Cô nương xem có đúng là vật này không?" Hong Nhi nhanh chóng trình lên một hộp gỗ đàn hương, mở ra thấy một đôi trâm châu Nam Hải bóng mượt. Trâm châu này cũng không phải có giá trị liên thành, nhưng nếu gia đình cừu cừu tiết kiệm cũng sẽ cầm cự được ba bốn năm.

Diệp Phúc trừng lớn mắt, nhanh chóng nuốt những lời ô uế vào bụng.

Từ Nam Phong đóng hộp gỗ lại, giao cho Diệp Phúc "Ta không muốn thiếu ân tình của người. Cảm lấy rồi đi đi."

Diệp Phúc định chê ít, nhưng nhớ ra tương lai Từ Nam Phong sẽ là Kỳ vương phi nên không dám coi cái hộp gỗ này như cỏ rác mà ném đi, không khéo lại đắc tội nàng. Hắn gấp gấp không chờ nổi nữa, nhìn Diệp Tiểu Bưu một cái rồi cùng đi ra cửa.

Từ Nam Phong ngồi phía sau bọn họ, lạnh lùng nói "Cậu, nhớ quản cái tay mình cho kĩ một chút."

Diệp Phúc không rõ vì sao bỗng dưng lạnh cả sống lưng, nóng ruột thúc giục nhi tử đi nhanh hơn.

Từ Nam Phong quay đầu lại hỏi Hồng Nhi "Hồng Nhi, em đã nhớ rõ mặt của bọn họ chưa?"

Hồng Nhi gật đầu "Bẩm cô nương, đã nhớ rõ."

"Về sau nếu em còn gặp lại bọn họ, lập tức gọi người đến đuổi đánh, không cho phép bọn họ đến gần mẫu thân."

"Hồng Nhi đã rõ."

Diệp Nương ở bên cạnh nhỏ giọng "Nam nhi, Diệp gia chúng ta cũng chỉ có đại ca là nam đinh, về sau người có thể dựa vào bọn họ để tăng thể diện. Kỳ thực người cừu cừu này của con cũng không xấu, hẳn chỉ có chút tham tiền."

"Nương, thể diện không cần phải dựa vào nam nhân mới có thể có. Tất cả đều phải dựa vào chính mình tranh giành." Từ Nam Phong ôm vai Diệp Nương đang ngồi trên ghế, phân phó Hồng Nhi đóng chặt cửa lại. Lúc này nàng mới thở dài "Nương, sinh lễ của Kỳ vương phủ rất phong phú, con cũng đã có an bài. Nương chỉ cần nghe theo con là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đối diện với ngày thành hôn của chính mình

Edit: Tiểu Phiến

Chương 15: Cuối cùng, Từ Nam Phong cũng phải đối diện với ngày thành hôn của mình.

Tây phòng im ắng, cửa sổ phòng đóng chặt, bên ngoài là một mảng đen kịt, Từ Nam Phong kéo tay Diệp nương, kiên nhẫn nói, "Nương, những món trang sức cùng tranh vẽ đó người thích cái nào thì cầm lấy vài món. Còn lại con sẽ chia làm hai, một phần dùng để làm của hồi môn cho con, một phần con sẽ mang đi cầm, sau đó người đi mua ít ruộng đất hoặc sơn trang, tiền thuê thoi cũng đủ để người không cần lo cơm áo..."

"Này..." Diệp nương lúng túng nói, "Người cũng biết nương không biết chữ, việc mua sơn trang đồng ruộng cũng không biết xử lý, chỉ bằng người cứ đưa ngân lượng cho ta, ta còn có thể mang ra ngoài làm ăn."

"Chính vì nương không biết chữ nên con mới không an tâm đưa tiền cho nương. Thứ nhất, nếu người cầm quá nhiều ngân lượng cũng có thể rước họa vào thân, thứ hai, cha chỉ cần nói với nương chút lời ngon tiếng ngọt liền có thể lừa nương đưa hết tiền cho ông ta."

Từ Nam Phong lại nói, "Con sẽ nhờ người khác đi mua, nhờ người đáng tin cậy một chút xử lý, người chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được rồi, như vậy thì không ai lấy đi được, mà con cũng an tâm."

Diệp nương vẫn còn hơi do dự. Đối với một nữ nhân có kiến thức nông cạn mà nói, cho dù có nhiều gia sản hơn nữa thì chỉ có cầm tiền nặng trĩu trong tay mới là chân thực nhất.

Thế nên, Từ Nam Phong liền thay bà quyết định, "Lúc này nương phải nghe lời con, cứ quyết định như vậy đi. Đợi tới khi con yên ổn ở trong Kỳ Vương phủ rồi sẽ nghĩ cách đón người từ Từ phủ ra ngoài."

Diệp nương không biết chữ nên Từ Nam Phong không thể viết lại mấy thứ cần chú ý này lên giấy, lại sợ mẫu thân sẽ hồ đồ. Nàng cũng chỉ có thể nói thêm một lần lại thêm một lần, mãi đến tận khi Diệp nương liên tục gật đầu nói "đã nhớ rồi" mới coi như tạm ổn, lúc này nàng mới mở cửa để Hồng Nhi luôn canh giữ trước cửa đi rót chén trà hoa cho tròn giọng.

Kỳ thực, sinh lễ của Kỳ Vương còn có mấy phần ruộng đất cùng nhà ở trong thành Lạc Dương, nhưng Từ Nam Phong đã cầm hết khế đất, khế ước mua bán nhà trong tay, không để người ngoài nhìn thấy.

Cũng không phải do nàng hẹp hòi, chẳng qua chỉ là những thứ này đặt trong tay mẫu thân, nàng thực sự không an tâm. Nếu như tương lai có thể vượt qua sóng gió, thuận lợi hòa ly, nàng liền gom mấy thứ gia sản này cùng mẫu thân quy ẩn, không can dự vào hồng trần thế tục.

Đầu tháng năm, thời tiết mới vào hè luôn rất nắng, trời cuộc Từ Nam Phong cũng phải đối diện với ngày kết hôn của chính mình.

Từ Nam Phong suy đoán, có khi giờ này Từ Vị đã truyền tin ra bên ngoài tuyên bố đoạn tuyệt với nàng. Bởi vậy Từ phủ ngoài trừ mấy thước hi lạp đồ rải rác ở bên ngoài thì không có đến một người tới cửa chúc mừng, quanh què đến nỗi giống như không phải nữ nhi Thượng Thư phủ sắp gả đi.

Lại đúng lúc trường tử từ lâu đã theo Thái phó học tập của Trương thị trở về. Thiếu niên mười ba tuổi, mi tâm còn phảng phất khí chất của Từ Vị khi còn trẻ, ăn nói lại khiêm tốn lễ phép, khí chất bất phàm, đúng là giống y như tên của hắn vậy, Từ Khiêm.

Từ Khiêm trở về phòng thay xong y phục liền một mình đi tới tây phòng, hẩn nhìn thấy Từ Nam Phong, đầu tiên là cúi chào nàng, giọng nói non nớt cất tiếng, "Nam tỷ tỷ"

Lúc trước mẹ con Từ Uyển Như làm khó dễ tây phòng, toàn bộ người trong phủ chỉ có Từ Khiêm dám nói lời công đạo thay cho nàng. Vì vậy đứa em trai này là người duy nhất trong Từ phủ mà Từ Nam Phong không cảm thấy đáng ghét.

"Nghe nói cuối cùng Nam tỷ tỷ cũng tìm được tri âm, đệ rất vui mừng, vội vàng chuẩn bị một ít lễ vật nhỏ, chỉ là mấy cuốn sách cổ, không biết Nam tỷ tỷ có thích không?" Từ Khiêm dâng lên một cuốn sách dùng bọc xanh bao lại.

Từ Nam Phong nói, "A Khiêm, có tâm được rồi."

Thiếu niên sắc mặt trầm ổn, nghiêm túc thận trọng, nhưng ánh mắt lại rất ôn hòa, nhưng khi nhìn phụ mẫu, tỷ tỷ ruột của mình thì vô cùng trong suốt. Hẩn trầm mặc trong chốc lát mới thử dò xét, "Chuyện của phụ thân và tỷ tỷ, đệ cũng có nghe qua."

Hẩn chỉ nói một câu nhưng Từ Nam Phong đã hiểu ý của hắn. Nàng nở nụ cười, ngữ khí mang theo chút hồ hững, "Người định nói cho ông ấy hiểu sao?"

"Không phải, tỷ tỷ hiểu lắm rồi." Từ Khiêm cảm thấy khó mở miệng, mười ngón tay trong tay áo nắm thành quyền rồi lại duỗi ra, mỗi từ nói ra đều cẩn thận từng li từng tí, "Phụ thân có cách của người, tuy đệ không tán thành, cũng biết tỷ cùng Diệp nương đi nương phải chịu ủy khuất. Nhưng dù sao phụ thân cũng là trưởng bối, đệ không có quyền chỉ trích, chỉ mong tỷ tỷ không oán hận phụ thân."

Từ Nam Phong không lên tiếng, chỉ là ý cười có chút lạnh.

Từ Khiêm đứng dậy, hơi khom người cúi xuống, "Đệ thay phụ thân bồi tội, cũng là cầu nguyện cho tỷ tỷ sau khi rời khỏi Từ phủ có thể vinh sủng an khang một đời."

Lời này nói rất êm tai, Từ Nam Phong vỗ vỗ trán Từ Khiêm, nói, "Người chỉ là một đứa trẻ thôi, tính toán thuận theo ai chứ?"

Từ Khiêm suy nghĩ một chút rồi nói, "Ước chừng là thuận theo Nam tỷ tỷ."

Từ Nam Phong không kiềm chế được cười lên, lại nghe thấy tiếng Diệp nương nói chuyện cùng Hồng Nhi liền phát tay với Từ Khiêm một cái, "Được rồi, người đi nhanh lên, kéo nương ta nhìn thấy người lại ồn ào."

Từ Khiêm gật đầu, bước đi ra ngoài.

Chốc lát sau, Diệp nương nhanh chân bước tới gần nàng, giận dỗi nói, "Tên nhóc của tiện nhân kia làm sao lại đến đây, hẩn nói cái gì?"

"Không có gì, chỉ là đưa quà cưới đến thôi."

Nghe thấy là đưa quà, vẻ tức giận trên mặt Diệp nương liền giảm đi vài phần, bà vừa mở bao bố màu xanh ra, nhìn thấy là mấy quyển sách rách rưới, lửa giận trong lòng lại cháy lên, nhanh chóng vọt đến cửa đông phòng chống nạnh mắng, "Cáo đến chúc tết gả đúng là không có lòng tốt!"

"Được rồi, nương!" Từ Nam Phong dờ khóc dờ cười, nàng cùng Hồng Nhi mỗi người một bên, chia nhau ra đứng hai bên Diệp nương, mạnh mẽ kéo bà vào bên trong phòng. Từ Nam Phong than thở, "Cáo đến chúc tết gả? Nương mắng ai là gả vậy?"

Diệp nương nghẹn lời, sắc mặt lập tức đỏ bừng lên.

Từ Nam Phong khuyên bà, "Con đã sớm nói với nương là chuyển ra khỏi phủ đi, để con mất thanh tịnh, nương nhĩ cũng thanh tịnh."

Diệp nương thờ phỉ phò, "Ta không ra ngoài phủ, không thể để tiện nhân Trương thị có được tiện nghi! Ta đã gả cho cha người, hẩn phải nuôi ta!"

Từ Nam Phong không biết có nên tức giận hay không nữa.

Tháng ngày âm ỉ qua đi, đợi khi Từ Nam Phong sắp xếp thỏa đáng chuyện khế đất, khế ước đã nhanh chóng đến ngày mừng chín tháng năm

Đó là ngày kết hôn của nàng.

Trời còn chưa sáng, trong không khí mang theo hơi sương ẩm ướt, nến đỏ phủ lên chữ hỷ đỏ thắm dán trên cửa, Từ Nam Phong liền để Hồng Nhi hầu hạ rời giường tắm rửa thay y phục.

Nàng mặc y phục trắng như tuyết, ngồi ngay ngắn trước gương đồng, tùy ý để Hồng Nhi dùng khăn lau khô tóc nàng. Sau đó bận rộn vòng vèo trên đầu nàng, búi thành một đầu tóc song đao xinh đẹp rồi đội lên mũ quan do Kỷ Vương phủ đưa tới, tóc mai đen nhánh tô điểm cho trầm vàng, lấp lờ ánh

sáng óng ánh dưới ánh nến.

Nàng đặt gương lên bàn, dùng cọ trang điểm làm bằng lông dê tỉ mỉ xoa phấn lên mặt, tô lại đường lông mày, ở mi tâm còn có vết chu sa đo đỏ, từ khóe mắt đến má quét thêm một điểm hồng nhạt, càng làm nổi bật lên khuôn mặt kiều diễm vạn phần, nàng dùng tay chấm chấm son đỏ, nhẹ thoa lên trên môi.

"Nam cô nương, người hôm nay rất đẹp nha, giống như tiên nữ trong tranh đi ra vậy." Hồng Nhi đứng một bên cảm thán, một bên giúp Từ Nam Phong mặc váy uyên ương.

Từ Nam Phong giang hai cánh tay ra để Hồng Nhi thuận tiện buộc thắt lưng cùng đeo túi thơm giúp nàng. Nàng nhìn mỹ nhân kiều diễm vô song trong gương, không hiểu sao nàng đột nhiên lại cảm thấy xa lạ.

Hôm nay, nàng đi ra khỏi nơi làm nàng khổ đến hơn mười năm, lao vào vòng tay ôm ấp của một người nam nhân, từ chảo dầu nước sôi lửa bỏng nhảy vào một nơi khác ngấm ngấm sóng to gió lớn.

Rốt cuộc nơi đó chờ đợi nàng cái gì? Đào kiếm, hay vẫn là cạm bẫy?

Từ Nam Phong hít sâu một hơi, hai bàn tay giấu bên trong tay áo nắm chặt thành quyền, bên trong con ngươi đen nhánh là ánh nến lập lòe lại tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Chân trời nổi lên màu trắng bạc, nắng sớm mỏng manh chiếu xuống, một ngày mới lại đến.

Đang lúc này, Diệp nương lại khóc to phá vỡ yên tĩnh ở tây phòng.

Từ Nam Phong vừa quay đầu liền thấy bà mặc một bộ y phục màu đỏ tươi vọt vào phòng, ngã ngồi ở trên ghế yên lặng lau nước mắt.

"Nương, lại làm sao rồi?" Từ Nam Phong thu lại vẻ mặt lạnh lẽo, tạm thời buông tha cho phiền phức từ kết hôn mà đi tới bên cạnh mẫu thân, ngồi xổm người xuống động viên, "Hôm nay là ngày đại hôn của nữ nhi, người đừng khóc."

"Nam nhi, nương chỉ có một mình nữ nhi bảo bối là người, ta đã nghĩ sẽ đưa người đi, tự tay giao người cho Kỷ Vương, đây cũng là sai sao!" Diệp nương nghẹn ngào, "Vừa mới nãy cha người nói với ta, chuyện lớn như vậy, thiếp thân như ta đây không có tư cách lộ diện, còn nói sẽ để tiện nhân Trương thị đưa người gả đi."

Từ Nam Phong không nói gì.

Nàng nhận lấy khăn tay từ Hồng Nhi, lau nước mắt thay mẫu thân, ôn nhu nói, "Được rồi, đừng khóc đừng khóc, người là mẹ ruột của con, đương nhiên phải đưa con đi lấy chồng."

"Nhưng cha người..."

"Không cần quan tâm ông, hôm nay con ra khỏi cửa phủ này, không có bất kỳ liên quan gì với ông ấy."

Lúc này Diệp nương mới thấy trong lòng thoải mái hơn một chút, bà gắng gượng cười, vuốt ve gò má nữ nhi, nói, "Nam Nhi hôm nay thật xinh đẹp, sợ là phi tử của hoàng đế cũng không đẹp bằng người." Lại kéo tay nàng, "Đến đây, người ngồi trước đi, nương đi chuẩn bị cho người ít đồ ăn, hôm nay phải bận rộn một ngày, không thể để đói bụng được."

Từ Nam Phong cùng Diệp nương đơn giản ăn chút cháo, vừa cẩn thận sắp xếp một chút, trời đã sáng choang từ bao giờ.

Đứng ngồi không yên chờ tới buổi trưa, Thái Vân mới truyền tin lại, nói đội ngũ đón dâu của Kỷ Vương phủ đã lên đường, ước chừng hai ba canh giờ nữa sẽ đến.

Diệp nương bảo Hồng Nhi mang khăn voan tới, đội lên trên đầu Từ Nam Phong, che khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lại trong một mảnh mỏng lung lộng tươi.

Diệp nương ấn bả vai Từ Nam Phong một cái, để nàng ngồi đợi trên giường rồi quay sang lớn tiếng nói với Hồng Nhi, "Hồng Nhi, còn thất thần làm gì, còn không mau chuẩn bị kẹo mừng cùng nước trà."

Hồng Nhi kêu "ai" một tiếng, vội vàng nhắc váy chạy ra ngoài.

Ước chừng mười lăm phút sau, Trương thị cùng Từ Vị đều mặc trang phục lộng lẫy đi vào tây phòng, Từ Nam Phong cười lạnh: Điều đã đoạn tuyệt quan hệ rồi, cần gì phải bày ra bộ dáng từ phụ từ mẫu cho Kỷ Vương xem?

Trương thị trang điểm đẹp dễ, sóng mắt như nước chảy, trên người mặc một bộ lễ phục màu đỏ liền giống như hoa nở rộ, bà ta hư tình giả ý cười vẩy tay với Từ Nam Phong, "Nam Phong, Kỷ Vương tới rồi, người từ tây phòng đi ra thì không thua đáng, mau theo ta đi tới đông phòng."

Từ đông phòng gả ra ngoài, há lại không phải cam chịu nhận Trương thị làm nương?

Từ Nam Phong không trả lời, ánh mắt dừng trên bàn trang điểm. Vừa vặn đúng lúc Hồng Nhi đi qua, nàng liền phân phó, "Mang tiểu đào trên mặt bàn đến cho ta."

Hồng Nhi buông khay trà trong tay xuống, theo lời nàng đưa tiểu đao đến gần, lại tri kỷ nói, "Cô nương muốn cắt thứ gì, để ta giúp người."

"Không cần, đưa tiểu đao đó cho ta."

Tiểu đao trong tay nàng tiêu sái xoay một cái, tiếp theo đó hàn quang chợt loé, tiếng vải rách vang lên trong phòng có thể dễ dàng nghe thấy. Từ Vị kinh sợ, Trương thị cũng ngây người, Diệp nương còn sợ tới mức lùi về sau nửa bước. Từ Nam Phong cầm nửa đoạn tay áo trong tay, đứng dậy chậm rãi đi tới trước mặt Từ Vị, đó là nàng dùng dao rạch từ giữa ống tay xuống.

Nàng cầm đoạn tay áo trắng như tuyết giơ lên trước mặt Từ Vị, lại để tất cả hạ nhân đều nhìn thấy, từng câu từng chữ rõ ràng nói, "Từ Thượng Thư không cần lo lắng ta sẽ cản trở con đường làm quan của ông mà vội vã phân rõ giới hạn với ta, hiện giờ, ta liền hoàn thành ước nguyện của ông."

Nàng xoay người nắm lấy tay Diệp nương kéo đến bên cạnh mình, trầm giọng nói, "Từ thượng thư, ông là một trạng phu thất bại, cũng là một người phụ thân thất bại. Những thứ trước kia ta có thể không so đo, nhưng từ nay về sau, nếu như ông dám phụ bạc nương ta thì sẽ giống như tay áo này!"

Nửa đoạn tay áo rơi xuống đất, nhất thời, cả phủ Thượng Thư im lặng như ve sầu mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nàng không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy!

Edit: Tiểu Phiến

Chương 16: Nàng không muốn nhìn thấy Từ Nam Phong được gả đi trong cảnh tượng như vậy!

"Ai, Thụy Nhi, vừa nãy bên tây phòng nói chuyện người có nghe rõ không?" Ở sân sau Từ phủ, hai thị tỳ nhỏ nhỏ tùm lại bàn chuyện, người nói là người búi hai búi tóc, trên mặt có ít tàn nhang.

Thị tỳ tên là Thụy Nhi gật gù, nhẹ giọng nói, "Nghe nói mười lăm năm trước, đại nhân của chúng ta vì muốn trèo lên cành cây cao Trương gia mà từ bỏ thể tử kết tóc của chính mình. Bây giờ, đại nhân lại vì con đường làm quan của chính mình mà lựa chọn đoạn tuyệt quan hệ với Nam cô nương."

Thị tỳ ít tàn nhang lấy trộm một khối bánh kẹo cưới trong khay, nhét vào trong miệng, hàm hồ nói, "Nếu ta nói, thật sự là do đại nhân sợ tây phòng sẽ ảnh hưởng tiền đồ của mình, vậy tại sao không lựa lúc mà giết bọn họ? Bây giờ Nam cô nương cánh cứng cứng rồi, lại có Kỷ Vương làm chỗ dựa, đại nhân chẳng lẽ không sợ cô nương ghi hận hân?"

Thụy Nhi nói, "Ai biết được!"

"Khụ khụ." Phía sau bỗng truyền đến tiếng ho khan, hai thị tỳ nhỏ đang nói chuyện phiếm sợ hết hồn, nhìn lại thì hóa ra là vú nuôi Vương ma ma của Như cô nương.

Vương ma ma này là người Trương thị mang từ Trương phủ tới, uy danh trong phủ rất cao, hai thị tỳ vội vã cúi đầu chạy đi nhanh như một làn khói.

Mà trong tây phòng, Từ Vị tính tới tính lui, cũng không ngờ tới Từ Nam Phong luôn luôn nhẫn nhịn nay thậm chí còn có can đảm như vậy. Nàng mặc một bộ giá y đỏ chói, ở trước mặt mọi người công khai đoạn tuyệt quan hệ phụ tử cùng hân.

Nàng nói, "Hôm nay ta đứng ở sân sau nói với người mấy câu này mà không phải ở sảnh trước đã là nể mặt người. Trong phòng ta còn để lại vài tờ ngân phiếu, coi như là trả công ơn nuôi dưỡng cho người!"

Khi nói đến "công ơn nuôi dưỡng", nàng dùng sức cắn chặt răng, mấy chữ này nghe vừa thê lương lại vừa trào phúng.

Từ Vị mặt mày, sắc mặt ông đỏ lên, đáy mắt thoáng qua chút chột dạ cùng oán hận đè lên nhau liên tục dâng lên.

Ngoài cửa Từ phủ chiều trống vang trời, đội ngũ đón dâu không hiểu rõ tình hình còn đang bận rộn hồ to, đồng xướng hát, lại đòi hỏi bánh kẹo cưới cùng tiền đồng. Trương thị lẳng lặng liếc mắt ra hiệu cho Từ Vị, nói ông diễn xong tuồng vui trước mặt Kỷ Vương rồi hãy nói.

Từ Vị nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt như không có gì, nói, "Đi đi, lên hi kiệu."

Từ Nam Phong không để ý đến Trương thị mà cầm tay mẹ ruột của mình, từng bước từng bước dẫm lên thảm đỏ đi ra khỏi cửa phủ.

Đội ngũ đón dâu đều ngồi ở trước đình uống trà, ăn bánh kẹo cưới, vừa thấy Từ Nam Phong đội khăn voan thêu uyên ương đi ra thì đều đứng dậy thổi kèn la hét thêm lần nữa. Ông mai bà mối kéo tay Từ Nam Phong, cao giọng cười nói, "Kỷ Vương nghênh đón tân nương từ lên kiệu hoa!"

Kỷ Vương cũng mặc một thân hi bảo đứng ở trước kiệu. Có lẽ do hôm nay là ngày đại hôn nên hẳn liền bỏ dải lụa trắng trên mắt xuống, để lộ ra đôi mắt thâm thúy đẹp đẽ, trường thân ngọc lập, tuần láng vô song.

Diệp nương giương mắt nhìn hắn, nhất thời hít một ngụm khí lạnh, kêu lên, "Ồi mẹ ơi!"

Pháo trúc cùng tiếng trống vang trời, người khác căn bản không nghe được tiếng của Diệp nương nhưng Từ Nam Phong lại nghe rõ. Nàng dùng một góc áo bào hơi chuyển động để che lại khăn voan trên mặt, thấp giọng hỏi, "Nương, người làm sao vậy?"

"Cái này, Kỷ Vương cũng có chút.... quá đẹp rồi...." Diệp nương hạ thấp giọng nói, trong lời nói vừa có lo lắng lại vừa xen lẫn kinh hãi, "Nam nhi, người gả đi cũng nên cẩn thận chút, nam tử quá đẹp thì không chân thật, mong hắn đừng như cha người quá phong lưu rồi dẫn đến cho người phiền phức còn giáng người làm thê thiếp."

"Người không cần lo lắng cho con, người tự biết chăm sóc bản thân đi, chuyện thiếp thân thì giao Hồng Nhi đi làm, còn người thì đừng để tin cha cùng Thái Vân. Nếu như có việc gấp, người có thể sai người đến Kỷ Vương phủ tìm con...."

Nói đến đây, vành mắt Từ Nam Phong hơi đỏ lên.

Diệp nương dặt tay nàng đi đến trước mặt Kỷ Vương, trong mắt đã có chút nước, trong lòng vừa cao hứng lại vừa không muốn, bà cố gượng cười nhưng cười lại còn khó coi hơn khóc, bà nói với Kỷ Vương, "Vương gia, ta giao Nam nhi cho người."

Con người Kỷ Vương ôn hòa nhìn về phía Diệp nương, mỉm cười nói, "Là nhạc mẫu đại nhân sao? Xin người an tâm, bốn vương chắt chắt sẽ chăm sóc tốt cho lệnh ái của người."

Vừa dứt lời, hắn liền duỗi tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, Diệp nương cầm tay Từ Nam Phong đặt vào trong tay hắn.

Bàn tay Kỷ Vương rất lớn, mỗi đốt ngón tay đều cân xứng thon dài, chỉ là bàn tay có vài vết chai, không giống như người cầm bút có thể làm ra được, ngược lại giống như luyện tập bắn tên quá nhiều dẫn đến những vết chai này.

Từ Nam Phong còn chưa kịp suy nghĩ, bà tử đã vén màn kiệu lên, mặt đầy vui mừng nói, "Giờ lành đã đến, tân nương từ mau lên kiệu hoa."

Từ Nam Phong buông tay Kỷ Vương, khom người đi vào kiệu, ngồi ngay ngắn.

Màn xe được thả xuống, tầm mắt xung quanh đều vây trong một mảnh mông lung đỏ chói. Không lâu sau, tiếng kèn tiếp tục vang lên, cỗ kiệu lão đạo khởi hành, theo tiếng leng keng vang lên xung quanh, đâu đâu cũng có tiếng cười vui của những đứa trẻ, Từ Nam Phong biết, đó là do đội ngũ đón dâu của Kỷ Vương phủ vừa đi vừa tung tiền đồng cùng bánh kẹo cưới.

Nàng có chút buồn cười, khóe miệng giật giật, nhưng hai hàng lệ lại chảy xuống trước một bước.

Nàng nhanh chóng giơ tay lau đi giọt lệ ướt lạnh trên má.

Không thể khóc được, không thể yếu đuối, không thể hối hận, nếu đã không có đường lui, vậy thì cho dù là đạp vào lưỡi dao cũng phải tiến về phía trước.

Ngày tân hôn nọ, mùi dấm trang sức đỏ chói, hàng xóm đều chạy ra xem trò vui, chỉ có Từ phủ một mảnh vắng lặng. Trên bậc thang còn để lại năm gói kẹo cùng với mấy đồng tiền nhỏ vụn vặt, đây giống như là một câu chuyện trào phúng.

Trong khuê phòng trên lầu cao, Từ Uyển Như lên mở cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa vặn có thể thấy đội ngũ đón dâu của Kỷ Vương từ chỗ ngoặt ở đường phố chậm rãi chạy qua.

Xuyên thấu qua cành đào ở đầu tường, nàng nhìn thấy khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ của hồng y nam tử cười ngựa đi đầu, thân hình thon dài kiên cường, khóe miệng phảng phất một vệt ý cười như gió xuân nhẹ phất qua mặt hồ tĩnh lặng, thổi gợn sóng lên một hồ nước.

Từ Uyển Như biết Kỷ Vương là người mù, nhưng lại không biết hắn là một nam tử tuấn mỹ như thế! Mà không nói đến những thứ khác, chỉ bằng khuôn mặt này thì Từ Nam Phong liền không xứng!

Nàng muốn nhìn thấy Từ Nam Phong đau khổ, đây phải là bất hạnh của nàng ta! Từ Nam Phong càng không thể gả đi được, tháng ngày lại càng là nước sôi lửa bỏng, như vậy nàng mới hài lòng, lại càng thỏa mãn trong lòng!

Nhưng Từ Nam Phong lại gả đi trong cảnh tượng như vậy, nàng không muốn nhìn thấy!

Nghĩ đến đây, lòng đố kỵ của Từ Uyển Như lại giống như dây leo mang độc điên cuồng lan ra trong lòng nàng, cắn nuốt đi lý trí chẳng còn tồn tại bao nhiêu của nàng.

Từ Uyển Như đóng cửa rầm một tiếng, hất văng tất cả mọi thứ trên bàn trang điểm xuống đất, hộp phấn thượng hạng bị đập đến chia năm xẻ bảy, trâm cài cũng bị bẻ gãy không ít, làm hạt châu rơi xuống đất tán loạn phân tán.

Mấy người thị tỳ sợ hãi đến núp ở sau cửa, tiểu thư xấu tính như vậy, các nàng đều đã hầu hạ từ nhỏ, lúc này trong phòng đều giống như vừa có một con lốc đi qua, làm các nàng sợ đến lưng túng không dám tiến lên.

Vẫn là đại nha hoàn Như Ý còn bình tĩnh, dặn dò tiểu thị tỳ, "Nhanh, đi mời phu nhân tới đây."

Tiểu thị tỳ lĩnh mệnh chạy đi, không đến một lát, Trương thị đã bước tới, bà còn chưa vào cửa đã trầm giọng hỏi, "Nhu nhi làm sao vậy?"

Như Ý nói, "Hồi bẩm phu nhân, mới nãy Như cô nương một mình đứng trước cửa sổ, có lẽ là nhìn thấy cảnh tượng kia ở tây phòng..... kết hôn, sau đó mới tức giận."

Trương thị lúc ở tây phòng vốn đã bị Từ Nam Phong chọc tức, mới nãy còn chặt lưỡi xử lý hai tiểu thị tỳ, tâm tình lúc này đã có chút sụp đổ rồi, bà trầm mặt xuống nói, "Ngay cả tiểu chủ tử cũng không chăm sóc được, các người còn có tác dụng gì."

Như Ý cùng một đám thị tỳ vội vã quỳ xuống, nơm nớp lo sợ xin tha, "Phu nhân thứ tội!"

Trương thị không để các nàng xin tha, bà đi vòng qua một đám thị tỳ nằm rạp trên đất, nhẹ bước vào phòng, kêu, "Nhu nhi."

"Mẫu thân!" Từ Uyển Như đứng dậy từ trên giường, nhào vào trong lòng Trương thị oan ức khóc.

"Được rồi, chỉ có ngần ấy chuyện cũng đáng làm con nổi giận sao?" Giọng nói của Trương thị không nghe ra vui giận, bà giờ tay vuốt ve búi tóc của nữ nhi.

"Mẫu thân, con rất sợ." Từ Uyển Như bám vào một bên tay áo Trương thị, cúi đầu che đi vẻ hung tàn trong mắt, thấp giọng nói, "Từ Nam Phong hận chúng ta như vậy, nếu như nàng được Kỷ Vương cưng chiều thì nhất định sẽ quay trở về hại chúng ta!"

"Nhu nhi, rốt cuộc là người sợ nàng sẽ trả thù chúng ta hay người sợ nàng sẽ sống tốt hơn người nghĩ?"

Ánh mắt Trương thị sắc bén, bà nói ra tất cả tâm tư ngổn ngang trong lòng nữ nhi.

Từ Uyển Như không thể cãi lại, nói quanh co một hồi cũng không trả lời được.

Trương thị kéo tay nàng ngồi trên giường, nhìn qua một căn phòng đã hoang tàn này một chút, trầm giọng nói, "Nhu nhi, con đã đến tuổi cập kê, không thể dựa vào phụ mẫu sống hết đời. Ở trên đời này, thứ không đáng tiền nhất chính là nữ nhân, nhưng con so với người khác thì cao quý hơn nhiều, lại sống thoải mái hơn người khác, vậy thì phải nghĩ biện pháp tranh thủ trước, không chừa bất kỳ thủ đoạn nào."

Từ Uyển Như đột nhiên ngừng đầu, trong cặp mắt xinh đẹp lóe lên tia sáng âm hiểm, nói, "Cầu xin mẫu thân chỉ dẫn, con phải làm như thế nào?"

"Sau khi công bố bảng thi Đình, hoàng thượng định sẽ cử hành một quốc yến trang trọng vào ngày mười lăm tháng này, khi đó sẽ có rất nhiều tiến sĩ ở Lạc Dương tham gia. Con xem xem, người của các danh môn quý tộc, rồi những thanh niên tuấn kiệt ở Lạc Dương đều hội tụ ở đây, yến tiệc này sẽ có rất nhiều quý nữ dựa vào để tuyển phu đấy."

Dừng một chút, Trương thị quay đầu nhìn con gái, nói, "Ta sẽ để cha con mang con đi dự tiệc, sau đó, thì phải xem con biểu hiện như thế nào."

Từ Uyển Như nắm chặt tay thành nắm đấm, ra sức gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ai hầu hạ người rửa mặt thay y phục ?

Edit: Tiểu Phiến

Chương 17: Ai hầu hạ người rửa mặt thay y phục?

Người của Từ gia không đến, khách mời của Kỷ Vương phủ cũng ít đến đáng thương, chỉ có một nhà Dương tướng quân đến cửa chúc mừng nên lễ cưới đã đơn giản đi rất nhiều, chỉ đơn giản là lạy thiên địa, sau đó liền có thị tỳ đưa Từ Nam Phong đến phòng tân hôn.

Từ Nam Phong ngồi ngay ngắn ở trên giường, trước mặt nàng là đậu phộng cùng táo đỏ, hai tay nàng đặt lên nhau để trên đầu gối, cũng không biết bản thân ngồi bao lâu, chỉ biết khi ánh nắng nhạt dần, có một thị tỳ tiến vào đốt hi nền cùng đèn lưu ly trên bàn trà. Trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng ánh nến lách tách cháy, tầm nhìn của nàng đều là một mảnh màu cam ấm áp vui mừng.

Lúc nàng đang vô cùng buồn chán thì nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ ngoài phòng. Một lúc sau liền có hai tỳ nữ đẩy cửa bước vào, nhẹ giọng nói, "Phu nhân, Vương gia đang bồi Dương tướng quân uống rượu ở bên ngoài, có lẽ phải một lúc nữa mới tới được. Vương gia lo phu nhân sẽ đói bụng nên gọi chúng nô tỳ đưa đến một bát cháo gà nóng hổi đến để ngài ăn."

Từ Nam Phong tò mò nhắc lên một góc khăn voan liền chạm mặt hai tỷ nữ một xanh một đỏ.

Tỷ nữ mặc y phục màu đỏ xem ra lớn hơn tỷ nữ kia, tướng mạo tuy bình thường nhưng lúc cười lên trông vô cùng đáng yêu, nàng nhận lấy chén cháo trong tay tỷ nữ y phục xanh, khom người hỏi, "Phu nhân có cần nô tỷ hầu hạ người dùng bữa?"

"Không cần, ta tự ăn."

Từ Nam Phong uyển chuyển ăn cháo, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, nàng giương mắt nhìn hai nha đầu trước mặt một chút, hỏi, "Các người là thị tỷ bên người Vương gia sao? Các người tên là gì?"

"Hồi bẩm phu nhân, nô tỷ là Bát Bảo, còn đây là Quế Viên." Tỷ nữ tên là Bát Bảo cung kính nói, "Vương gia không thích chúng nô tỷ đến gần, vì vậy chúng nô tỷ bình thường cũng chỉ hầu hạ Vương gia coi áo dùng bữa, ngoài ra mọi việc đều do Vương gia tự mình làm, chúng nô tỷ cũng không tính là thiệp thân."

"Tắm rửa thay y phục cũng là Vương gia tự làm?" Từ Nam Phong hiếu kỳ nói, "Mất hẳn như vậy, có tiện không?"

"Cái này...." Quế Viên còn nhỏ tuổi, vừa nói đến đây đã đỏ hồng hai gò má, nàng nói quanh co, "Tắm rửa thay y phục cũng là Vương gia tự làm, nếu không tiện thì sẽ nói Điều công tử đến hỗ trợ. Có điều từ nay về sau, những việc này, nhất định sẽ giao cho phu nhân làm."

"Điều công tử? Là Điều quân gia sao?"

"Không phải đâu, thưa phu nhân." Quế Viên không nhịn được cười lên, giải thích, "Điều công tử tên là Điều Dao, là cháu của Điều quân gia, cũng là khách ở trong phủ Vương gia. Điều công tử võ nghệ vô cùng xuất sắc, vì thế Vương gia liền xin hãn về bảo vệ an toàn cho vương phủ, chúng nô tỷ đều gọi hãn là Điều công tử."

Cái này thú vị. Người bên ngoài tránh Kỳ Vương còn không kịp, Điều công tử này nếu thật sự là người giỏi võ nghệ, sao có thể cam tâm ở lại Kỳ Vương phủ?

Ngày mai nếu rảnh rỗi, nàng nhất định phải đi gặp người này, nói không chừng còn có thể thăm dò được một vài tin tức hữu dụng.

Đang nghĩ ngợi, Quế Viên lại bĩu môi, thần bí nói, "Có điều phu nhân nên cách xa Điều công tử một chút."

Từ Nam Phong múc một thìa cháo, hỏi, "Tại sao?"

"Điều công tử này, nói êm tai thì là phong lưu phóng khoáng, nói không êm tai thì chính là không đứng đắn, ngay cả công chúa hãn cũng dám trêu đùa...."

Quế Viên đang nói tới hăng say, Bát Bảo lại đánh gãy lời nàng, "Quế Viên, ở sau lưng nói xấu người của Vương gia, cẩn thận Vương gia trách phạt!"

Quế Viên vội che miệng lại.

Từ Nam Phong nói, "Thị tỷ ở phủ người khác đứng trước mặt chủ nhân còn không dám thờ ơ, hai nha đầu các người đứng là rất thú vị."

Nàng vốn chỉ thuận miệng nói một câu, hai nha đầu này liền sốt sắng lên. Bát Bảo cùng Quế Viên nhìn nhau một chút, dè dặt nói, "Vương gia đối xử với chúng nô tỷ rất ôn hòa nên từ lúc vào phủ chúng nô tỷ đều tự do tự tại.... Phu nhân, người có cảm thấy chúng nô tỷ không tuân theo quy củ không? Nếu người không thích, người chỉ cần nói, chúng nô tỷ nhất định sẽ sửa!"

Quế Viên gật đầu phụ họa.

Từ Nam Phong nở nụ cười. Nàng vốn nghĩ rằng Kỳ Vương phủ là nơi mỗi ngày đều bao trùm không khí nặng nề, nàng còn chuẩn bị xong tinh thần đối mặt với mỗi ngày đều như đi trên lớp băng mỏng, nhưng không ngờ lại có thể sinh động như vậy, bọn nha đầu còn có thể đơn thuần đến đáng yêu.

Nàng nói, "Không, ta cũng thích tự do tự tại."

"Đa tạ phu nhân!"

Bát Bảo cùng Quế Viên thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói, "Vương gia nói không sai, phu nhân thật sự là một nữ tử vừa dịu dàng vừa xinh đẹp!"

Từ Nam Phong nuốt nửa phụn cháo ra ngoài, "Hắn thực sự nói ta như vậy?"

"Đúng vậy, nô tỷ làm sao dám lừa gạt người? Từ ngày 16 tháng 3, từ khi Vương gia từ quán trà về phủ, mỗi ngày đều lắng bả nói đến người, ngay cả Điều công tử cũng không chịu nổi, chưa xét nói Vương gia thấy sắc quên nghĩa."

16 tháng 3, là lần đầu nàng gặp Kỳ Vương?

Từ Nam Phong không khỏi nhớ lại lần đầu gặp mặt Kỳ Vương, lúc đó nàng mang bộ dạng hùng hổ dọa người, làm sao hãn có thể nghĩ tới bộ dáng dịu dàng xinh đẹp được?

Xinh đẹp? Cũng không thể nói như vậy được, Kỳ Vương vốn không nhìn thấy.

.....Tuy rằng nàng có thể coi là xinh đẹp.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Từ Nam Phong nhếch lên một nụ cười, cảm xúc căng thẳng vì xuất giá không biết đã biến mất từ bao giờ, lại còn có tâm tình tự mình say sưa.

Đang nghĩ ngợi, một tiểu thị tỷ đẩy cửa ra, vô cùng thần bí nói, "Phu nhân, Vương gia đã trở về, còn bốn mươi bước nữa liền tới." Dứt lời, nàng lại nhìn ra bên ngoài một lần nữa, "Giờ còn ba mươi bước..... hai mươi bước...."

"Nhanh, thu dọn bát đĩa đi!" Bát Bảo luống cuống tay chân sai khiến Quế Viên, "Che kín khăn voan của phu nhân! Ông tay áo! Vuốt phẳng ông tay áo nhăn nhoe đi!"

Kẹt kẹt ——

Gần như cùng lúc đó cửa bị đẩy ra, Kỳ Vương một thân cảm y ngọc quan được thị vệ dẫn dắt đi vào phòng, trầm ổn bước qua cửa.

Một khắc đó, Từ Nam Phong lại có một cảm giác căng thẳng không tên.

Một đôi ủng trắng dừng lại trước mặt nàng, nàng liền nghe thấy giọng Kỳ Vương từ trên đỉnh đầu vang lên, nhẹ nhàng mà trầm thấp, "Mang rượu hợp cần tới đây."

Bát Bảo "ai" một tiếng, một lát sau liền mang lên một khay rượu, bên trên đặt một bình rượu ba chân khéo léo.

Kỳ Vương không nhìn thấy nên hơi bất tiện, Từ Nam Phong duỗi tay ra kéo ống tay áo của hắn, đưa tay hắn cầm lấy khăn voan của mình.

Khăn voan được cởi ra thuận lợi, tầm mắt Từ Nam Phong cũng sáng lên.

Nàng giương mắt nhìn Kỳ Vương một thân hi bào đỏ thẫm, trên mắt không biết từ lúc nào đã được bịt kín vải, chỉ có điều từ dải lụa màu trắng đổi thành màu đỏ, bên trong vẻ tuấn đạt lại mang thêm vài phần trong sáng.

Bát Bảo đưa một chén rượu hợp cần vào trong tay Kỳ Vương, một chén khác lại đưa cho Từ Nam Phong, nàng tán dương, "Vương gia, phu nhân đúng là rất xinh đẹp."

Kỳ Vương nở nụ cười, dùng ngữ khí giống như chuyện đương nhiên nói, "Đó là tất nhiên." Cũng không biết tự tin của hắn đến từ đâu.

Từ Nam Phong nâng chén rượu trong suốt tới, do dự nói, "Muốn uống rượu giao bôi sao?"

Kỳ Vương theo giọng của nàng xem xét, nói, "Tùy ý."

Từ Nam Phong cảm thấy hai người tốt xấu gì cũng chỉ mới gặp mặt hai ba lần, uống rượu giao bôi quả thật có chút lúng túng liền bung rượu cùng vào chén của Kỳ Vương, hào sảng nói, "Nguyện cùng quân cùng tiến cùng lui, ở chung vui vẻ."

Dứt lời liền hơi uống cạn rượu trong chén.

Kỳ Vương cũng uống cạn rượu, ôn nhu nói, "Ồ chung vui vẻ, phu nhân."

Nghe được hai chữ "phu nhân" từ miệng hắn, Từ Nam Phong suýt nữa liền sặc rượu, khoe mắt nàng liếc nhìn Bát Bảo cùng Quế Viên đang đứng một bên cười trộm. Nàng cũng không tiện vạch trần cộc hớn nhân giả này liền không thể làm gì khác hơn là quanh co đáp bừa một tiếng.

Bát Bảo vô cùng lanh lợi mà thu dọn hai ly rượu rỗng đi, sau đó Quế Viên cùng một tiểu thị tỷ khác liền bung hai chậu nước ấm áp tiến lên, ân cần nói, "Vương gia, phu nhân, chúng nô tỳ hầu hạ người rửa mặt thay y phục."

Từ Nam Phong đứng dậy, tự mình lấy xuống trâm cài trang sức, nói, "Không cần, các người đi hầu hạ Thiếu Giới đi." Dứt lời, nàng liền cầm khăn đã nhúng nước cẩn thận lau đi son phấn trên mặt.

Kỳ Vương ngồi xuống giường, phát tay với bọn nha hoàn, nói, "Các người đi ra ngoài trước đi."

Ba nha hoàn người nhìn ta, ta nhìn người một chút, đều thấy được ý cười đùa trong mắt đối phương.

Các nàng nhin cười, cúi đầu hành lễ, cùng nói, "Nô tỳ cáo lui." Sau đó liền người xô ta, ta xô người lao đảo đồng loạt lui ra ngoài.

Bát Bảo còn cẩn thận đóng cửa phòng lại, ngăn cách tầm nhìn của người ngoài.

Từ Nam Phong rửa sạch mặt, tóc mai hai bên dính vài vệt nước, mềm mại dính vào gò má nàng, làm tăng thêm mấy phần phong tình quyến rũ. Nàng xoay người lại, phát hiện Kỳ Vương vẫn bất động ngồi ngay ngắn trên giường, còn đang mỉm cười nhìn về phía nàng.

Nàng nghi ngờ hỏi, "Người lại để các nàng ra ngoài, vậy thì ai hầu hạ người rửa mặt thay y phục?"

Kỷ Vương vẫn nhìn nàng cười.

Từ Nam Phong bỗng nhớ tới lời Quế Viên nói, "Từ nay về sau, những chuyện này, nhất định sẽ giao cho phu nhân làm.", nàng nhất thời bưng tỉnh, đây là chờ nàng đến hầu hạ sao?

Thôi thôi, ăn đồ người ta mềm miệng lại chê người ta tay ngắn*, hơn nữa hần còn đưa nàng sinh lễ phong phú, thôi thì nàng chịu đựng hầu hạ hần mấy năm thôi.

*Ăn đồ người khác mềm miệng lại chê người ta tay ngắn: / 吃人家的嘴软, 拿人家的手短/: Ăn đồ của người ta rồi tới lúc mở miệng chê người ta sẽ cảm thấy xấu hổ, cầm đồ của người ta rồi mà khi người ta nhờ vả sẽ cảm thấy ngượng ngùng khi từ chối. Ý chỉ những việc không tiện mở lời từ chối.

Nghĩ như vậy, Từ Nam Phong liền thấm ướt khăn, đi tới ngồi bên cạnh Kỷ Vương, nói, "Xoay qua đây."

Kỷ Vương nghe lời nàng xoay mặt qua, Từ Nam Phong do dự một chút mới nhẹ dùng khăn lau trên gò má hần.

Môi Kỷ Vương hơi mở, đột nhiên hần sừng sốt một chút, nắm chặt lấy tay Từ Nam Phong, ngăn lại động tác của nàng.

Từ Nam Phong cũng sừng sốt.

Khỏe miệng Kỷ Vương hơi giật giật, hần lấy khăn ra từ tay nàng, nhẹ giọng nói, "Ta làm là được rồi."

"Là do ta làm không tốt sao?" Từ Nam Phong thành khẩn hỏi.

"Không phải." Kỷ Vương có chút mảy mót dùng khăn lau sạch mặt, cúi đầu nở nụ cười, nhẹ giọng nói, "Là do ta ngại."

"....."

Kỷ Vương nói như thế, lòng của Từ Nam Phong ban đầu còn đang bình tĩnh cũng bắt đầu nổi lên sóng lớn.

Mới lau mặt thôi đã như vậy, lúc sau cùng nằm chung một giường không phải là xấu hổ chết luôn rồi sao?

Nghĩ đến đây, hai gò má của nàng lại ửng hồng, nàng hạ mí mắt xuống, nâng hai tay lên áp vào gò má, thầm nghĩ: Xong rồi, ta cũng cảm thấy xấu hổ!

Hai người còn đang xấu hổ, ai cũng không nghĩ đến ở cửa phòng ngủ phía tây có một bóng đen chột lướt qua, một tia lạnh lùng quý dị xuất hiện, luôn nhắm vào hai người đang sóng vai ngồi trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cảm nhận được người ở bên cạnh, ta mới ngủ được

Edit: Tiểu Phiến

Chương 18: Chỉ khi cảm nhận được người đang ở bên cạnh, ta mới có thể ngủ được.

Phòng cưới ở Kỷ Vương phủ rất lớn, ở cửa phía đông có chạm trổ hoa văn tinh xảo, vừa đẩy cửa đi vào là thấy gian ngoài rộng rãi, bên trong gian ngoài chính là phòng ngủ của Từ Nam Phong cùng Kỷ Vương. Phòng ngủ rất rộng, cửa sổ ở phía tây cũng được chạm trổ hoa văn, thẳng ngay cửa sổ là bóng cây lắc lư ở trong đình.

Từ Nam Phong hình như nghe được tiếng vang trên mái ngói, tiếng động giống như mèo hoang đi qua, nhưng lúc nàng cẩn thận nghe ngóng thì bốn phía lại yên tĩnh lại.

Đột nhiên, một vật phát ra hàn quang phá cửa sổ phi vào, phá tan màn che lơ lửng trên giường, một đường thẳng tắp lao về phía Kỷ Vương.

"Cẩn thận!" Biến cố phát sinh chỉ trong nháy mắt, Từ Nam Phong không kịp nghĩ gì, đẩy ngã Kỷ Vương nằm trên giường, bản thân nàng thì dùng toàn bộ thân thể che chở cho hần.

Vật kia bay qua thái dương Kỷ Vương, phập một tiếng đóng ở trên giường. Dải lụa đỏ trên mắt Kỷ Vương bị đứt, theo gió rơi xuống, làm lộ ra đôi mắt thâm thúy không có tiêu cự, trong không khí bay ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Từ Nam Phong liền bưng tỉnh trong nháy mắt, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy đôi mắt được giấu dưới dải lụa trắng của Kỷ Vương ở khoảng cách gần đến vậy.

Bên dưới mày kiếm là một đôi mắt lạnh nhạt mà thâm thúy, gò má bằng phẳng làm cho nét mặt ôn hòa của hắn thêm phần mạnh mẽ. Đáng tiếc cho một đôi mắt đẹp, dù đẹp tới mấy thì nó cũng không có tiêu điểm, Từ Nam Phong thậm chí có thể tưởng tượng, nếu đôi mắt này không bị mù, lúc hắn chăm chú nhìn ngắm một người thì ánh mắt đó là ánh mắt sâu không thấy đáy.

"Nam Phong!" Trong đôi mắt của Kỳ Vương tràn ngập sự lo lắng, ngay cả giọng nói cũng hơi run rẩy nhưng rất khó để phát hiện ra, hắn đưa tay ra, mò mịt vuốt ve khuôn mặt của Từ Nam Phong đang nằm rạp trên người hắn, lo lắng nói, "Người có bị thương không?"

"Ta không sao." Lúc này Từ Nam Phong mới hoàn hồn, có chút chật vật bò ra khỏi người Kỳ Vương. Nàng liếc nhìn cửa sổ đã bị phá, cảnh giác, "Một đòn này không trúng, hắn nhất định chạy trốn rồi, cũng không biết rốt cuộc là người nào lớn mật như thế."

Kỳ Vương ngồi thẳng người dậy, theo bản năng dùng tay sờ sờ thái dương, trầm giọng nói, "Vừa mới này thích khách dùng ám khí gì?"

Tầm mắt Từ Nam Phong rơi xuống giường nhỏ, rút ám khí có hình dáng giống như chiếc lá ra, cẩn thận quan sát, nói, "Khá giống phi tiêu, nhưng mỏng hơn, nhưng sắc bén hơn phi tiêu, độ dài khoảng một ngón tay, bên trên có khắc Vong Linh Đồ Đằng...."

Giống như nghĩ tới điều gì, Từ Nam Phong hơi nhướn mày, "Lại nói, ta đã từng gặp cái này ở trong một quyển sách tranh binh khí, hình như là thích khách Đông Doanh thường dùng một loại ám khí. Bởi vì loại ám khí này mỏng như giấy, nên thường ngày có thể bí mật mang theo ở kẽ ngón tay mà không sợ bị người nhìn thấy, vì vậy ám khí đó được gọi là "chỉ đao". Thích khách này có thể ném chỉ đao từ khoảng cách xa như vậy, lại còn tính toán chuẩn xác, có thể thấy là một người rất mạnh."

Từ Nam Phong càng nói càng bất an, bỗng nhiên nàng bật dậy, nói, "Không được, ta phải ra ngoài xem xét!"

Sắc mặt Kỳ Vương có chút hòa hoãn, hắn nắm lấy tay Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong xoay người lại, "Sao vậy?"

Kỳ Vương ngẩng đầu, hắn quay người về phía nàng đang đứng, "Đừng đi, bên ngoài nguy hiểm."

Ngữ khí Từ Nam Phong rất kiên định, "Nhưng nếu không nhờ mồm mống tai họa này, thì người có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào."

"Ta đoán được đại khái người kia là ai rồi, tin tưởng ta đi, không có việc gì." Giọng nói Kỳ Vương nhẹ nhàng, hắn nhoen miệng cười, "Huống hồ giờ người đuổi theo, thích khách kia cũng đã sớm chạy rồi."

"Ta biết, nhưng chung quy ta cũng phải đi ra ngoài giải quyết, vương phủ to lớn như vậy, thích khách lại như đi vào chỗ không người, thật sự rất nguy hiểm."

Thấy dáng vẻ nghiêm nghị của Từ Nam Phong, Kỳ Vương thực sự không đành lòng nói cho nàng biết đây chẳng qua là trò đùa dai của người tẻ nhạt nào đó mà thôi, hắn liền siết tay nàng, nhẹ giọng nói, "Người đi rồi, nếu thích khách quay lại thì phải làm sao?"

"....." Từ Nam Phong nghĩ thầm, bình thường thích khách sẽ không đàn đến nỗi đã ám sát một lần thất bại thì lại quay lại lần thứ hai.

Có điều Kỳ Vương trông giống như rất sợ sệt?

Ôi, nàng quen biết hắn tuy không lâu, nhưng vẫn bị sắc đẹp của hắn mê hoặc, thiếu chút nữa quên mất Kỳ Vương nhát gan mềm yếu trong lời đồn.

Thôi thôi, nếu hắn đã sợ như thế, nàng sẽ hầu ở bên cạnh hắn thôi. Huống hồ mắt hắn không nhìn thấy, để hắn ở lại một mình trong phòng nàng không yên tâm.

Nghĩ đến đây, Từ Nam Phong từ bỏ ý định đuổi theo thích khách mà ngồi xuống bên cạnh Kỳ Vương, động viên hắn, "Được, ta không đi, người đừng sợ."

Kỳ Vương có chút buồn cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Hắn nắm chặt lấy tay Từ Nam Phong, lưu luyến không rời đi bàn tay ấm áp này.

Từ Nam Phong vỗ vỗ mu bàn tay Kỳ Vương, than thở trong lòng: Nhìn xem, thích khách dọa Vương gia nhà ta ra sao rồi, giờ hắn nắm tay nàng mãi vẫn không chịu buông ra đây.

Nàng háng giọng một cái, hô lên, "Người đến!"

Cửa kẹt kẹt mở ra một khe hở, Bát Bảo đồ mặt thò đầu vào, nhưng nàng lại phát hiện cảnh tượng trong phòng không hề có gì đáng kinh ngạc, nàng tưởng tượng, nhất thời không khỏi sững sờ, hỏi, "Phu nhân có gì phân phó?"

Lòng Từ Nam Phong vẫn còn sợ hãi nói, "Đề thị vệ trong phủ đề phòng hơn đi, mới này thích khách đã trà trộn vào đây có biết không?"

"A, thích khách?!" Gương mặt hồng hào của Bát Bảo đột nhiên trắng bệch, nàng vội vã mở cửa xông vào, "Người cùng Vương gia có bị thương không?"

"Không sao, cũng may phu nhân nhanh nhẹn, đúng lúc đó bảo vệ bốn vương." Kỳ Vương không chút lưu tình hạ lệnh trục xuất khách, nói với Bát Bảo, "Người nói cho Diêu Dao một tiếng, đêm nay hắn không được ngủ, lập tức đi lĩnh phạt ở chỗ Diêu quân gia."

Từ Nam Phong không có chút cảm kích nào gật đầu phụ họa, "Cho dù là sợ ý để thích khách lên vào thì cũng nên bị phạt."

Khoẻ miệng Kỷ Vương giãn ra suýt nữa không nhận được cười thành tiếng, hẳn do dự một lúc, cuối cùng vẫn không vạch trần trò đùa dai của Điều Dao.

Nếu Kỷ Vương cùng Vương phi không lên tiếng thì Bát Bảo cũng không cần nhiều lời nữa mà theo lệnh lui xuống.

Cánh cửa treo chữ hi đỏ đóng lại, trong phòng cũng liền khôi phục yên tĩnh.

Từ Nam Phong sợ Kỷ Vương vì kinh sợ mà khó ngủ nên đánh vỡ sự yên tĩnh, nhẹ nhàng nói, "Thị tỷ trong phủ ngươì đều có tên rất độc đáo, Quế Viên, Bát Bảo, thêm Liên Từ liền gom đủ thành một nồi cháo."

Ái ngờ nàng vừa nói xong thì có một thị tỷ khuôn mặt tròn tròn mở cửa ngó vào, đôi mắt cong cong như trăng lưỡi liềm khẽ chớp, "Phu nhân, người gọi nô tỳ sao?"

Từ Nam Phong "....."

Thật sự có người tên Liên Từ sao?

Kỷ Vương nghiêng đầu đi, cổ kiềng chế bả vai đang run lên của hắn, hiển nhiên là hắn đang nín cười, chốc lát hắn mới phẩy tay với Liên Từ một cái, "Đi ra ngoài đi, không có lệnh của ta, không cho phép ai tiến vào."

Liên Từ kêu "A" một tiếng, nhỏ giọng đáp lại rồi chạy ra ngoài.

Từ Nam Phong rút tay mình ra khỏi tay Kỷ Vương, cứng nhắc lảng tránh sang chuyện khác, "Sẽ không có nguy hiểm nữa, ngươì đừng lo lắng, mau ngủ đi."

Nắm ngón tay Kỷ Vương nắm vào hư không, hắn ngoan ngoãn gật đầu, "Được."

Ánh nến chiếu vào không khí tràn ngập vui vẻ, ánh nến hắt lên mặt hắn, làm lông mi hắn giống như đang phát sáng. Đôi mắt đẹp của hắn phảng phất giống như phản chiếu đang phản chiếu những thứ sáng nhất trên thế gian, làm sao có thể mù mãi mãi được.

Nhan sắc tuấn mỹ ở trước mặt không khỏi làm nàng có chút động lòng. Nàng thấp giọng ho khan một tiếng, nghiêng mặt không nhìn Kỷ Vương nữa, nói, "Không còn sớm nữa, ngươì mau ngủ thôi."

Kỷ Vương vẫn gật đầu, giọng nói trầm thấp mà ấm áp, "Được."

Đã trải qua một lần suýt bị ám sát, thần kinh Từ Nam Phong liền căng thẳng không dứt, nàng cũng không an tâm ngủ, vì vậy liền quyết định gác đêm một đêm, tránh cho việc bất ngờ xảy ra. Dù sao Kỷ Vương hao tốn nhiều tiền như vậy để cưới nàng vào phủ, nàng không thể ăn cơm mà không làm việc.

Suy nghĩ miên man một hồi, Kỷ Vương đã bắt đầu cởi áo nói thất lưng rồi.

Mắt hắn không nhìn thấy, chỉ có thể mò mẫm cởi xiêm y, nhưng hôm nay lại mặc trang phục kết hôn nên có rất nhiều lớp. So với xiêm y bình thường cũng rườm rà phức tạp hơn không ít. Từ Nam Phong nhìn ngón tay thon dài của hắn đang phân cao thấp với một đồng cúc áo, cho dù làm thế nào cũng không cởi ra được, nàng không đành lòng, mở miệng, "Ta giúp ngươì."

Vừa nói, tay nàng đã chạm vào tay Kỷ Vương.

Vừa chạm, hai bàn tay lại tách nhau ra.

Từ Nam Phong ngượng ngùng, trên mặt bỗng hiện lên một tầng đỏ ửng. Dừng một chút, nàng nói, "Ngươì bỏ tay ra trước đi."

Kỷ Vương nghe lời nàng buông tay ra, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Kỳ quái, ánh mắt này có gì giống ngườì mù đâu?

Đầu ngón tay Từ Nam Phong hơi cử động, nhẹ nhàng cời cúc thứ nhất trên xiêm y của hắn, bầu không khí lúc này hơi kỳ lạ, nàng không thể làm gì khác hơn là tìm chuyện để nói, "Ta vẫn tò mò không biết vì sao ngươì lại phải bịt mắt."

A, gay go rồi.

Tự dưng rạch sọc của ngườì ta ra, cái đề tài này thực sự gay go rồi! Từ Nam Phong, ngươì có thể nói chuyện bình thường được không?

Nàng tự phi nhỏ bản thân trong lòng, nhưng Kỷ Vương lại không để ý chút nào, mỉm cười giải thích, "Bởi vì mắt bị thương nên không thể gặp ánh sáng mạnh. Với lại, bên trên dải lụa che mắt này có thuốc, có thể giúp mắt hồi phục."

Thì ra là như vậy, thế nào lúc thanh chỉ đao rạch đứt dải lụa trên mắt hắn, nàng ngườì được một ít mùi thuốc nhẹ nhẹ.

Từ Nam Phong giúp hắn cởi áo ngoài, mang áo choàng đỏ thẫm treo trên kệ, hỏi, "Mắt có thể trị hết được sao?"

"Không biết." Kỳ Vương thần nhiên nói, "Nhưng dù sao cũng phải thử xem, hiện tại đã có thể mơ hồ thấy được một chút ánh sáng rồi."

"À." Từ Nam Phong rất muốn hỏi hần rốt cuộc mất hần mù có phải là do thái tử làm không, nhưng lời đến miệng rồi lại không thể nói ra.

Không vội, sau này còn nhiều thời gian tìm hiểu.

Kỳ Vương mặc một thân y phục trắng ngồi trên giường, hần đợi hồi lâu vẫn không thấy Từ Nam Phong có động tĩnh gì liền hỏi, "Nam Phong, ngươi không ngủ sao?"

Từ Nam Phong nhìn hần, trong mắt Kỳ Vương giống như có một chút mong đợi, lại giống như không có gì cả.

Nàng vội ho một tiếng, nói, "Ngươi ngủ trước đi, chốc nữa ta ngủ."

Kỳ Vương cup mắt, lông mi dài run lên, thăm dò hỏi, "Phu nhân là không muốn ngủ cùng giường với ta?"

Phụt --

Nếu như trong miệng nàng có một ngụm trà, Từ Nam Phong nhất định sẽ phun ra ngoài.

Kỳ Vương lại nói, "Nam Phong yên tâm, giường rất rộng, hai người nằm vẫn thừa, ta sẽ không mạo phạm ngươi."

Từ Nam Phong giải thích, "Không phải vậy đâu, ta chỉ lo lắng ban đêm có biến cố nên muốn canh một lát rồi ngủ."

"Vậy ngươi ngồi bên cạnh ta cũng chính là bảo vệ." Kỳ Vương cời giày treo lên giường, dịch chuyển thân mình vào phía sát tường, vỗ vỗ phần giường lớn bên cạnh, mong đợi nói, "Nam Phong, lại đây. Chỉ khi cảm nhận được ngươi đang ở bên cạnh, ta mới có thể ngủ được."

"... " Từ Nam Phong: Kỳ Vương vạch rõ ràng như vậy...hình như không đúng lắm?

Thôi thôi, chính mình đã gả cho người ta rồi, cho dù có khóc cũng phải tự đỡ.

Nàng cời giày tháo, áo khoác ra, nằm xuống bên cạnh Kỳ Vương, nói, "Được rồi, ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nàng rất tốt, rất dịu dàng

Edit: Tiểu Phiến

Chương 19: Nàng rất tốt, rất dịu dàng.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng ngủ cùng giường với một nam nhân, cho nên đêm qua Từ Nam Phong hơi mất ngủ, nàng canh chừng trong bóng tối đến tận nửa đêm, dựa vào ánh trăng nhìn khuôn mặt Kỳ Vương khi ngủ.

Hần ngủ rất an ổn, hô hấp nhẹ nhàng nhưng đầy sức sống, hai tay đặt nằm ngửa bên trên chăn mỏng, không duỗi chân cũng không gập, là một nam nhân cho dù ngủ cũng thể hiện sự tao nhã. Qua giờ tỵ, Từ Nam Phong dần cảm thấy ủ rũ, nàng trở mình than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, chuẩn bị tiến vào mộng đẹp.

Đột nhiên đầu ngón tay lại cảm giác được một tia ấm áp.

Nàng mở mắt, nghiêng đầu nhìn, trong bóng tối, Kỳ Vương bất an nắm chặt lấy tay nàng.

"Ta đánh thức chàng sao?" Từ Nam Phong nói rất nhỏ, thử thăm dò hỏi.

Kỳ Vương vỗ vỗ mu bàn tay nàng, giọng nói khàn khàn trầm ấm của hần vang lên, "Đừng sợ, mau ngủ đi, sẽ không sao đâu."

Từ Nam Phong giống như ăn phải một viên định tâm hoàn, nàng khẽ gật gù, nàng nhắm mắt lại, không bao lâu sau đã ngủ say. Thậm chí, nàng còn quên rút tay ra khỏi lòng bàn tay ấm áp của hần.

Giờ nào còn chưa qua một nửa, Từ Nam Phong đã tỉnh, Kỳ Vương vẫn nắm tay nàng, ngủ vô cùng an tĩnh.

Lúc này trời vừa tờ mờ sáng, ánh sáng lạnh lạnh xuyên qua cửa sổ giấy, rơi lên trên chăn mềm. Những sợi tóc dài đen như mực của Kỳ Vương phân tán

khắp nơi, có vài sợi còn nghịch ngợm dính lên trên môi của hắn, khuôn mặt ở dưới tia sáng nổi bật lên vẻ thâm thúy, so với bình thường lại càng nhiều hơn mấy phần lười biếng tùy ý, giống như một con mèo kiêu ngạo.

Từ Nam Phong không kìm lòng được thương thức nhan sắc khi ngủ của hắn thêm vài lần, lúc này nàng mới rút tay từ trong bàn tay hắn ra, rón rén mặc lại y phục.

Vừa đẩy cửa phòng ra, sương mù mang theo không khí nhẹ nhàng khoan khoái phủ vào mặt nàng, Từ Nam Phong thoải mái đuổi người một cái.

Ở gian ngoài, bọn nha hoàn đã ăn mặc chỉnh tề đứng đó, Quế Viên bưng dụng cụ rửa mặt tới, cười hỏi, "Phu nhân, người thức dậy thật sớm."

"Ừ, thói quen dậy sớm thôi." Từ Nam Phong dựng thẳng ngón tay trỏ đặt trên môi, thấp giọng nói, "Nhỏ giọng chút, Vương gia còn đang ngủ."

Quế Viên gật gù, rón ra rón rén đặt chậu rửa mặt xuống. Từ Nam Phong tùy ý dùng cây trâm búi tóc lại, nhận lấy khăn ướt trong tay Quế Viên rửa mặt rửa tay, sau đó Bát Bảo liền mang một bộ đồ mới vào.

Đó là bộ y phục màu khói ráng được thêu rất tinh xảo, thợ khéo như vậy, không cần phải nói, nhất định là Kỳ Vương đã dặn dò người chuẩn bị cho nàng.

Từ Nam Phong mặc y phục chỉnh tề, đẩy cửa phòng ngủ ra, đi vào đình viện ẩm ướt lúc sáng sớm. Hôm qua vì quá vội vàng mà nàng còn chưa xem xét kỹ Kỳ Vương phủ.

Ngoài tường có một cây thông cành lá xum xuê, cây thông mọc lên từ đầu tường, trông như chiếc ô trùm lên một góc viện. Từ Nam Phong nhíu nhíu mày, nghĩ thầm: Nàng phải nói với Kỳ Vương một tiếng, đề hắn dành thời gian kêu người chặt cây thông này đi. Không thì nếu kẻ xấu núp ở trên cây có thể tùy thời ám hại, đó chính là tai họa về sau.

Đang nghĩ ngợi, từ đằng sau hòn núi giả ở hậu viện truyền ra một tiếng huýt gió lâu dài mà đều đều.

Là nam nhân?

Từ Nam Phong nhìn về phía phát ra tiếng, vòng qua núi giả sừng sững liền thấy một nam tử trẻ tuổi đang chống ngược bên trong đình hồng sơn ngói vàng kim, vòng qua khúc dưới của hành lang uốn khúc. Nam tử kia không biết đang luyện công phu gì, cả người chống ngược xuống, hai tay chống xuống đất, hai chân thon dài thẳng tắp hướng lên trời, giống như một cây cột chống ngược, cho dù một đến sau đầu đầy mồ hôi nhưng nói toạc móng heo ra thì hắn vẫn cười đến vô cùng xán lạn.

Từ Nam Phong đi tới gần đánh giá nam tử này. Chỉ thấy hắn mặc một thân y phục màu đen, bên ngoài còn mặc thêm một cái áo choàng trắng hoa văn màu lam, ông tay áo thì một đen một trắng, một chặt một lỏng, một tay áo vẫn nhả một tay áo dửng dưng, bên cạnh cây cột còn đặt một thanh đao được tạo hình rất đặc biệt, thân đao dài lại nhỏ, khá giống hình đường đao, nhưng lại uốn lượn hơn so với đường đao.

Lại nhìn mặt hắn, tuy là mồ hôi nhễ nhại, khuôn mặt bởi vì chống ngược quá lâu mà sung huyết đỏ lên, nhưng có thể mơ hồ hình dung ra ngũ quan đoan chính, không tuấn đạt như Kỳ Vương, nhưng là một khuôn mặt vui vẻ đến khoa trương.

"Chào buổi sáng, Từ Vương phi.*" Nam tử giống như biết nàng là ai, hắn hí hóp mắt cười đùa cợt, mồ hôi hột theo thái dương thấm nhập vào trong tóc, lại theo đuôi tóc rơi trên đất.

*Đề cho các bạn khỏi thắc mắc thì mình chú thích ra đây. Điều Dao gọi Từ Nam Phong là 徐王妃 / xú wáng fēi/ Từ vương phi, chứ không phải là 纪王妃 /jǐ wáng fēi/ Kỳ vương phi.

Từ Nam Phong nhìn gân xanh nhô ra trên mu bàn tay hắn liền biết hắn cũng không chống đỡ được bao lâu nữa, nàng liền cười, "Chào buổi sáng, Điều công tử."

"....." Điều Dao tròn to mắt, kinh ngạc nói, "Vương phi nhận ra tại hạ?"

Từ Nam Phong nói, "Không nhận ra, đoán thôi."

Đêm qua Quế Viên nhắc tới trong phủ có một "Điều công tử" võ công cực cao, làm người lại ngang ngạnh, không chịu trời buộc. Tất nhiên nàng sẽ liên tưởng đến cảnh tượng trước mặt này, sau đó Từ Nam Phong đã đoán được thân phận của hắn, cái này cũng không khó.

Điều Dao bày ra bộ dáng rất khoa trương, khen, "Ta còn lo Lưu Hoài sẽ cưới một nữ nhân ngực to não nhỏ, không nghĩ tới cũng không phải như vậy, người thật thông minh."

Bị người ta đánh giá là "ngực to não nhỏ", Từ Nam Phong trầm mặc một hồi, khóe miệng nhếch lên, nói, "Quá khen, ta vốn còn lo Điều công tử trong miệng mọi người nói không đứng đắn cũng không đáng tin, không nghĩ tới cũng không phải như vậy, người rất chăm chỉ, mới sáng sớm đã chống ngược luyện công rồi."

Bị phản kích, Điều Dao vẫn vui vẻ nói, "Không phải luyện công, là bị phạt."

"Sao lại bị phạt?"

"Đêm qua tại hạ đưa một món lễ vật cho vương gia cùng vương phi, nhưng vương gia không thích liền phạt ta. Ngươi nói xem, hần có phải là người không nói đạo lý không?"

Sớm đã tiên liệu từ trước, Từ Nam Phong không nghĩ ngợi, nói, "Nếu Vương gia muốn phạt ngươi, nhất định là do ngươi có lỗi trước."

Diêu Dao ghen lời, nghe rằng trọn mắt, "Ngươi và hần quả thật là một đôi trời sinh, ta không nói lại được hai người."

Một nén nhang trong lò hương vừa đốt hết, Diêu Dao liền vươn mình đứng dậy, lau mồ hôi trên mặt, "Canh giờ đã đến, trừng phạt xong rồi." Dứt lời, hần dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai tấn công tới, muốn đánh một chưởng lên Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong vẫn còn đang kinh ngạc, nhưng nàng tránh ra được, lần vẩy bay loạn trong sương mù, nói, "Điều công tử đây là có ý gì?"

Diêu Dao thu tay lại, khoe miệng nổi lên một nụ cười, "Quá chậm chạp, công phu của ngươi thật không ra sao cả, đồ đệ Dương Thận Chi chỉ có cái tài nghệ này thôi sao?"

Hóa ra là thăm dò, Từ Nam Phong hồi tưởng lại một chiêu vừa xuất ra của Diêu Dao, lại liếc nhìn bội đao bên người hần, chắc chắn nói, "Nếu ta đoán không sai, Điều công tử không phải người Trung Nguyên?"

Diêu Dao vốn định chạy, nghe vậy liền dừng bước, xoay người nói, "Công phu kém nhưng cũng may ngươi còn đủ thông minh."

Từ Nam Phong nhếch miệng cười nhạt, "Khi còn nhỏ thân thể yếu ớt, võ công không học được quá nhiều, cũng may ta còn đọc sách, cũng biết được một hai."

"Nói đi, làm sao ngươi nhìn ra được?"

"Chiêu thức của ngươi có chút gian xảo, còn chuôi đao của ngươi nữa."

Từ Nam Phong đi đến dưới hành lang, nhặt bội đao lên quan sát cẩn thận, nói, "Thân đao như đường đao dài lại nhỏ, nhưng lại uốn lượn hơn đường đao, hần là bản thay đổi của Phù Tang đao..... Ngươi là người Đông Doanh?"

Diêu Dao dựng thẳng một ngón tay lên lắc lắc, nói, "Đã đoán đúng một nửa. Mẫu Thân ta là người Đông Doanh, phụ thân ta là người Lĩnh Nam."

Kỳ quái, Lĩnh Nam và Đông Doanh là hai nơi cao thủ hỗn huyết, người ở đó làm sao có thể cam tâm làm hộ vệ ở Kỳ Vương phủ?

Từ Nam Phong chợt nhớ tới "thích khách" đêm qua có dùng một chỉ đao, hơn nữa còn có phản ứng của Kỳ Vương lúc đó, nàng liền hỏi, "Chỉ đao cũng là ám khí của Đông Doanh, tối hôm qua không phải ngươi giả trang đi ám sát đấy chứ? Không trách nào Vương gia muốn phạt ngươi."

Diêu Dao cười ha ha, "Chẳng qua là muốn thử xem thân thủ của ngươi một chút, ai biết Lưu Hoài kia thấy sắc liền quên tình nghĩa, trực tiếp bênh vực ngươi!"

Diêu Dao này tuy rằng sinh ra là một dáng vẻ bất cần đời, tính cách thì phóng khoáng giống như hiệp sĩ giang hồ, Từ Nam Phong cũng không chán ghét. Hai người có cách quen biết đặc biệt như vậy, cũng coi như đã biết được lẫn nhau rồi.

Lúc nàng trở lại phòng, Kỳ Vương đã tỉnh rồi, hần chỉ mặc một thân y phục trắng ngồi ở đầu giường, rũ mắt im lặng không lên tiếng, tóc dài mềm mại rối tung trên đầu vai, làm cho hần có thêm vẻ đẹp lười biếng.

Vừa thấy Từ Nam Phong vào cửa, Bát Bảo đứng một bên rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, mang bộ đồ của Kỳ Vương đặt lên trên giường, nhỏ giọng nói, "Vương gia, phu nhân đã về."

Kỳ Vương lúc này mới giương đôi mắt không có tiêu điểm lên, nhìn đến phía Từ Nam Phong, dịu dàng nói, "Phu nhân vừa đi đâu vậy?"

Từ Nam Phong cảm thấy có chút kỳ quái, bước chân của nàng luôn luôn nhẹ nhàng, nhưng mỗi một lần Kỳ Vương đều có thể chuẩn xác nhìn đến phía nàng, thật không biết nên nói hần cùng nàng tâm ý tương thông hay là hần quá nhạy cảm. Nàng nói, "Ta mới đi ra ngoài một vòng, có chuyện gì sao?"

"Lúc tỉnh lại không nhìn thấy nàng nên có chút lo lắng."

"Chàng lo lắng gì chứ, ta cũng sẽ không đi mất." Từ Nam Phong nở nụ cười, cầm áo choàng tung ra, hỏi, "Muốn rời giường sao? Để ta hầu hạ chàng thay y phục."

Kỳ Vương gật gù, nhanh chóng phối hợp đưa hai tay ra, "Được."

Từ Nam Phong mặc cho hần bộ y phục màu xanh nhạt, khoác bên ngoài là áo choàng tím khói, nàng tập trung mặc cho hần thắt lưng mặc ngọc, còn buộc lên một túi thơm làm bằng bạc cùng ngọc hoàn. Nàng chưa bao giờ hầu hạ nam tử khác mặc y phục cho nên làm có chút lúng túng, nhưng nàng làm rất chăm chú, bầu không khí trong phòng yên tĩnh hài hòa, là một loại hài hòa không hiểu được. Bát Bảo cảm thấy có chút mất tự nhiên, nàng cảm giác mình tồn tại ở đây đúng là dư thừa.

Vương gia cùng vương phi là một đôi vợ chồng vô cùng hòa hợp, nàng quả nhiên là dư thừa. Bát Bảo nhẹ thở dài một hơi, nhỏ nhẹ lui ra ngoài, còn cẩn thận mà đóng cửa phòng lại.

Từ Nam Phong dẫn Kỳ Vương ngồi trước bàn gương ở bên cửa sổ, sau khi rửa mặt đánh răng xong, nàng dùng lược cẩn thận chải tóc cho hần, tuy vậy lại có chút không được trôi chảy, "Xin lỗi, ta.... Chưa từng chải đầu cho nam tử."

Kỳ Vương trong gương cười đến ôn hòa, "Không sao, nàng cứ ngồi xuống trước đi."

Ở trước mặt Từ Nam Phong, Kỳ Vương xưa nay chưa từng tự xưng là "bổn vương" mà dùng từ "ta" khiêm tốn lại phổ thông dễ thay thế, giống như là anh chàng hàng xóm, làm cho lòng người có cảm giác thân cận. Nhưng đôi mắt hần, rõ ràng vẫn có chút lạnh lẽo.

Từ Nam Phong đứng phía sau Kỳ Vương, đánh giá cặp mắt lạnh nhạt trong gương. Kỳ Vương có tướng mạo tuấn dật, nói chuyện ôn hòa, duy chỉ có đôi mắt hần mang theo ý lạnh, lúc hần cười, ý cười rất ít khi đạt được đến đáy mắt, chỉ lúc Từ Nam Phong quay về, hần mới có được vài phần ấm áp....

Kỳ Vương, là người có tâm sự.

Nàng đang nghĩ, Kỳ Vương hơi nhếch môi, mở miệng cắt đứt suy nghĩ của nàng, "Trước ta nghe Dương tướng quân nói, nàng bên ngoài ôn nhu nhưng bên trong cứng rắn, tính tình lại thẳng thắn, bây giờ theo ta thấy, nàng lại rất sâu sắc."

Không chờ Từ Nam Phong hoàn hồn, hần đã nở nụ cười ấm áp, nhẹ giọng nói, "Nàng rất tốt, rất dịu dàng."

Từ Nam Phong đột nhiên có cảm giác như trái tim đang run lên.

Đúng như dự liệu của nàng, giọng Kỳ Vương trầm thấp dễ nghe như vậy, nếu nói lời tâm tình thì nhất định không có mấy nữ nhân có thể chịu được, nhưng lời tâm tình này dùng trên người nàng.... Từ Nam Phong có chút không biết phải làm sao.

"Nếu bạn về ôn nhu, ai có thể thắng được Giới tứ lang chứ." Im lặng một lát, nàng chỉ có thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra mà đắp thêm một câu, "Huống chi Vương gia cũng đối xử với ta rất tốt, những tiền bạc cùng đất đai kia, ta dùng hết sẽ lại phải xin Vương gia rồi."

"Có đúng là vì tiền không?" Con người đen nhánh của Kỳ Vương như xuyên thấu qua gương đồng, lẳng lẳng rơi trên khuôn mặt đẹp của Từ Nam Phong, hần chậm rãi nói, "Nếu ta đưa cho nàng nhiều tiền, vậy thì ta có thể giữ nàng ở lại bên cạnh?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Không phải với ai ta cũng đối xử tốt!

Edit: Bối Xu

Chương 20: Không phải với ai ta cũng đối xử tốt.

"Nếu ta cho nàng nhiều thêm một chút, liệu có thể giữ nàng bên cạnh ta lâu dài không?"

Ngữ khí của Kỳ vương nhẹ nhàng nhưng lại làm Từ Nam Phong không biết nên trả lời thế nào. Chẳng nhẽ nàng lại nói với hần "Thực ra ta chỉ coi chàng như cầu vồng để thoát ra khỏi Từ phủ, từ trước đến nay ta đều không tính đến việc sống ở đây lâu dài.?"

Không được! Những lời như thế này quá lãnh đạm, nàng sợ sẽ làm tổn thương người mù văn nhả như hần.

Nàng vuốt nhẹ khối ngọc ấm trong tay, trầm tư một lát mới nở nụ cười, dịu dàng lựa lời đáp "Thiếu Giới nói đùa rồi. Ta cũng không phải người có lòng tham không đáy."

Kỳ vương thấy tâm tình nàng không tốt cũng không truy hỏi nữa, cười ôn hòa nói "Ta chỉ nói đùa một chút, Nam Phong không cần coi là thật."

Thế gian này có một đạo lý "được ăn cả, ngã về không", suy cho cùng cũng vì bị cuộc sống bức bách mà thôi.

Từ Nam Phong vừa thả lỏng tâm tình lại nghe thấy Kỳ vương hỏi tiếp "Ngày mai nàng có về Từ phủ thăm phụ mẫu không?"

Đúng rồi, ngày thứ ba sau khi tân nương xuất giá sẽ quay về nhà thăm cha mẹ, nhưng nàng đã đoạn tuyệt quan hệ với Từ phủ, trở về cũng không có ý nghĩa gì cả.

Từ Nam Phong hơi khó xử nhưng vẫn dứt khoát đáp "Không trở về."

Nàng vốn nghĩ Kỳ vương sẽ dò hỏi nguyên nhân, thậm chí trong đầu nàng đã quyết định sẽ thành khẩn đem toàn bộ chuyện rồi rắm trong Từ phủ kể cho hần. Ai ngờ, Kỳ vương không hỏi thêm điều gì, vẫn cười ôn hòa như trước "Được, vậy nghe lời nàng đi."

Kỷ vương không hỏi thêm, Từ Nam Phong cũng không định nhiều chuyện kể ra. Nàng rời tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nói sang chuyện khác "Ngoài sân có mấy cây tùng lớn, tốt nhất Thiếu Giới nên cho người chặt bớt đi."

"Vì sao?"

"Cành lá sum xuê dễ dàng ẩn giấu sát khí."

"Như vậy cũng đúng. Chỉ là cây tùng kia sinh trưởng ở vương phủ đã mấy trăm năm, giờ cho người chặt đi thì thấy trống vắng."

"Chỉ bằng chàng mua thêm vài gốc mai, đông sang có thể ngắm hoa nở."

Kỷ vương gật đầu khen gọi "Chủ ý rất hay", nói xong lại nghiêng đầu hỏi ý kiến Nam Phong "Ngày mai ta sẽ tiến cung thăm mẫu phi, nếu nàng đã quyết định không quay về Từ phủ, vậy thì đi cùng ta được không?"

"Ngày mai?" Từ Nam Phong hơi khần trương hỏi "Hoàng Thượng cũng sẽ đến đó sao?"

"Có lẽ vậy. Nhưng Hoàng Thượng bận trăm công nghìn việc, có lẽ cũng sẽ không rảnh rỗi đến Nghi điện đâu." Kỷ vương cười, đôi mắt hồ phách ám áp như nắng sớm "Nam Phong không cần lo lắng. Phụ hoàng và mẫu phi đều là người biết phân rõ phải trái. Họ sẽ không làm khó nàng. Một tháng ta cũng chỉ gặp mẫu phi một lần, mẫu phi rất muốn xem dáng vẻ của nàng."

Từ Nam Phong đành gật đầu đáp ứng, trong lòng vẫn có chút không yên dặn dò "Ngày mai tiến cung cần phải lưu ý điều gì, chàng nhất định phải nói cho ta biết trước đây. Ta không nên làm chàng mất mặt."

Kỷ vương bật cười "Nam Phong trời không sợ, đất không sợ, ngày mai chỉ tiến cung gặp mẫu phi lại lo lắng thành bộ dạng gì rồi. Thật mới mẻ nha."

Từ Nam Phong ngăn người, xấu hổ rời ánh mắt sang chỗ khác "Thiếu Giới hiểu rõ ta thật đấy. Rõ ràng chúng ta mới gặp gỡ thôi."

Kỷ Vương lắc đầu, hiển nhiên là không tán thành với lời nói của nàng.

Từ Nam Phong hỏi "Vì sao chàng lắc đầu? Ta nói không đúng sao?"

Ánh mắt không tiêu cự của Kỷ Vương lóe lên tia giảo hoạt, Kỷ vương lại rời đề tài "Yên tâm đi. Ngày mai nàng đi theo ta, nhất định không xảy ra chuyện gì cả."

Dừng lại một lát, Kỷ vương nhớ ra một chuyện liền dặn nàng "Ngày mai tiến cung gặp phụ hoàng, nếu người đề cập đến tin đồn nàng và Từ thượng thư bất hòa, nàng có thành thật cũng không đổi được sự đồng tình. Vậy nên chuyện này tốt nhất là không nên tùy tiện thừa nhận."

Từ Nam Phong ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi "Chuyện trong nhà của ta... chàng biết hết rồi sao?"

Kỷ vương đáp "Trên thế gian này không có bức tường nào gió không thổi qua. Hôm qua là ngày thành thân của chúng ta, ta thấy không khí Từ phủ quanh quẽ, cũng không có khách khứa liền đoán ra một chút chuyện. Những chuyện ta có thể nhìn ra, đương nhiên không thể giấu được phụ hoàng."

Từ Nam Phong mở miệng "Ta..."

"Nam Phong, nàng là thê tử của ta, cũng là người bạn tốt của ta, mặc kệ chuyện gì xảy ra, ta đều tin tưởng nàng. Có một vài chuyện, nếu nàng tình nguyện nói, ta luôn sẵn lòng lắng nghe. Nếu nàng không muốn nói, vậy đừng miễn cưỡng bản thân."

Giọng nói của Kỷ vương trầm ấm trấn an Nam Phong "Phụ hoàng là vua một nước, ngài là một người phụ thân nghiêm khắc. Chuyện của nàng và Từ thượng thư, phụ hoàng chắc chắn sẽ nhìn từ góc độ của một phụ thân, ngài sẽ thấy nàng không đúng. Nếu nàng thừa nhận nàng và Từ thượng thư bất hòa, phụ hoàng sẽ trách nàng bất hiếu."

"Ta biết Thiếu Giới tốt với ta, nhưng..." Năm ngón tay giấu trong tay áo của Từ Nam Phong nắm chặt, nàng cắn môi, một hồi lâu mới kiên quyết nói "Thiếu Giới, ta không nghĩ sẽ giấu chàng. Chuyện cũ của cha mẹ ta, một lời khó nói hết..."

Nàng lựa chọn một vài sự kiện quan trọng, Từ Vị bỏ thê tử kết tóc thê nào nói ra. Nàng quan sát kỹ sắc mặt của Kỷ vương, kiên định nói "Đối với ta, đoạn tuyệt quan hệ với Từ phủ là chuyện tốt. Chỉ là bên phía mẫu thân có chút khó xử vì người vẫn cố chấp. Nhưng ta sẽ nhanh chóng khuyên nhủ nàng, sẽ không để chàng khó xử."

"Đều là người một nhà, không cần thiết phải nói hai chữ 'phiền toái'." Kỷ vương nói "Ta có thể giúp gì cho nàng không?"

"Không không." Từ Nam Phong liên tục xua tay "Chút chuyện này ta vẫn có thể tự giải quyết được, không cần Thiếu Giới nhúng tay vào."

Nàng giống như một cái cây nhỏ quật cường. Từ nhỏ đã phải sinh trưởng trong phong ba bão táp, giờ nàng không học được cách khom lưng dựa vào sự trợ giúp của nam nhân khác, chỉ làm theo bản năng, liên tục từ chối sự giúp đỡ của người khác, đem tất cả hi vọng ả ỉ nuốt vào bụng.

Nàng hi vọng có thể được ngọn lửa sưởi ấm, nhưng lại e sợ bị bỏng. Diệp nương thường nói nàng lãnh đạm nhạt nhẽo, thật ra nàng không biết nên tiếp nhận ý tốt của người khác như thế nào.

Cũng may Kỷ vương không để tâm đến sự xa cách của nàng, chỉ ôn hòa nói "Được. Ta sẽ phân phó cho Diêu Giang và cháu của hần, Diêu Dao. Nếu nàng cần sai người làm việc gì cứ tìm hai người họ.

"Cảm ơn". Nghĩ một lúc, Từ Nam Phong bổ sung thêm một câu "Thiếu Giới là một người rất tốt, cũng rất dịu dàng."

Kỷ vương ngẩn người, đôi mắt vui vẻ cong cong như vàng trắng non, hần chống cằm, thấp giọng cười "Không phải với ai ta cũng đối xử tốt như vậy."

Từ Nam Phong không rõ vì sao đột nhiên đỏ mặt, nàng đứng dậy che giấu sự bối rối "Ta gọi người vào giúp chàng chải đầu."

Dứt lời Nam Phong đi ra ngoài, để lại Kỷ vương ngồi trong phòng một mình, cười sáng lạng trong nắng mai.

Hoa viên của Kỷ vương phủ ngày hôm đó có sự thay đổi lớn. Mấy cây tùng to lớn bị chặt đi, thay vào đó là rất nhiều gốc mai. Đêm đó Từ Nam Phong và Kỷ vương vẫn nằm cùng giường, chỉ là mất đi vài phần khó xử, thêm vào đó là vài phần thân nhiên.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Từ Nam Phong phát hiện tư thế ngủ ngay ngắn của mình hôm qua không còn. Nàng lại vượt qua "ranh giới", lăn vào lòng Kỷ vương!!!!

Chấn mông bị đập lộn xộn sang một bên, còn nàng đang kê sát vào lồng ngực rắn chắc của Kỷ vương. Từ Nam Phong còn mơ hồ cảm nhận được nhịp tim đang đập trong lồng ngực và hô hấp đều đặn của hần phả lên thái dương và tai nàng.

Tại sao lại như vậy?!

Tại sao lại như vậy?!

Tư thế ngủ của hai người đều không tệ, rốt cuộc tối qua ai là người "vượt rào"?

Từ Nam Phong đột nhiên tỉnh táo hẳn, nàng nhẹ nhàng nắm góc tay áo của Kỷ vương, đem cánh tay đang khoác trên eo mình cẩn thận đặt sang bên cạnh. Kỷ vương bất an hừ một tiếng, lại càng ôm nàng chặt hơn.

Từ Nam Phong "..."

Giọng nói khàn khàn nặng nề của Kỷ vương vang lên trên đỉnh đầu nàng "Giờ nào rồi?"

Từ Nam Phong nằm trong lồng ngực hần, khó khăn vén rèm lụa lên, quan sát sắc trời đáp "Ước chừng đã là giờ mẹo. Hôm nay chúng ta phải rời giường sớm một chút, còn phải chuẩn bị cẩn thận để tiến cung gặp Hoàng thượng và nương nương."

Kỷ vương mờ ám ậm ừ một tiếng, mở đôi mắt không tiêu cự ra, theo bản năng sờ soạng xung quanh, lại sờ được một mảnh ôn hương nhuyễn ngọc.

Hần ngẩn người ra, trong chốc lát không xác định được vật mình đang ôm là thứ gì. Mãi đến lúc Từ Nam Phong xấu hổ ho khan hai tiếng nhắc nhở hần mới rút tay về, xấu hổ cười xin lỗi "Thất lễ rồi."

Từ Nam Phong hồ đồ đáp "Không có gì. Ta xuống giường rửa mặt chải đầu trước."

Dứt lời nàng khoác áo rời giường, từ đầu đến cuối cũng không quay đầu lại nhìn Kỷ vương ở phía sau. Khóe môi hần cong lên, năm ngón tay nắm lại như đang hồi tưởng lại dư vị âm áp ngọt ngào vừa rồi.

Từ Nam Phong rửa mặt trang điểm xong cũng tốn mất một canh giờ. Vì hôm nay phải diện kiến vua, trang phục nàng mặc hôm nay là trang phục của mệnh phụ* trang trọng. Trước áo ngắn màu đỏ thêu chỉ bạc, bên dưới kết hợp với chiếc váy màu lam, đai lưng đeo làm bằng ngọc, áo khoác bên ngoài thì được tô điểm bằng rất nhiều đóa hoa. Tóc nàng được búi cẩn thận trên đỉnh đầu, hơn nữa nàng còn cài thêm mấy bông hoa và ngọc trai nhỏ, khi đi chúng cứ lung lay theo, nhìn rất thích mắt.

Kỷ vương cũng mặc một chiếc áo choàng đỏ tía, một dải lụa trắng quấn quanh mắt, cổ áo trắng càng tôn thêm khuôn mặt ôn hòa tuấn đạt. Hần sinh ra vốn đã đẹp, chiếc áo tím hần đang mặc thể hiện được khí chất cao quý của hần, làm người khác khó rời mắt được.

Hai người cùng dùng đồ ăn sáng đơn giản rồi lên ngựa. Hai chú cháu Diêu Giang và Diêu Dao ở hai bên hộ tống. Xe ngựa chạy thẳng một đường đến cửa cung.

Hôm nay trời có chút oi bức, đoán chừng sẽ có mưa rào. Trên đường không có nhiều người lăm, chỉ có lác đác vài người bán hàng rong đang mở tiệm. Đường đi thông thoáng, trong chốc lát đã tới cửa cung.

Cung điện nguy nga tĩnh lặng, mái ngói lưu ly cong vút. Tất cả đều thể hiện sự giàu có, trù phú và uy nghi của vương triều. Đến trước cửa cung, xe ngựa không được phép đi vào. Từ Nam Phong phải cùng Kỷ vương xuống ngựa đi bộ vào Nghi điện. Diêu quân gia đứng ngoài cửa cung chờ, Diêu Dao giao Phù Tang đao cho thị vệ rồi theo hai người tiến vào.

Trong hoàng cung này các tấm điện rất nhiều. Đi ba bước gặp một chỗ ngoặt, mười bước lại một cái hành lang, giống như một mê cung mãi không tìm được điểm cuối. Cũng may là có một tiểu thái giám nhận lệnh dẫn đường cho Kỷ vương.

Tiểu thái giám kia cứ cúi đầu mà đi, bước chân của hần rất nhanh, tựa như không biết người hần cần dẫn đường là Kỷ vương bị mù. Trong lòng Từ Nam

Phong sớm đã không hài lòng với hấn, hạ giọng nhắc nhở "Vị tiểu công công này phiền đi chậm một chút, nếu va phải quý nhân sẽ không tốt."

Tiểu thái giám vội cười làm lành, bước chân cũng chậm đi rõ ràng.

Từ Nam Phong sợ Kỷ vương bước đi khó khăn nên nâng nắm ống tay áo hấn, chậm rãi dẫn hấn đi từng bước một.

"Nha ~" Tiếng huýt sáo của Diêu Dao từ phía sau vang lên, tầm mắt dừng lại ngay chỗ hai tay của đôi vợ chồng nhỏ đang tiếp xúc thân mật, ý cười trong mắt không nói cũng tỏ.

Từ Nam Phong rời tầm mắt làm lơ sự trêu đùa của Diêu Dao. Ý cười trên môi Kỷ vương càng đậm, nhanh chóng đảo khách thành chủ, nắm chặt tay Từ Nam Phong.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Vì sao người nhất định phải chọn thứ nữ Từ gia ?

Edit: Bối Xu

Chương 21: Vì sao người nhất định phải chọn thứ nữ của Từ gia?

Lai Nghi điện của Hiền phi bố cục khá đơn giản, đi qua mấy khóm hoa và vài cây tử đằng ở trung điện là tới phòng khách. Khi hai người tới, Hiền phi đã ở đó chờ sẵn.

Vừa nhìn thấy Kỷ vương và Từ Nam Phong sánh đôi bước vào, vị phu nhân đoan trang thanh lệ vội vàng đứng lên chào đón, nét mặt mang theo ý cười dịu dàng, ôn hòa nói "Hoài nhi, các con đã đến rồi à."

Từ Nam Phong vốn còn có chút lo lắng, hiện giờ nhìn thấy gương mặt của Hiền phi nương nương, tâm trạng bất an của nàng cũng giống như sương mù gặp nắng mai, trong chớp lát liền theo gió bay mất. Dung mạo của Kỷ vương giống Hiền phi đến chín phần, tính xảo ôn hòa, tựa như một khối ngọc thô hoàn mỹ, cho dù không được mài giũa cũng có thể phát sáng.

Kỷ vương vén áo bào quý xuống, Từ Nam Phong cũng quỳ theo hấn, hai người đồng thời nói "Nhi thần bái kiến mẫu phi."

"Đứa nhỏ ngốc, đều là người một nhà, cần gì phải để ý những thứ lễ nghi phiền toái này." Hiền phi nâng đôi vợ chồng son đứng dậy. Khi nàng cười khoe mắt hiện lên vài nếp nhăn, ánh mắt đều tràn đầy tình yêu thương của người mẹ. Hiền phi phân phó cung nữ đứng bên cạnh "Chi Ma, mau đem nước ô mai được để trong hòm ra đây cho bốn cung, còn cả kẹo hạt thông nữa."

Chi Ma*...

(*) Chi Ma /zhī-ma/ 芝麻: Nó có nghĩa là hạt mè.

Từ Nam Phong nhớ lại một đồng Quế Viên, Liên Tử, Bát Bảo ở trong phủ, rốt cuộc nàng cũng biết năng lực đặt tên của Kỷ vương kế thừa từ ai.

Năm tháng lắng đọng, tạo thành khí chất ôn hòa trên người Hiền phi. Nàng có khuôn mặt đẹp làm nam nhân cam tâm tình nguyện dừng lại cạnh nàng, nhưng đồng thời nàng cũng không tỏ vẻ tự cao tự đại. Hiền phi cũng giống như những mẫu thân bình thường, chỉ vì nhi tử nguyện ý dừng lại một chút liền vui vẻ bận rộn, luôn sẵn sàng đem thứ tốt nhất của mình cho con, và nàng cũng luôn vui vẻ chịu đựng.

Hiền phi lúc này lôi kéo tay Từ Nam Phong, yêu thương nhìn ngắm khuôn mặt của nàng, ôn hòa nói "Đứa nhỏ này, vì nương mong nhớ con thật lâu, đến hôm nay mới được gặp mặt. Lai Nghi điện của ta trước giờ luôn quanh quẩn, không có đồ tốt để chiêu đãi con. Con không cần câu nệ, cứ coi đây như nhà của mình là được."

Một tiếng "đứa nhỏ này" làm trái tim của Từ Nam Phong mềm nhũn. Nàng chợt nhớ đến mẹ đẻ vừa có chấp vừa đáng thương của mình, sống mũi gợn lên một đợt chua xót.

Nàng gật đầu, mỉm môi cười, phóng khoáng nói "Khuê danh của con là Nam Phong. Mẫu phi có thể gọi con là Nam nhi."

"Được, được." Tay của Hiền phi từ khi sinh ra đã rất đẹp, tinh tế mềm mại, nàng kéo Từ Nam Phong đến ngồi cạnh mình, mỉm cười tán dương "Thật là một đứa trẻ ngoan."

Từ Nam Phong có chút ngượng ngùng, thấp giọng đáp "Mẫu phi quá khen rồi."

Kỷ vương nhận nước ô mai từ cung nữ, khẽ nhấp một ngụm, cười nói "Ánh mắt của con từ trước đến giờ luôn rất tốt."

"Còn không phải sao." Hiền phi cười, nhưng trong ánh mắt trộn lẫn chút bi thương nhân nhậ, nàng đau lòng nhìn đoạn vải che mắt của Kỳ vương, thấp giọng hỏi "Hoài nhi, mắt của con khá hơn chút nào chưa?"

"Tốt hơn trước rất nhiều rồi."

"Nhất định phải nhớ thoa thuốc đúng giờ, mau chóng bình phục."

"Nhi thần đã biết. Nam Phong là người rất cẩn thận. Mấy việc vặt của nhi thần nàng đều giúp đỡ. Mẫu phi không cần phải lo lắng."

Ba người nói chuyện bình thường trong chốc lát liền nghe thấy giọng nói kéo dài the thé của thái giám tổng quản từ ngoài truyền vào "Hoàng thượng giá lâm."

Ba người vội vàng theo quy củ đứng sang hai bên trái phải, không bao lâu liền thấy các nữ quan và thái giám vây quanh một nam nhân mặt thường phục màu đen thêu họa tiết rồng đỏ đang tiến vào.

Hoàng đế tuổi đã ngoài năm mươi, trên đầu đã có vài sợi tóc bạc nhưng thân thể y vẫn cường tráng, khi đứng ở ngoài cửa sừng sững như một ngọn núi lớn, khí thế bức người. Tướng mạo của Kỳ vương giống mẫu thân hơn, chỉ có một đôi mắt sâu sắc, trong trẻo lạnh lùng và vóc người cường tráng cao ngất được thừa hưởng từ Hoàng đế.

Hiền phi uyển chuyển quỳ lạy "Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng."

Từ Nam Phong liếc trộm một cái, liền theo Kỳ vương dập đầu, đồng thanh nói "Nhi thần bái kiến phụ hoàng."

Hoàng đế không nói không rằng, nhắc tay một cái cũng lộ ra khí chất uy nghiêm. Y bước đi nhanh như gió, ngồi xuống ghế chủ vị ở phòng khách, hai tay đặt lên đầu gối, lúc này mới không mặn không nhạt quét mắt qua đôi vợ chồng son đang quỳ lạy "Miễn lễ."

"Tạ ơn phụ hoàng."

"Tạ ơn bệ hạ."

Từ Nam Phong và Kỳ vương cúi đầu đứng sang một bên, nín thở chờ đợi. Có rất nhiều nữ quan đứng xung quanh hầu hạ nhưng không ai gây ra tiếng động. Cả căn phòng lớn như vậy lại yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim roi.

Trong chốc lát, bạc môi của hoàng thượng chuyển động, ngữ điệu chậm rãi nói "Lão Tứ, ánh mắt của con không tốt, không cần đứng dậy. Ban thường ghé ngồi."

Cung nữ đưa ghế tới. Kỳ vương khom người nói tạ ơn rồi mới ngồi xuống.

"Bệ hạ có muốn uống chút gì không?" Hiền phi dịu dàng cúi người hỏi.

"Tùy ý. Trẫm còn muốn đến Tây sảnh xử lý chính vụ, chỉ ngồi một lát sẽ đi."

Giọng nói của Hoàng thượng lạnh lẽo như sương, lại sắc bén như đao, không vòng vo nhiều lần hỏi Từ Nam Phong: "Từ thị, trẫm nghe nói từ xưa đến nay quan hệ của ngươi và Từ ái khanh luôn bất hòa. Có chuyện này không?"

Quả nhiên Kỳ vương đoán trúng thánh ý.

Từ Nam Phong cúi thấp đầu, mu bàn tay đặt trên trán tiến lên hành đại lễ, thấp giọng trả lời "Bẩm phụ hoàng, nhi thần không biết chuyện này."

Cổ họng nàng thắt chặt, có một tia run rẩy khó phát hiện. Kỳ vương là người ở gần Từ Nam Phong nhất nên chàng cảm nhận rõ sự bất an của nàng liền cười đỡ lời "Phụ hoàng, sự việc lần này không có lừa làm sao có khói. Chỉ bằng phụ hoàng truyền Từ đại nhân đến hỏi một chút?"

Kỳ vương nói một câu, nhanh chóng vút gánh nặng này lên người Từ Vị.

Hoàng đế gật đầu, vung tay áo hiệu cho Từ Nam Phong đứng dậy "Trẫm chỉ thuận miệng hỏi một câu, cứ đứng lên trả lời."

"Tạ ơn Hoàng thượng." Từ Nam Phong tạ ơn xong liền quỳ củ trở về đứng sau Kỳ vương.

Hoàng đế lại phát tay lần nữa hiệu cho cung nhân lui ra ngoài, y quay sang nói với Hiền phi "Trẫm có mấy câu muốn nói riêng với lão Tứ."

Hiền phi lập tức lĩnh ý, đặt chén trà lên án hương, vẫy tay gọi Từ Nam Phong "Nam nhi, mấy hôm nay bốn cung có vẽ vài bức tranh hoa cỏ, mau đến đây cùng ta xem một chút."

Từ Nam Phong nhu thuận gật đầu, hai người cùng nhau hành lễ rồi di chuyển sang gian kế bên.

Trong phòng khách giờ chỉ còn một cặp cha con xa lạ ngồi yên lặng.

Ngồi một lát, Hoàng đế mở lời trước, đánh tan sự im lặng "Quý nữ trong thành Lạc Dương này nhiều không kể hết, vì sao ngươi nhất định phải chọn thứ

nữ của Từ gia?"

Kỷ vương nói "Bẩm phụ hoàng, nhi thần cũng đã đến tuổi lập gia đình, vừa vận gặp được nàng nên chúng thần muốn ở chung một chỗ."

"Nàng là nữ đồ đệ của Dương Thận Chi, xem ra thân thủ cũng không quá tệ. Từ trước đến nay thân thể ngươi yếu ớt, hiện tại có một nữ cường nhân ở bên cạnh bảo vệ cũng là chuyện tốt, cũng sẽ không đến mức mất mạng."

Thanh âm của Hoàng đế vang lên lạnh nhạt mà hờ hững, không hề chứa một chút ôn nhu.

Đã sinh ra ở nhà đế vương, nữ nhi tình trường là điều tối kỵ. Hoàng đế từ trước đến nay không thích Lưu Hoài, cũng chỉ bởi đứa con này của ông dung mạo quá xuất chúng, tính cách lại si tình mềm yếu, căn bản không thể làm việc lớn.

Từ rất lâu rồi, Lưu Hoài trong mắt ông vốn là đồ bỏ đi. Lão Tam, Thái tử hiện tại lại hoàn toàn đối lập. Vạn dặm giang sơn, chỉ khi giao vào tay một kẻ thủ đoạn tàn nhẫn như vậy ông mới có thể an tâm.

Kỷ vương đã quen với lời nói lạnh nhạt của phụ thân nên cũng không chen lời, chỉ yên tĩnh lắng nghe.

Hoàng đế lại nói tiếp "Thứ nữ của Từ gia thân phận thấp kém, bây giờ nàng ta chỉ là một Vương phi nhân tản thì trăm có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng tiến thêm một bước nữa thì không có khả năng."

Kỷ vương làm sao không hiểu Hoàng đế đang ám chỉ hẳn nên an ổn sống một đời phú quý, cũng bóng gió rằng Từ Nam Phong chỉ xứng làm Vương phi, không thể làm Thái tử phi.

Trong lòng Kỷ vương có chút thê lương, nhưng ý cười trên môi càng đậm, khiêm tốn đáp "Nhận được hoàng ân mệnh mông, nhi thần nguyện trọn đời cai quản tốt Kỷ vương phủ."

Ở gian kế, Hiền phi lấy ra một bộ y phục mới màu xanh lam từ trong hộp chầm tuyến, tay ngọc tỉ mi vuốt ve từng đường may, khóe môi gợi lên ý cười dịu dàng "Tháng trước Hoài nhi đến thăm ta, ta đã bắt đầu may bộ y phục này rồi. Hoài nhi mặc lên người chắc chắn rất đẹp."

Hiền phi may rất khéo, hoa văn họa tiết tinh xảo, lại không nhìn ra mũi khâu. Nhìn một lúc, Từ Nam Phong bất chợt nghĩ đến mẫu thân mình.

Diệp nương quanh năm làm việc đồng án nặng nhọc, chân tay sớm đã thô ráp. May vá, đan dệt bình thường may ra còn làm được, nhưng cũng không thể thêu ra hoa văn đẹp như thế này. Từ lúc vào Từ phủ, nàng lại đem hết tinh lực cố gắng làm Từ Vị vui lòng. Đã rất lâu rồi, Từ Nam Phong chưa được mặc y phục do mẫu thân làm.

Nàng thật lòng cảm than "Thiếu Giới mặc gì cũng rất đẹp, huống hồ tay nghề của mẫu phi tốt như vậy, kim ty ngân tuyến thêu rất sống động, không khác gì dệt hoa trên gấm rồi."

"Đứa nhỏ ngoan, miệng con ngọt như vậy, chẳng trách Hoài nhi nhớ thương con thật lâu."

Từ Nam Phong cũng cười, không suy nghĩ sâu xa câu "nhớ thương con thật lâu" của Hiền phi có ý tứ gì.

Hiền phi kéo tay Từ Nam Phong, phiền não vuốt nhẹ mu bàn tay nàng "Từ trước đến nay Hoàng thượng đều không thích Hoài nhi, con lại gả vào phủ, lại để con chịu uất ức rồi."

Từ Nam Phong vội vàng thưa "Không đâu không đâu, Vương gia đối xử với con rất tốt."

"Về điểm đó ta lại không lo lắng. Đứa nhỏ này do ta mang thai mười tháng sinh ra, tính nó thế nào, ta là người hiểu rõ nhất. Hoài nhi bản tính lương thiện lại trọng tình trọng nghĩa. Trong chốn thâm cung đấu đá khốc liệt kẻ sống người chết này, chỉ có nó mới trân trọng tình cảm huynh đệ ít ỏi đó, mới không đành lòng tổn thương huynh đệ ruột thịt." Mây liễu thanh tú của Hiền phi chau lại, trong đáy mắt ẩn chứa phiền muộn "Cây mọc thành rừng, bị gió thổi cũng bật rễ cả thôi. Hoài nhi sinh ra đã bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành vương vị, ánh mắt của nó..."

Nhắc đến mắt của Kỷ vương chính là động đến tử huyệt của Hiền phi.

Viễn mắt nàng đỏ ửng, không đành lòng quay mặt đi, phải lấy khăn lụa chấm nước mắt, hít thở sâu lấy dũng khí rồi ngẩng mặt lên nhìn Nam Phong. Nụ cười nàng vô cùng thê lương "Tại thời điểm Hoài nhi yếu lòng nhất, con là cô nương duy nhất nó nguyện ý tiếp cận. Con không biết khi ta nghe tin con nguyện ý gả cho Hoài nhi, trong lòng ta vui mừng bao nhiêu đâu. Cuối cùng nó cũng không còn lẻ loi đơn độc trên đời nữa..."

Từ Nam Phong trầm nghĩ "Con cũng vậy. Cuối cùng con cũng không còn lẻ loi đơn độc trên đời nữa..."

Dường như hai linh hồn không trọn vẹn hòa hợp, cuối cùng cũng hiểu được thế nào là "tâm linh quy túc" rồi.

Hiền phi cười nói "Nam nhi, con và Hoài nhi nhất định mỗi ngày đều phải sống thật tốt, nhất định phải sống tốt."

Từ Nam Phong dùng sức gặt đầu.

Hiền phi như vừa trút bỏ được gánh nặng trong người, nàng ôn nhu vén sợi tóc mai lòa xòa của Nam Phong sang bên tai, lại nói tiếp "Con ngoan, mau đứng dậy, vì nương đo cho con một chút, cuối tháng cũng sẽ làm cho con một bộ y phục mới."

Chương 22: Lúc còn nhỏ ta từng lên chuồn ra khỏi cung

Edit: Tiểu Phiến + Bối Xu

Hiền phi và Kỷ vương giống nhau, đều là người ôn nhu lại thú vị, Từ Nam Phong cùng nàng hàn huyên hết nửa nén hương, lúc trở lại phòng khách thì Hoàng đế đã rời đi, chỉ còn một mình Kỷ vương yên tĩnh ngồi bên bàn thưởng trà.

Nghe được tiếng nói chuyện của các nàng tới gần, Kỷ vương hơi nghiêng đầu, cười nói, "Xem ra mẫu phi cùng Nam Phong rất hợp trò chuyện với nhau."

"Còn không phải sao! Ta vừa thấy Nam nhi liền cảm thấy vô cùng yêu thích, nàng vừa nghe lời lại có tri thức, so với nha đầu Tích Nguyệt thì không biết mạnh hơn bao nhiêu." Nói đến đây, Hiền phi lại nói với Nam Phong, "Đúng rồi, dưới gối ta còn có một cô nương được gửi nuôi, tên là Tích Nguyệt, đúng thứ chín, tất cả mọi người đều gọi nàng là Cửu công chúa."

Từ Nam Phong bắt được từ then chốt, "Gửi nuôi?"

"Là như này, nha đầu này cũng thật đáng thương. Mẫu thân nàng vốn là cung nữ tạp dịch, bởi vì có khuôn mặt xinh đẹp mà lỡ lọt vào mắt xanh của bệ hạ. Nàng có thai, rồi không lâu sau khi sinh ra Tích Nguyệt, nhưng nàng chết yểu. Bệ hạ muốn đưa Tích Nguyệt đến cho Hoàng hậu nuôi dưỡng, nhưng tính tình Tích Nguyệt quá ngang bướng, Hoàng hậu không thích, nên đưa đến chỗ ta."

Hiền phi nắm tay Từ Nam Phong, nói với hai vợ chồng nàng, "Nếu các con không ghét bỏ, vậy ta sẽ để Tích Nguyệt thường xuyên đến phủ các con, cũng tiện để Nam Phong dạy dỗ nha đầu này."

Từ Nam Phong có chút buồn cười, trong mắt trên dưới Từ phủ đều coi nàng là đã nha đầu, Hiền phi lại để nàng dạy bảo Cửu công chúa, chẳng phải là giao con cháu cho làm người sao?

Kỷ vương thả chén trà xuống, thuận theo nói, "Nói đến nàng, ta đã lâu không gặp Tiểu Cửu rồi."

"Đầu năm nay vừa qua lễ cập kê của nàng, nàng vốn dĩ đã có thể xuất cung dựng phủ được rồi, bệ hạ lại có ý chỉ hôn cho nàng cùng trưởng tử của Dương tướng quân, nàng không muốn, liền lấy cớ đi chùa cầu phúc, vì hoàng thượng mà ở lại chùa ăn chay niệm Phật gần nửa năm. Tính toán ngày tháng thì cuối tháng này nàng cũng nên trở về rồi, chỉ sợ nàng lại không đuổi kịp Quỳnh Lâm ngự yến."

Kỷ vương nói, "Cũng may phụ hoàng không cách nào can dự vào người của Lai Nghi điện được, nếu không với tính cách âm ỉ của nàng thì không biết sẽ ăn khổ nhiều thế nào đâu."

Hiền phi nở nụ cười ôn nhu, lại chuyển đề tài lên người Từ Nam Phong, nói, "Vì thế con nên vui mừng vì cưới được một người vợ hiền không thích âm ỉ đi, lại hiểu chuyện ngoan ngoãn. Nếu cưới phải một người như Tích Nguyệt, nhất định con sẽ bị dẫn vật đến mất một lớp da."

Dù Từ Nam Phong mặt dày đi chăng nữa thì lúc này cũng không khỏi ngượng ngùng.

Lúc trước nàng mang theo mục đích gả cho Kỷ vương, lại bị hai mẫu tử này quy thành "vợ hiền", còn đưa tiền bạc y phục cho nàng, lại nói ba câu cũng khen mình không ngót, rốt cuộc nàng phải làm sao mới ổn đây!

Từ Nam Phong chợt dạ đứng ngồi không yên. Thôi, ân sâu khó báo, sau này đối tốt với Kỷ vương một chút là được rồi.

Hai phu thê ở lại Lai Nghi điện dùng bữa cùng Hiền phi, mãi đến khi giờ thăm hỏi đã hết, lúc này hai người mới lưu luyến cáo biệt Hiền phi, xuất cung hồi phủ.

Xe ngựa đi tới đường cái, trời lại không chiều lòng người, bỗng nổi lên mưa to như trút nước, người đi đường thì dón dập vôi và tránh mưa, người thì cuống quýt thu sạp, nhất thời đường phố chen chúc, làm xe ngựa không thể tiến lên được.

Kỷ vương lệnh cho Điều Giang dừng xe ngựa bên đường, nhường người đi đường đi trước.

"Đây là đến chỗ nào rồi?" Hạt mưa lớn như hạt đậu bùm bùm đánh vào thành xe, giọng nói Kỷ Vương như mơ hồ nhỏ đi.

Vì tránh mưa nên màn xe cùng cửa sổ xe đều đóng chặt, làm không gian chật hẹp bên trong xe ngựa có chút oi bức, Từ Nam Phong đẩy màn che ra một chút để nhìn ra bên ngoài, tham lam hít vào một ngụm gió ẩm ướt, lúc này mới nói, "Đến phố Châu Ngọc rồi, đi lên hai bước chính là tiệm bánh bao nhà họ Vương."

Kỷ Vương nhớ tới phần bánh bao chấm tương nóng hồi kia, khóe miệng cong lên, nhẹ giọng nói, "Vừa đúng lúc."

Từ Nam Phong hỏi, "Cái gì?"

Kỷ Vương lắc lắc đầu, xua đuổi những hình ảnh quá khứ trong đầu đi, đẩy màn xe đối diện Diêu Dao ở bên ngoài ra, nói, "Tiểu Dao nhi, đi mua hai phần bánh bao chấm tương về đây."

Phốc! Tiểu Dao nhi...

Từ Nam Phong không nhịn được cười thành tiếng.

Diêu Dao xiêu xiêu vẹo vẹo đội mũ lên, vừa mới ngó đầu ra khỏi xe liền bị nước mưa xối cho ướt nhẹp, bĩu môi nói, "Vương gia, có thể không gọi ta là Tiểu Dao nhi hay không? Ta còn lớn hơn người hai tuổi đấy, không thể cho ta chút mặt mũi sao?"

Miệng hần thao thao bất tuyệt, động tác lại không dừng lại, hần nhanh chóng xẹt qua màn mưa vọt vào tiệm bánh bao, một tay vút mấy đồng tiền ra, một tay bắt lấy bánh bao, động tác trôi chảy liền mạch. Lão Vương bán bánh bao chỉ kịp nhìn thấy một thân ảnh lướt qua, bánh bao vừa mới hấp trong nồi đã biến mất, trên bàn sơn hồng loang lổ còn có thêm chum mười đồng tiền còn đang chuyển động.

Diêu Dao xóc màn xe lên, mang hai phần bánh bao nóng hổi hấp tiến vào. Kỷ Vương duỗi tay nhận lấy một bao, nói với Diêu Dao, "Người cùng Diêu quân gia còn chưa dùng bữa, dư lại một bao các người tự phân."

Diêu Dao trừng lớn mắt, lớn tiếng nói: "Vương gia của ta, người có làm hay không? Thuộc hạ bồi người đi nửa ngày, ngài lại chỉ cho ta một cái bánh bao ăn no bụng?"

Kỷ Vương nhàn nhạt đáp, "Không ăn thì đưa ta."

"Ăn!" Diêu Dao lườm hần một cái, hung hăng xé bao giấy dầu ra, cầm lấy bánh bao tàn bạo cắn một miếng to, nhai đi nhai lại, sừng sờ nói, "Ồ, ăn cũng rất ngon."

Kỷ Vương cẩn thận bóc từng lớp giấy dầu ra, chia một chiếc bánh bao cho Nam Phong, ôn hòa nói "Thức ăn ở Lai Nghi điện đều là đồ thanh đạm, nàng nhất định ăn không no. Chiếc bánh bao này cho nàng."

Lần đầu tiên gặp mặt Hiền phi, Từ Nam Phong quả thật không dám ăn nhiều nên bây giờ có chút đói bụng. Một mặt nàng cảm động bởi sự cẩn thận tỉ mỉ của Kỷ vương, một mặt lại tò mò hỏi "Thiếu Giới thích ăn bánh bao? Ta tưởng một người như chàng sẽ không ăn mấy thứ lương thực này đâu."

Kỷ vương bỏ một miếng bánh bao vào miệng nhai nát thành từng mảnh nhỏ nuốt xuống bụng, lúc này mới lên tiếng hỏi "Vậy nàng cảm thấy người như ta nên ăn món gì?"

Từ Nam Phong suy nghĩ một lát, đáp "Son hào hải vị, tổ yến vây cá."

Kỷ vương cúi đầu cười, khoe miệng nhếch lên một độ cong vừa phải, mang theo một chút bất đắc dĩ, lại ẩn chứa một chút ôn nhu không dễ nhìn ra. Hần khéo léo thay đổi trọng tâm câu chuyện, bình tĩnh hỏi "Lần đầu tiên Nam Phong được ăn bánh bao là lúc nào?"

"Đó là chuyện rất lâu về trước rồi. Lúc đó ta rất thích theo các sư huynh, sư đệ trốn ra ngoài chơi."

"Sư huynh, sư đệ? Là hai đứa con trai của Dương tướng quân sao?"

"Không sai. Có một lần lên chợ với người lớn, ở đó nhiều người, làm chúng ta lạc nhau. Ta ở bên đường đợi hơn nửa ngày, đói bụng đến mức hoảng sợ liền chạy đi mua hai chiếc bánh bao lót dạ. Trên đường về còn bấm bụng chia cho người ăn xin cái ven đường một cái."

Từ Nam Phong mở miệng cắn một miếng bánh bao, son môi đỏ tươi dính lên bánh bao trắng mềm, đỏ tươi xinh đẹp. Nàng cười híp mắt nói "Lần trước ở đường Tứ Phương, vô tình gặp được chàng, trong tay ta không có vật gì để tặng cả, chỉ có thể thuận tay tặng mấy chiếc bánh bao. Ai ngờ Thiếu Giới lại thích ăn, thậm chí còn mua đến hai lần."

"Là ba lần." Kỷ vương mỉm cười sửa lại câu nói của nàng. "Lần trước ở đường Tứ Phương gặp nàng mới là lần thứ hai."

Từ Nam Phong hứng thú hỏi lại "Trước đây chàng từng ăn rồi?"

"Ừ. Đó cũng là chuyện của rất nhiều năm trước rồi." Ánh mắt của Kỷ vương như xuyên qua lớp vải che mắt cùng Từ Nam Phong tiếp xúc, thanh của của hần trầm thấp khàn khàn như được ngâm trong nước, bắt đầu kể chuyện xưa "Thời niên thiếu ta từng lén trốn ra khỏi cung, bị kẻ xấu vây chặn. Lúc đó có người từng cứu ta, còn đưa cho ta một chiếc bánh bao chấm tương ăn cho đỡ đói. Chiếc bánh bao đó từ lâu đã lạnh ngắt, nhưng ta ăn vào lại cảm thấy nó ngon hơn tất cả cao lương mỹ vị trên đời."

Cũng chỉ là mấy câu nói lại làm Từ Nam Phong thổn thức, không ngừng than thở "Như vậy cũng quá nguy hiểm rồi. Bây giờ chàng nhìn ổn trọng như vậy, không nghĩ tới thời niên thiếu lại quá bướng bỉnh."

Tiếng sấm như xé rách trời, mưa rơi tầm tã. Ý cười trên khóe môi Kỷ vương phai đi ít nhiều "Đúng vậy. Lúc còn trẻ chưa nếm trải tư vị buồn vui của thế gian, chỉ hướng đặt ở nơi trời cao biển rộng, không muốn bị trời buộc."

"Vậy người từng cứu chàng thì sao? Với tính cách của chàng, nhất định sẽ không thiếu ân tình người khác."

"Ta tìm nàng rất lâu, cuối cùng cũng tìm được, nhưng lại không dám bước ra làm quen."

Từ Nam Phong kinh ngạc "Vì sao?"

"Nàng không nhớ rõ ta." Kỷ vương cúi đầu, tóc đen rũ xuống bị gió thổi ra sau vai. Hắn thu người vào trong góc, chỉ hai mắt của mình, thanh âm thấp phần bất đắc dĩ "Danh tiếng bên ngoài của ta luôn không tốt, bên người lại luôn tồn tại nguy hiểm. Ta muốn đến gần nàng, lại sợ làm nàng gặp tai họa. Do do dự dự, trong chớp mắt đã nhiều năm."

Từ Nam Phong như thấu hiểu tâm tình của hắn, dịu dàng an ủi "Thiếu Giới đừng quá lo lắng. Ta cảm thấy người năm đó giúp đỡ chàng là một người trọng nghĩa hào hiệp. Người đó chắc sẽ không để ý đến địa vị của chàng đâu."

"Trọng nghĩa hào hiệp." Cách môi nhợt nhạt của Kỷ vương khéo mở, tình tế lặp lại câu này, gật đầu nói "Nàng nói rất đúng, những chữ này chính là dùng để miêu tả người ấy."

"Nàng vẫn còn ở thành Lạc Dương sao? Nếu chàng lo lắng người nọ không muốn gặp mình, có thể cử người khác đi dò xét một lần."

"Nam Phong cũng nghĩ giống ta." Kỷ vương nhoen miệng cười, chỉ trong chớp mắt bầu trời đang mưa rả rích kia như ngừng lại, mây trời quang đãng hơn, còn có vài tia sáng rọi xuống. "Sau đó, ta nghe được tin cuộc sống của nàng trôi qua không tốt lắm nên đã nhờ một vị trưởng bối tiếp cận nàng, cũng thử dò ý liệu nàng có nguyện cùng ta kết giao."

Từ Nam Phong không tự giác nín chặt tay áo, dường như thấy khăn trương thay cho Kỷ vương "Nàng trả lời thế nào?"

Kỷ vương trầm ngâm trong chốc lát, dung nhan tuấn tú quay sang phía Nam Phong nở một nụ cười "Nàng đáp ứng rồi."

"Thật tốt." Từ Nam Phong thở hắt ra một hơi, vui vẻ như trẻ nhỏ được kẹo, trong lúc không để ý, nàng đã vui mừng thay cho Kỷ vương.

Nàng nói "Nếu có cơ hội, trong tương lai ta cũng muốn gặp vị hiệp khách này."

Kỷ vương ôn nhu nhìn nàng, cười không nói gì nữa.

Dưới mái hiên nhìn màn mưa trước mặt, người đi đường ai ai cũng lấy tay che mưa, tránh khỏi bị ướt.

Ở cửa hàng bánh bao đối diện, thấp thoáng thấy được khuôn mặt thiếu nữ kiều diễm, nửa ẩn nửa hiện sau khung cửa sổ, nàng ta giương đôi mắt đỏ kị cùng phần hân nhìn chăm chăm xe ngựa ở bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Phu nhân đã xảy ra chuyện, người mau đi cứu nàng đi!

Edit: Tiểu Phiến

"Như nhi, con đang xem cái gì vậy?" Một phụ nhân xinh đẹp ngồi ngay ngắn bên bàn dài, ngón tay không kiêng dè mà cầm một dùm hương liệu đặt lên mũi ngửi ngửi.

"Không có gì." Từ Uyển Như đóng cửa sổ lại, ngăn cách màn mưa tí tách tí tách trước mặt. Nàng tiến đến đứng đối diện Trương thị, làm như vô tình hỏi, "Nương, nghe nói ca ca của Diệp nương thiếu nợ sông bạc, thật sự có việc này sao?"

"Quả thật là có chuyện như vậy, hôm qua hân còn tới phủ đòi tiền trả nợ, bị gia đình đánh ra ngoài rồi."

Trương thị giương mắt nhìn nữ nhi, hỏi, "Người hỏi cái này làm gì?"

Từ Uyển Như lạnh lẽo cười, nói, "Nữ nhi có kế này, có thể giảm nhuệ khí của Từ Nam Phong, cũng tiện để Kỷ vương biết được nàng thật sự là loại người gì."

Dứt lời, nàng dựa vào chuyện đó, cùng Trương thị thì thầm mấy câu.

"Việc này nếu như làm tốt, quả thật có thể làm cho Từ Nam Phong thân bại danh liệt." Trương thị nhéo lông mày trầm tư, "Như nhi, chung quy thì người cũng đã là người sắp gả đi, chuyện như vậy không cần tự mình ra tay, để Như Ý đi làm là được rồi, miễn cho sau này mang tai tiếng."

Từ Uyển Như gạt đầu, một luồng cảm giác hưng phấn đến âm u đột ngột nhảy lên trong lòng, "Nữ nhi đã biết."

Khí hậu mùa hè luôn rất khó đoán, mấy ngày gần đây đã mưa liên tục không dứt, sau mưa thì lại kéo theo không khí âm u.

Trời mưa nên không thể ra ngoài, Từ Nam Phong có chút mệt mỏi, sáng nay là lần đầu tiên nàng rời giường muộn, khi tỉnh lại thì bên cạnh người đã không còn độ ấm của Kỳ vương, chưa nói nàng còn ngủ trước khi hấn lên giường.

Chuyện này thực sự là không nên. Nàng xưa nay làm việc và nghỉ ngơi luôn đúng giờ, ngủ cũng không sâu, Kỳ Vương cùng đôi mắt mù thức dậy mặc y phục, nàng không thể nào không cảm giác được.

Nàng ngồi dậy, thân thể mềm mại lại đổ xuống, đầu óc choáng váng mờ mịt, vừa mở mắt ra liền là trời đất quay cuồng. Từ Nam Phong chán nản đặt tay lên trán, nhắm mắt lại để tri hoãn choáng váng.

Sao lại thế này? Nàng rầu rĩ hỏi tưởng: Cũng không phải quỷ thủy* đến, sao thân thể lại đột nhiên yếu ớt như vậy?

(*) Quỷ thủy: Tới tháng.

Qua hồi lâu, Từ Nam Phong mới miễn cưỡng có thể dậy mặc thêm một cái áo choàng, phủ phiểm nhấc bước đi rửa mặt.

Bát Bảo ở gian ngoài vừa nghe được động tĩnh liền mang nước ấm sạch sẽ đi vào, cười nói, "Phu nhân, người tỉnh rồi sao? Cháo còn đang hâm nóng ở phòng ăn, nô tỳ đi lấy cho người."

"Hắt xì!" Từ Nam Phong hắt hơi một cái, đặt lòng bàn tay vào trong chậu nước, thoải mái thở ra một hơi, thuận miệng hỏi, "Vương gia đâu?"

Bát Bảo cảm lược chải đầu cho nàng, "Hôm nay Vương gia vào triều sớm để báo cáo công việc, trời vừa sáng đã phải tiến cung, thấy phu nhân ngủ rất sâu nên không đánh thức người."

Từ Nam Phong có chút bận tâm, "Mất hấn bất tiện như vậy, còn cần phải thượng triều sao?"

"Chuyện này..... Đây là quy củ trong triều, nô tỳ cũng không rõ lắm, có điều Vương gia nửa tháng mới phải tiến cung báo cáo một lần, so với người khác đã thoải mái hơn rồi."

"Khi nào hấn về?" Từ Nam Phong bật thốt lên, hoàn toàn không cảm thấy chính mình ngày càng quan tâm đến Kỳ vương.

"Vương gia phân phó, nói sẽ về muộn nên người không cần chờ, cứ dùng cơm trước đi."

Từ Nam Phong gạt gù, xoa xoa hai vai đau nhức vô lực, nói với Bát Bảo, "Đêm qua oi bức khó chịu, người ta ra nhiều mồ hôi, người đun một thùng nước nóng đi, tắm rửa xong ta sẽ dùng thiện."

"Được, giờ là đầu hạ, trời mới chuyển mùa, trời rất oi bức khó chịu, nô tỳ mở cửa sổ cho thoáng một chút."

Bát bảo vừa mở hết tất cả cửa sổ ra liền nghe được tiếng của Diêu Dao từ xa xa vang lên, hấn uể oải hô, "Cháo Quế Viên, Liên Tử, Bát Bảo, các người đều đi đâu rồi? Chuẩn bị cho gia ta chút thức ăn đi, ta sắp chết đói rồi!"

Bát Bảo nhô người ra từ cửa sổ trước, nói với Diêu Dao đang đập nước trong đình viện, "Diêu công tử cũng không phải gãy tay gãy chân, không thể tự mình đi đến phòng ăn lấy đồ ăn sao!"

Diêu Dao đập lồm mồm nước xuống, làm nước bắn tung tóe lên ba thước, lại cười nhò và nói, "Muốn ăn cháo Quế Viên, Liên Tử, Bát Bảo, có cháo này sao?"

Ba cái đầu từ những gian phòng khác nhau cùng đồng loạt thò ra, trằm miệng một lời nhìn hấn xì một tiếng.

Có Diêu Dao ở đây, giống như mãi mãi sẽ náo nhiệt như vậy. Từ Nam Phong cười cười, nói với Bát Bảo, "Người lui xuống chuẩn bị đi."

Bát Bảo đỏ mặt lui xuống, cùng Quế Viên, Liên Tử chuẩn bị đồ ăn cùng canh nóng.

Từ Nam Phong vô lực nằm trên tháp quý phi*, chỉ cảm thấy ngực nàng giống như bị một đoàn cây bông chặn lại, vừa nóng lại vừa khó chịu, thờ cũng không nổi, toàn thân đều không khỏe.

(*)Tháp quý phi: Đây là một loại giường nhỏ.

Nàng tắm gội thay y phục, lại miễn cưỡng ăn một chén cháo, thân thể mới khôi phục sức khỏe được một chút, ít nhất thì không còn mềm nhũn như trước nữa.

Từ Nam Phong đã lâu không bị bệnh, khi còn nhỏ nàng từng cố ý tắm mưa, cố ý té ngã, nhưng cũng không đòi được quá nhiều quan tâm của Diệp nương.

Sau khi Diệp nương giao nàng cho Dương Thận Chi liền buông tay mặc kệ, ngày ngày thương tâm tô son điểm phấn, sống cuộc sống của một oán phụ.

Dần dần, nàng không ngu ngốc làm bản thân bị bệnh nữa mà tập trung hết tinh lực đặt ở việc đọc sách luyện võ, sau này sức khỏe cũng tốt lên.

Đây là lần đầu tiên nàng bị bệnh trong suốt gần ấy năm.

Nhưng không sao, ngủ một chút là tốt rồi. Nàng tự an ủi mình như thế rồi cởi giày nằm lên giường.

Quế Viên mang trà lạnh đi vào, thấy Từ Nam Phong lại nằm lại trên giường, quan tâm hỏi, "Sao phu nhân lại nằm rồi? Thân thể không thoải mái sao?"

Dứt lời, Quế Viên liền đưa tay ra định sờ trán của nàng.

Từ Nam Phong duỗi tay ngăn lại, nàng không muốn chuyện bé xé to liền nói, "Ta hơi mệt, ngủ một chút là ổn, ngươi nên làm gì thì cứ đi làm đi."

Quế Viên vẫn có chút không an tâm, "Phu nhân, ta giúp người gọi đại phu được không?"

"Ta thực sự không có việc gì, để ta yên tĩnh nghỉ ngơi một chút là được rồi." Khi nhỏ Từ Nam Phong đã uống rất nhiều thuốc nên cực kỳ sợ đại phu, vừa thấy người cầm hòm thuốc liền không tự chủ được mà đi đường vòng. Huống chi trước kia nàng choáng váng nóng đầu, ngủ một giấc liền khỏi, thật sự cũng không phải chuyện gì lớn.

Thấy thái độ kiên trì của nàng, Quế Viên cũng không nói gì nữa, chỉ để tách trà lạnh ở nơi nàng có thể với được, thấp giọng nói, "Người cứ ngủ trước đi, nửa canh giờ sau nô tỳ lại đến xem, nếu người vẫn cảm thấy không khỏe thì nô tỳ sẽ đi gọi đại phu tới."

Từ Nam Phong gật đầu, Quế Viên liền nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Vừa đúng lúc Diêu Dao đang không chút để ý gặm một cái đùi gà lách người sang con đường phía trước, Quế Viên vội vàng gọi hán lại, sốt ruột nói, "Diêu công tử, người tới rất đúng lúc!"

"Tiểu Quế Viên, muốn tìm gia tán dóc sao?" Diêu Dao cười đến bất cần đời.

Quế Viên trừng mắt hạnh lên, giận dữ nói, "Đừng nói giỡn, phu nhân hình như bị bệnh rồi, người có muốn báo cho Vương gia một tiếng hay không?"

Diêu Dao cố ý trêu đùa nàng, "Bị bệnh mà thôi, có chuyện gì lớn chứ."

"Ngươi!" Quế Viên thô phi phò, nói, "Nếu phu nhân mà có bất trắc gì, ngươi chờ để Vương gia trừng phạt đi!"

"Được rồi, đùa ngươi thôi! Người nào không biết nàng là tâm can bảo bối của vương gia chứ." Diêu Dao cười cười không tập trung, hán giờ tay ném xương gà ra ngoài tường, lại phát tay một cái, nói, "Sắp đến giờ rồi, ta tiến cung đón Kỷ Vương đây, ngươi cứ chờ xem."

Từ Nam Phong mơ màng ngủ hai khác, nàng không đợi được Kỷ Vương trở về nhưng lại đợi được một người không tưởng.

"Phu nhân, bên ngoài có một người gọi là Hồng Nhi cô nương cầu kiến, nói là thiếp thân thị tỳ của mẫu thân người." Bát Bảo từ ngoài cửa thò đầu vào, dò hỏi, "Nô tỳ để nàng ở bên ngoài rồi, người muốn gặp không?"

Hồng Nhi?

Sao nàng lại tới Kỳ vương phủ một mình? Mẫu thân đâu?

Từ Nam Phong vuốt mắt, thở ra một hơi nóng, mơ hồ nói, "Để nàng vào đi."

Không tới một khắc sau, Hồng Nhi liền vội vàng chạy vào, lời còn chưa nói đã quỳ trên mặt đất khóc rống, "Nam cô nương, phu nhân đã xảy ra chuyện, người mau đi cứu nàng đi!"

Từ Nam Phong cả kinh, bỗng nhiên ngồi thẳng người lại, "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Bên trong đông phòng ở Từ phủ, Từ Uyển Như đóng cửa sổ, ngăn lại gió lớn mưa rào. Nàng chấp hai tay vào nhau, đi qua đi lại, có vẻ nôn nóng bất an.

Trương thị dựa trên tháp quý phi, xoa xoa hai huyệt thái dương, nói, "Như nhi, ngồi xuống."

Từ Uyển Như cắn răng, thấp giọng nói, "Mẫu thân, người tìm cái người kia có đáng tin không?"

"Hoàng lão ngũ muốn phát tài còn phải dựa vào Trương gia chúng ta, chẳng qua chỉ là một con chó, có gì mà không đáng tin?" Trương thị thẳng người lên, vẫy tay gọi Từ Uyển Như đến cạnh mình, dặn dò, "Như nhi, người phải nhớ kỹ, người làm được việc lớn tất phải giỏi dùng người. Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người, cho bản thân một đường lui tốt, những thứ khác thì tùy ý để chó điên đi cắn, cho dù thất bại, thì chẳng qua cũng chỉ là hao tổn một con tốt thí mà thôi."

Từ Uyển Như nhìn Trương thị, nhất thời bưng tỉnh, cười nói, "Mẫu thân thật là lợi hại, nếu con có thể giống người thì tốt rồi."

"Đứa gốc này, Trương gia không có phế vật, người lại tài mạo song toàn, nhất định sau này sẽ tiền đồ vô lượng."

Trương thị xoa xoa mặt nữ nhi, ánh mắt ôn nhu giống như đang ngắm tác phẩm đắc ý nhất của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Kỹ vương phi quả là một người can đảm khí phách!

Edit: Bối Xu

Beta: Cải Trắng

Chương 24: Kỹ vương phi thật sự là một người can đảm khí phách!

"Hôm nay phu nhân nhận được thư do biểu thiếu gia gửi, còn nhấn rằng có chuyện quan trọng muốn hẹn người đến Văn các thương lượng. Phu nhân nghe vậy cũng không nghi ngờ gì, sáng sớm đã dẫn em ra ngoài. Ai ngờ được ở khúc quanh phía đông thành đột nhiên có bốn năm người đàn ông lao ra, nhân lúc hỗn loạn bắt phu nhân đi, còn nói là do biểu thiếu gia thiếu tiền bọn họ, muốn phu nhân trả thay..."

Hồng Nhi khóc nức lên, nói năng lộn xộn "Nô tỳ lúc đó sợ hãi kêu cứu, nhưng lúc đó chắc không có ai đi ngang. Người đàn ông thô kệch đó bịt miệng nô tỳ, Hồng Nhi không có cách nào..."

"Biểu ca thiếu tiền họ đâu có liên quan đến mẩu thân ta." Mất Từ Nam Phong đen lại, giận run người. Nàng cắn môi, dùng cảm giác đau đớn duy trì một chút bình tĩnh còn sót lại nói "Đám người kia mặc trang phục gì, em có biết lai lịch không? Biểu thiếu gia thiếu tiền nhà ai?"

"Bọn họ không xưng tên, chỉ lôi em đi ra xa một chút. Một kẻ ném tờ giấy có ghi mấy chữ cho em sau đó đẩy em ra đầu ngõ. Lúc nô tỳ lê về chỗ cũ tìm kiếm thì phu nhân... đã không thấy đâu nữa."

Nói xong Hồng Nhi lấy một tờ giấy nhúm từ trong ngực ra, run rẩy đưa cho Từ Nam Phong.

Đó là một xấp giấy nợ, phóng chừng có khoảng bảy, tám tờ. Nét chữ trên đó cũng rất quen thuộc. Mỗi lần cừu cừu và biểu ca thua bạc đều cầm đến Từ phủ ầm ỉ một trận đòi tiền. Từ Nam Phong đã thấy rất nhiều lần, không có khả năng nhận sai.

Giấy nợ này là do chính biểu ca Diệp Tiểu Bưu tự tay viết, trên đó còn có dấu tay đỏ của hắn.

Dưới sấp giấy nợ còn có một vật cứng nhanh chóng rơi xuống, lăn trên mặt đất phát ra tiếng thanh lãnh.

Đó là một chiếc vòng tay bạc cũ. Từ Nam Phong liếc một là có thể nhận ra đây là đồ vật mẫu thân hay mang theo người. Trước đây Diệp nương gả cho Từ Vĩ, một kẻ nghèo rớt mùng tơi, sinh lễ ông ta cho bà cũng chỉ có một chiếc vòng này. Diệp nương xem nó như trân bảo, đến lúc đi ngủ cũng không nỡ bỏ ra.

Hồ hấp của Từ Nam Phong cứng lại, nàng nhận thức được mẩu thân đang thật sự gặp nguy hiểm. Đầu ngón tay nàng run lên, tốc độ lật giấy cũng nhanh hơn. Trên tờ giấy cuối cùng ghi một địa điểm hẻo lánh, còn ghi thêm hai hàng chữ "Canh ba trưa nay, cầu xin biểu muội hãy đến đây một mình, cứu mạng ta."

Hàng chữ viết lộn xộn, có thể thấy được biểu ca viết vội trong lúc nguy hiểm. Trên trang giấy còn lưu lại một vết máu. Vết máu đỏ sậm như một con dao sắc đâm vào tâm Từ Nam Phong làm nàng đau nhói.

Giấy nợ, vòng bạc, mẩu thân, người cứu mạng... Hiện nhiên đối phương đang nhắm vào nàng.

Đầu óc Từ Nam Phong trống rỗng, hồ hấp dồn dập, thật sự không dám tưởng tượng những chuyện đã xảy ra, sắc mặt nàng trong phút chốc tái nhợt, hai mắt không có thần sắc. Nàng bỗng nhiên đứng dậy, siết chặt tờ giấy trong tay, không do dự chạy xuyên qua màn mưa đến chuồng ngựa ở hậu viện.

Canh ba buổi trưa là hạn cuối bọn hắn đưa ra. Mà hiện tại đã là buổi trưa. Không còn thời gian nữa rồi.

"A, phu nhân." Bát Bảo vội vàng đuổi theo thân ảnh lẫn trong màn mưa của Từ Nam Phong.

Hồng Nhi tuổi còn nhỏ, lại là một người thành thật. Nàng gấp đến mức giậm chân "Chuyện này là thế nào, phải làm như thế nào mới tốt?"

Bầu trời đầu hè như bị ai chọc thủng mấy lỗ, bắt đầu mưa không ngớt. Diêu quân gia đang khoác áo toi chỉ huy thị vệ trong phủ chuyển mấy chậu mẫu đơn quý đến dưới hiên tránh ngập úng thì nhìn thấy thân ảnh ướt sũng của Từ Nam Phong vọt tới, dắt một con ngựa chạy đi.

"Phu nhân, sao người không mở ô!" Diêu quân gia càng hoảng sợ gọi Từ Nam Phong "Trời mưa như vậy, phu nhân định đi nơi nào?"

Từ Nam Phong không thể mở mắt do bị nước mưa chảy vào, cả người lạnh run lên nhưng đầu nàng lại nóng hầm hập làm ý thức nàng có chút mơ hồ. Từ Nam Phong đập chân vài cái rồi nhảy lên lưng ngựa.

"Không còn kịp... Ta nhất định phải đi cứu mẫu thân..." Nàng theo bản năng thì thảo, con mắt đỏ lên, con người tan rã, tóc ướt sũng dính vào người. Trạng thái của nàng hiển nhiên không còn bình thường nữa.

Điều quản gia bắt đầu lo lắng, ý thức được mọi chuyện không đơn giản, vội lên tiếng hỏi "Phu nhân phải đi cứu người nào, ngài có thể sai thuộc hạ đi làm mà."

Từ Nam Phong vốn đang bị bệnh, vừa rồi lại nội hỏa công tâm, tai nàng ù đi, không nghe rõ Điều quản gia vừa nói gì. Nàng cắn răng, thúc ngựa vọt ra khỏi cổng, hướng về hướng tây mà đi.

Điều quản gia ném áo toi đi, quả quyết chọn một con ngựa khác, trầm giọng phân phó một hộ vệ "Người nhanh chóng đến cửa cung báo cho Vương gia, ta đuổi theo Vương phi."

Cửa Tây thành, đường phía Đông, miếu Diêm Vương, buổi trưa canh ba.

Từ Nam Phong như phát điên, liên tục thúc ngựa chạy nhanh hơn. Tay nàng siết dây cương đến mức trắng bệch, mái tóc dài bay tán loạn theo gió, khăn giọng hô to "Làm phiền tránh đường!"

Tuần mã phi nước đại, đem những vũng nước dưới chân đạp cho bắn tung tóe. Trời mưa tầm tã, nhịp tim nàng đập thình thịch, hô hấp dồn dập, cả thế giới như mờ nhạt méo mó.

Nàng không biết mình vượt qua hẻm nhỏ hẻo lánh này như thế nào. Thời điểm Từ Nam Phong tung người xuống ngựa, chân nàng càng run rẩy dữ dội hơn, không đi nổi hai bước đã ngã xuống. Sau đó nàng cắn răng, chống đầu gối bò lên, vịn tường đi từng bước một, lao đảo tiến tới viện nhỏ cũ nát.

Đó là một tòa miếu nhỏ rách nát, nóc nhà đã hỏng một nửa, thóc lúa lẫn vào đồng gạch ngói đổ nát trong nước mưa càng toát ra mùi vị mốc meo.

Trong miếu nhỏ có tiếng khóc quen thuộc của một nữ nhân.

"Nương." Từ Nam Phong đột ngột đẩy nát cánh cửa giấy. Gió lớn cuốn theo mưa tạt vào tòa miếu nhỏ, sấm chớp xé rách bầu trời, soi sáng cả không gian cũ nát.

Trong miếu thờ một bức tượng Diêm Vương mặt đen râu đỏ. Bởi vì lâu năm không được tu sửa, hoa văn trên tượng đã loang lổ, mạng nhện chằng đầy, càng lộ ra vẻ dữ tợn. Hai hàng tượng bên cạnh đều là mấy người đàn ông mặc quần áo giống nhau. Khuôn mặt mỗi người đều nghiêm túc, bên hông được trang bị đoản đao và côn gỗ, có thể nhìn ra được đây là một đám nông dân vũ phu.

Ánh mắt Từ Nam Phong rơi vào góc tường tối tăm. Ở đó có ba thân ảnh, hai béo một gầy là cậu, biểu ca và mẫu thân của nàng.

"Nam nhi!" Thấy Từ Nam Phong bước vào cửa, đôi mắt tiểu tụy sưng đỏ của Diệp nương lóe lên một tia mừng rỡ. Nàng không để ý đến quần áo tóc tai xốc xếch nhào tới, lại bị hai người đàn ông đứng đầu ngăn cản, đẩy ngược lại góc tường. Diệp nương khóc ướt vạt áo, lạc giọng gào lên "Nam nhi, con mau tới cứu chúng ta. Cậu và Tiểu Bưu thiếu họ thật nhiều bạc, sắp bị họ đánh chết rồi."

Từ Nam Phong đi đến trước mặt đám đòi nợ, một người đàn ông giơ tay muốn ngăn lại. Một tay nàng theo bản năng túm lấy cổ tay hán tử kia, tay còn lại đánh một chưởng lên xương sườn của hắn. Nàng ra tay dứt khoát, cả căn phòng đều nghe thấy tiếng một chưởng kia đánh lên da thịt, người đàn ông cao tám thước bị nàng đánh phải lùi lại ba bước, khó khăn lắm mới đứng vững.

Từ Nam Phong thu trường, bình tĩnh lau nước mưa trên cằm, cặp mắt đỏ au nhìn chằm chằm bọn họ, quần áo thấm nước vừa ướt lại dính, lạnh thấm xuống tận đáy lòng. Lại một tia sét đánh xuống, làm gương mặt nàng nhìn vô cùng u ám.

Lúc này, cả người nàng vừa mệt mỏi lại vừa tức giận, hận không thể đánh cho cha con Diệp gia một trận xương thịt nát tan.

Thở bị ép tới đường cùng cũng có thể cắn người, huống gì, nàng từ trước tới giờ không phải là người nhát gan như thỏ.

Bốp bốp bốp.

Trong bóng tối truyền tới tiếng vỗ tay rõ ràng, một giọng nói khàn khàn mạnh mẽ vang lên: "Kỷ vương phi đúng là một người can đảm khí phách, nói là một người tới thì chỉ đúng một người tới, còn tự mình ứng chiến, đáng kính đáng kính." Lời còn chưa dứt, đám người vũ phu kia lập tức tránh sang một bên tạo thành một lối đi, người đàn ông phía sau bọn họ lộ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Người không cần nói nữa!

Edit: Bối Xu

Beta: Cải Trắng

Chương 25: Người không cần nói nữa.

Đó là một người đàn ông ngoài sáu mươi, trên người mặc áo tơ lụa hoa văn thêu thủ công rất tinh xảo, thân hình ông ta gầy nhom, trên mặt còn mang theo ý cười hiền từ. Nếu không phải ánh mắt hắc quá âm hiểm, Từ Nam Phong sẽ nhầm ông ta thành một thương nhân lương thiện.

Biết người, biết mặt, không biết lòng. Chẳng phải trên thế giới này những kẻ gian xảo thường biết cách dùng khuôn mặt lương thiện để ngụy trang bản thân sao? Nụ cười như thiên thần, tâm địa rắn rết như ác quỷ, những kẻ như thế này là những kẻ nguy hiểm nhất.

Từ Nam Phong ổn định lại thân thể kiệt quệ của mình, nhìn chằm chằm lão già đã ngoài sáu mươi kia "Các hạ là ai? Nếu đã biết thân phận của ta vậy sao còn dám đem mẹ ta bắt trời đến đây?"

"A, Vương phi nói quá lời rồi." Lão già khoát tay, vắn vèo chuối Phật châu làm từ gỗ từ đàn trong tay chậm rãi nói "Lão phu họ Hoàng, đứng hàng thứ năm. Mấy năm trước được hào kiệt che chở, ở thành Lạc Dương mở một tiền trang không nhỏ. Đạo gần đây lão cùng lệnh đường có một món tiền chưa tính toán kỹ, nên cố ý mời nàng đến đây ngồi một lát. Còn với thân phận của người..."

Ông ta trầm giọng cười, chấp tay thành quyền "Cho dù là Thái tử thiếu tiền cũng không thể có đạo lý không chịu trả. Huống hồ, người chi là một Vương phi đứng không vững."

Thành Lạc Dương vẫn mưa gió như trước, sắc trời u ám, sấm chớp đùng đoàng, đường phố ướt đẫm nước mưa, có vẻ còn có sương mù.

Một chiếc xe ngựa lao nhanh, phá tan sự yên tĩnh của phố phường. Mưa to gió lớn, một góc màn che bị thổi tung, lộ ra gương mặt lạnh lùng của Kỷ vương hồi Diêu Dao "Có tin tức?"

Diêu Dao không để ý thân mình đã ướt đẫm, cố sức đánh xe ngựa, lớn tiếng đáp lời "Vừa rồi ta mới nhận được tin tức từ chỗ chú. Đã tìm được Từ Nam Phong rồi, nàng đang ở ngôi miếu cuối đường."

Kỷ vương không kiên nhẫn gạt dải lụa trắng che mắt, lộ ra một đôi ngươi trong trẻo lạnh lùng, giọng nói bớt đi mấy phần tình cảm, lạnh như băng "Nhanh thêm chút nữa."

Diêu Dao và Lư Hoài quen biết từ khi còn là thiếu niên, đến bây giờ đã gần bảy năm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy bộ dạng rối bời này của Lư Hoài.

Lư Hoài luôn ôn hòa mà lạnh nhạt, trên mặt mang lên nụ cười nguy trang hoàn mỹ giống như trên đời này không có chuyện gì làm hắn kích động cả. Đến cả việc năm ngoái huynh đệ ruột thịt chuốc rượu độc làm hắn mù mắt, Lư Hoài cũng chưa từng thất thố như vậy.

Diêu Dao không thể làm gì hơn ngoài việc trấn an hắn "Người đừng gấp, nhất định phải tin tưởng vợ của mình. Từ Nam Phong người này không phải kẻ dâm, người bình thường nhất định không thể bắt nạt được nàng."

Móng ngựa gõ xuống được lộc cộc, vô số bọt nước văng lên.

Trong lúc này, ở ngôi miếu đồ nát, sau khi nghe được danh tiếng của Hoàng lão ngũ, con ngươi Từ Nam Phong co lại.

Hoàng lão ngũ, người đời tặng ông ta cái danh Hoàng lão hồ, ông ta có một tiền trang tư nhân lớn ở phía Đông, dù là trong tối hay ngoài sáng đều có người, bình thường hay dựa vào việc rửa tiền kiếm lời từ quan lại. Địa vị của ông ta quá lớn, người bình thường không dám đắc tội.

Diệp nương chưa từng nghe đến cái tên này, vẫn ở trong xo tường gào khóc "Lão nương cho nhà ngươi biết, con gái ta đường đường là Kỷ vương phi, lão nương là người hoàng thân quốc thích, các ngươi dám động đến ta!"

Đầu Từ Nam Phong đau tường như sắp nứt ra, tay chân rét run, lục phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt. Nàng nhắm hai mắt một lát, đến khi hồi phục mới ra hiệu cho Diệp nương ở trong góc yên lặng.

Sau đó nàng nhìn hai người lúc nhúc ở trong xo, hồ hững mớ miệng "Bọn họ chết rồi sao?"

Hoàng lão ngũ nở nụ cười như một con rắn độc "Vương phi nói đùa. Lão phu đang cùng ngài buôn bán, sao dám làm việc giết người phạm pháp đó chứ? Chẳng qua lão định chặt tay họ gán nợ, hai người đó sợ quá ngắt đi thôi.

Từ Nam Phong lạnh lùng nói "Đã nói chặt tay họ gán nợ, như vậy là xong. Người còn bắt nương ta đến đây làm gì?"

"Theo lời cậu người nói, muối muối ruột hắn là di nương của phủ Từ thượng thư, gia tài triệu bạc, có thể thay hắn trả nợ. Lão phu không còn cách nào khác đành phải mời lệnh đường đến đây."

"Hắn thiếu các người bao nhiêu?"

"Phần sao chép nợ nần đã giao cho người, tổng cộng tất cả là hơn hai trăm lượng, cộng thêm phần lãi gấp đôi. Lão phu nể mặt mũi Vương phi, không tính toán con số lẻ. Vậy lấy năm trăm lượng, thế nào?"

Từ Nam Phong cảm thấy may mắn vì đầu óc mình vẫn còn mấy phần thanh tỉnh, cười nhạo một tiếng "Ông chủ Hoàng là một nhân vật lừng lẫy ở thành Lạc Dương lại tính toán nhỏ nhặt như vậy sao? Trong tay có nghìn lượng hoàng kim, lại vì mấy đồng bạc vụn này ra tay? Vậy cũng không khỏi quá nhàn rồi rồi."

Hoàng lão ngũ ngoài cười trong không cười "Chân ruồi tuy nhỏ nhưng vẫn là thịt, mất đi quá đáng tiếc. Huống hồ Diệp gia còn có một Vương phi, giao cho mấy tên vô danh tiểu tốt làm, há chẳng là bất kính với Vương phi sao?"

Từ Nam Phong cắn cánh môi tái nhợt, dùng sức côi vòng ngọc trên tay ra ném về phía Hoàng lão ngũ. Đó là quả tân hôn lần trước Diệp nương bỏ tiền ra mua tặng nàng, bây giờ nàng lại phải dùng nó gán nợ cho mẹ, vậy cũng xem như là một phần ân tình.

Hoàng lão ngũ trừng cặp mắt khô vàng, lập tức ha hả cười "Vương phi, ngài có ý gì đây? Một chiếc vòng này không thể có giá trị năm trăm lượng được."

Nàng nhếch môi lạnh lùng, đem từng món đồ trang sức trên đầu rút xuống, vứt lên mặt đất, mở miệng nói từng câu lạnh nhạt "Những món đồ này không phải dùng để gán nợ cho Diệp gia. Ta chỉ chuộc nương ta, hai nam nhân kia sống hay chết không liên quan đến ta."

Diệp nương yếu ớt kêu lên một tiếng "Nam nhi, cậu của con sẽ chết mất."

"Nương không cần nói nữa." Trước mắt Từ Nam Phong đã biến thành một màu đen, nàng gắng sức quát lên.

Nàng quay lại, lướt đôi mắt lạnh băng nhìn Hoàng lão ngũ, thanh âm khàn khàn như bị mài qua giấy "Ông chủ Hoàng, ta không quan tâm hôm nay người dựa quyền thế của kẻ nào, bị kẻ nào đứng sau giật dây, mọi việc đều không nên ép ta quá mức. Hoàng tộc chính là hoàng tộc, thường dân chính là thường dân. Dù cho người bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể lật được núi Ngũ Hành. Người nói xem, thêm một người bạn, bớt đi một kẻ thù, không phải sao?"

Hoàng lão ngũ híp mắt một cái, ngón tay vân vê Phật châu. Điều này chứng tỏ ông ta đang do dự.

Từ Nam Phong tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, cười rạn rờ nói "Ta biết người có thể mời người xuống núi nhất định là một nhân vật không đơn giản, cũng đoán được người nợ muốn mượn tay người làm gì. Không phải là mượn chuyện thiếu tiền này hủy danh dự của ta, lại trực tiếp liên lụy đến thanh danh của Kỳ vương phủ sao? Ông chủ Hoàng là người đã được trải đời nhiều, nhận làm loại chuyện này không sợ lật thuyền sao?"

Ánh sáng hoàng hôn trong trẻo lạnh lùng, Hoàng lão ngũ trầm ngâm trong chốc lát mới cười một tiếng "Bất kể thế nào, hôm nay lão phu đến đòi nợ, Vương phi cũng không thể để lão về tay không."

Trong mắt Từ Nam Phong xuất hiện một tia máu, trông mắt đau đến mức muốn vỡ tung, cả người một trận rét run. Nàng gần như phải dùng hết khí lực toàn thân mới kìm chế được không để cho hàm răng mình không run lập cập.

Nàng nâng cằm, ý bảo ông ta nhìn đồng đồ trang sức dưới sàn "Tất cả đồ đáng tiền trên người ta chỉ có từng đó thôi. Người định giá, ta muốn mang mẫu thân ta đi. Những cái khác ta đều mặc kệ."

Hoàng lão ngũ cau mày nói "Những thứ này chỉ đáng giá một trăm lượng. Nhưng mà nương nương, giấy trắng mực đen, cậu của người viết hẳn thiếu nợ có thể tìm lệnh đường đòi. Hiện tại nợ chưa trả xong, nương nương muốn mang lệnh đường rồi đi, vậy số tiền còn thiếu lão phu phải tìm ai đòi đây?"

"Còn lại bao nhiêu bản vương thay nàng ấy trả, thế nào?"

Giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền vào cùng tiếng sấm. Từ Nam Phong ngăn người ra, đại não trì độn một lúc lâu mới xoay người nhìn ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Đồ Ngốc, không phải lỗi của nàng

Edit: Bối Xu

Beta: Lupin

Chỉ một ánh mắt lại làm Từ Nam Phong phảng phất cảm thấy tất cả đau khổ trên thế gian này đều lặng lẽ tan biến, tất cả màu sắc đều như lu mờ đi, chỉ còn thân ảnh nam nhân cao ngất đang đứng ở cửa mang theo màu sắc đẹp đẽ nhất trên đời đang bước từng bước vững chãi về phía nàng.

Áo choàng đen, quan bào đỏ tía, dung nhan như ngọc, tóc mai hai bên bị mưa làm ướt, khóe miệng vẽ lên nét cười như có như không. Rõ ràng thân ảnh đó rất thân thuộc với nàng, nhưng so với bất kỳ thời điểm nào trong quá khứ đều động lòng người hơn.

Chàng đã tới.

Ta không hề cô đơn.

Giống như một con chim mệt mỏi phiêu bạt khắp nơi bỗng nhiên tìm được chốn về, giống như cây nhỏ bỗng nhiên được một đại thụ chắn gió che mưa. Sự cảm động và viên mãn trong khoảnh khắc đó không thể nói nên lời.

Số cận vệ Kỳ vương mang theo rất ít, chỉ có hai người, cộng thêm thúc chất Diêu gia, bất tri bất giác lại tạo cho người ta cảm giác bề thế, nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Gương mặt Diêu Dao mang ý cười vô lại, một tay đề lên đoản đao bên hông, ngón cái nhẹ nhàng khều một cái, lưỡi đao lộ ra khỏi vỏ một tấc. Trong đây trời sấm sét, cả người hần thoáng hiện ra khí tức rét lạnh.

“Thảo dân Hoàng lão ngũ gặp qua Vương gia.” Hoàng lão ngũ không để tâm chấp tay, vừa vái chào, con ngươi nham hiểm vừa liếc qua Kỳ vương. Lúc chạm vào đôi mắt không tiêu cự của Kỳ vương, Hoàng lão ngũ cười nghiền ngẫm một tiếng. Sự khinh miệt trong đó không cần nói ra, nhưng ai cũng rõ ràng.

Kỳ vương không để ý hấn, mở miệng thăm dò “Nam Phong?”

“... Ta ở đây.”

“Nàng không có việc gì chứ?”

“Không sao cả.”

Nhận được câu trả lời của nàng, lúc này Kỳ vương mới gật đầu, đưa tay về hướng tiếng nói phát ra, nhẹ giọng nói “Qua đây với ta.”

Ma xui quỷ kiến, Từ Nam Phong như bị Kỳ vương đầu độc, yên tâm giao tay mình cho hắn.

Bàn tay Kỳ vương rất sạch sẽ, ấm áp, làm người khác có cảm giác rất an tâm. Trầm mặc một lát, Kỳ vương tùy ý cười một tiếng “Lòng tham của Hoàng lão ngũ không nhỏ, đến cả người của bản vương cũng dám đụng.”

Hoàng lão ngũ cười nửa mai “Thảo dân không dám. Chỉ có điều thiếu nợ trả tiền là đạo lý hiển nhiên.”

“Lão già kia, ngươi cũng chỉ là chó săn của Trương gia, Trương gia lại là chó săn của Thái tử. Chó săn bắt quạ cũng chỉ là một tiện nô tài, ngươi lấy đầu ra lá gan ở trước mặt chủ tử sửa bậy?” Đuôi lông mày của Diêu Dao nhướn lên, đề chuỗi dao xuống, cười khẩy “Nếu ngươi tự biết xưng một tiếng thảo dân, vậy đã từng nghe câu ‘Dân không cùng quan đầu’ rồi chứ?”

Hoàng lão ngũ không ngờ lần này Kỳ vương lại tự thân mạo hiểm tới đây, trông mắt lão hơi híp lại, ý cười trên mặt tăng thêm mấy phần hàn ý.

Từ Nam Phong cắn đầu lưỡi, hi vọng đau đớn có thể làm đầu óc nàng thanh tỉnh một chút. Trả tiền chỉ là việc nhỏ, vấn đề là việc này không thể kéo dài thêm được nữa. Nếu như lan rộng ra ngoài, danh tiếng của Kỳ vương phủ sẽ bị ảnh hưởng. Hoàng đế đã không vừa mắt Kỳ vương, nàng không thể lại kéo thêm tai họa đến cho hắn.

Nghĩ đến đây, Từ Nam Phong buông tay Kỳ vương ra, bước đến trước mặt phụ tử Diệp gia. Nàng ngồi xổm xuống, lạnh lùng nói “Oan có đầu, nợ có chủ. Ta tự nhận nhà chúng ta đối xử với các người không tệ, không nghĩ đến các người càng ngày càng ngang ngược làm càn. Sự việc này cần phải kết thúc. Cậu, biểu ca, phiên hai người đứng lên viết mấy dòng cùng mẫu thân ta phân rõ giới hạn.”

Cha con Diệp gia nhắm chặt hai mắt, lông mi khẽ run giả vờ hôn mê.

“Cậu, đứng lên thôi. Ta biết ngươi đang giả bộ bất tỉnh.”

Cha con Diệp Phúc vẫn không nhúc nhích.

“Ai da, Vương phi quá ôn nhu rồi.” Diêu Dao cười tà, một cước đạp thẳng vào cái mông đầy mỡ của Diệp Tiểu Bưu. Diệp Tiểu Bưu bị đau, kêu lên một tiếng như heo bị giết. Diêu Dao vô tội buông tay “Vương phi nhìn xem, chẳng phải đã tỉnh cả rồi sao.”

Cha con Diệp Phúc bị ép mở đôi mắt đã bị đánh đến mức xanh tím, vội vàng quỳ xuống xin tha thứ. Diệp Phúc nước mắt nước mũi chảy dài, ai oán kêu lên “Cháu ngoại ngoan, Nam Phong ngoan, cháu sẽ cầu xin họ cậu phải không? Nương nương, Vương gia, cầu hai người giúp tiểu nhân lần này.”

Từ Nam Phong lạnh lùng nói “Viết.”

Diệp Tiểu Bưu giả ngu đáp “Viết... viết cái gì cơ?”

Từ Nam Phong nói “Viết xuống, từ nay cha con nhà các người đoạn tuyệt quan hệ với nương ta, mặc kệ kẻ nào đòi tiền đòi nợ các người, đều không liên quan đến nương ta.”

“Ở đây không có giấy bút, làm sao có thể viết được ...”

Kỷ vương mỉm cười bảo Diêu Dao “Tiểu Dao nhi, qua đó giúp bọn hần một chút.”

“Được rồi.” Diêu Dao ở đằng sau đứng dậy, rút bội đao ra chém xuống một nhát.

Xoẹt...

Lưỡi dao hạ xuống kèm ánh sét chợt lóe, gió lạnh chợt nổi lên, một mảnh tay áo theo chiều gió rơi xuống đất. Diêu Dao dùng mũi đao đem mảnh vải rách đến trước mặt Diệp Tiểu Bưu “Giấy đã có.”

Ngay sau đó lại bồi thêm một nhát nữa vào cánh tay trái của Diệp Tiểu Bưu. Vết thương này không sâu, máu chảy ra cũng không nhiều.

Diêu Dao túm lấy ngón trở tay phải của Diệp Tiểu Bưu, ấn vào chỗ chảy máu bên cánh tay trái của hắn, nói “Bây giờ bút mực cũng đã có, mau viết đi.”

Diệp Phúc sợ đến mức co người thành một khối cầu mấp mạp, kêu the thé như heo bị giết “Giết người! Giết người!” Hắn bị Diêu Dao trừng mắt một cái, lập tức câm miệng.

“Nam, Nam nhi ...” Diệp nương sợ lệ khí trên người Diêu Dao sẽ làm tổn thương Từ Nam Phong, nàng ta run rẩy không dám tiến về phía trước, chỉ có thể hô hoán vô ích.

Diêu Dao lau sạch máu dính trên lưỡi đao rồi cắt vào vỏ.

Từ đầu đến cuối nét mặt Kỷ vương vẫn mang ý cười ôn hòa ảm áp, dường như không khí giương cung bạt kiếm trong phòng này không liên quan gì đến hắn. Hoàng lão ngũ dường như cảm thấy một áp lực vô hình, lão không nhúng tay vào, chỉ đứng một bên yên lặng xem biến.

Diệp Tiểu Bưu từ trước đến nay chỉ dám bắt nạt kẻ yếu, hôm nay bị sự ngoan độc của Diêu Dao dọa sợ gần chết. Y không dám phản kháng, run rẩy dùng ngón tay dính máu của mình viết huyết thư trên mảnh áo rách.

“Xong rồi.” Diêu Dao dùng chuôi đao nhắc mảnh tay áo còn thoang thoang mùi máu tươi đưa đến trước mặt Hoàng lão ngũ “Nhìn thấy rồi chứ? Còn không mau cút.”

Ngón tay của lão vẩy về hạt châu nhanh hơn, hôm nay Hoàng lão ngũ chạm phải một cái đinh cứng, không thể làm gì khác ngoài việc gượng cười chấp tay “Đa tạ Vương gia, Vương phi nể mặt. Những món đồ trang sức này lão phu sẽ mang đi trước, số tiền còn thiếu sẽ tìm lệnh huynh đòi sau.”

Dứt lời Hoàng lão ngũ vung tay, nhóm hần tử thô kệch theo lệnh y lui ra ngoài.

Xác định bọn họ đã đi xa, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Kỷ vương mới có tia ảm áp, lần tìm tay Từ Nam Phong nắm lấy, lo lắng hỏi nàng “Nam Phong, đầu ngón tay nàng lạnh quá, nàng không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Từ Nam Phong lắc đầu, thấp giọng nói “Thiếu Giới, ta có thể để mẫu thân ở lại Kỷ vương phủ không?”

Kỷ vương không một chút do dự, ôn hòa đáp “Chỉ cần nhạc mẫu đại nhân nguyện ý, người muốn ở bao lâu cũng được.”

Từ Nam Phong nhắm hai mắt, đầu óc choáng váng một lúc rồi quay sang chỗ Diệp nương đang kinh hoàng “Nương, người không thể trở về Từ phủ được rồi. Theo con về Kỷ vương phủ được không?”

Diệp nương ngẩn người, dùng tay áo lau qua cặp mắt còn đang bàng hoàng sững sốt, lúng túng nói “Chuyện này... cha con...”

“Nương...” Từ Nam Phong nhìn chằm chằm Diệp nương, ánh mắt bi thương vô hạn, lồng ngực nàng phập phồng, dường như đang cầu xin “Nương à, người đừng tranh giành nữa.”

Một câu nói này gần như tiêu hao hết khí lực của Từ Nam Phong. Từ lúc tới đây, nàng luôn phải căng thẳng chống đỡ, giờ đã đến cực hạn. Trước mắt nàng một mảng đen kịt, đầu gối như nhũn ra, dường như muốn quỵ rạp xuống đất.

“Nam Phong!”

“Nam nhi!”

Một tay Kỷ vương siết chặt tay nàng, cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp. Cánh tay Kỷ vương thuận thế nâng lên một chút, vừa vận đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong ở trong ngực Kỷ vương run rẩy, mí mắt chớp động không ngừng, tay chân lạnh băng, môi tái nhợt, ngực nàng lại nóng bức như bị lửa thiêu, hô hấp phả ra từ mũi và miệng đều nóng ran.

Diệp nương tóc tai bù xù bỏ tới gần nàng, tự tay vuốt nhẹ lên gương mặt đỏ bừng khác thường của nữ nhi, khóc nức nở “Nam nhi, con đừng làm nương sợ. Xảy ra chuyện gì thế này?”

Tay Kỷ vương sờ trán Từ Nam Phong, may mắn kiểm soát lại, trầm giọng nói “Nóng quá!”

Điều Dao nói “Lúc trước nhìn thấy nàng ở dưới gốc quế, nàng đã cảm thấy khó chịu trong người. Hiện tại còn mắc mưa, cộng thêm lo lắng trong thời gian dài, e rằng bệnh tình nặng thêm rồi.”

Lời còn chưa dứt, Kỷ vương đã đặt tay vào đầu gối Từ Nam Phong, bế ngang nàng lên. Điều Dao thấy vậy lại càng hoảng sợ, vội vàng giơ tay bảo vệ Kỷ vương, khẽ sờ kêu lên “Tổ tông của ta ơi, mặt của người còn chưa lành hẳn, đừng để người ta ngã xuống. Đưa nàng cho ta đi.”

“Không cần.” Kỷ vương dễ dàng ôm lấy Từ Nam Phong, sắc mặt không thay đổi, gọi lớn “Điều Giang.”

Điều quán gia đứng ngoài cửa lập tức bước vào, khom lưng thưa “Có thuộc hạ.”

“Đẫn đường.”

“Vâng.”

Xe ngựa không tính là quá rộng, chỉ đủ cho hai người ngồi. Dưới sự chỉ dẫn của Điều Giang, Kỷ vương khom lưng ôm Từ Nam Phong vào trong xe ngựa, ngón tay cái cọ nhẹ lên gò má nàng, trầm giọng nói “Không có chuyện gì đâu Nam Phong, ngủ một giấc thôi là về đến nhà rồi.”

Con sốt cao không dứt làm đầu óc Từ Nam Phong mơ hồ, nàng siết chặt tay áo của Kỷ vương, đôi môi tái nhợt khẽ động, nghẹn ngào nói “Thiếu Giới, xin lỗi chàng, xin lỗi.”

Trong lòng Từ Nam Phong hồ thẹn không yên. Đáng lẽ ra nàng nên chiếu cố Kỷ vương, thế mà lại luôn gây tai họa cho hắn.

Kỷ vương tiến gần hơn, nước mưa đọng trên sống mũi của hắn vừa vẩy rơi xuống khoeo mắt của Từ Nam Phong, nhìn giống như một giọt lệ. Mặc dù ánh mắt Kỷ vương không nhìn thấy gì, nhưng hắn vẫn cảm nhận được từ hô hấp run rẩy của Từ Nam Phong sự hồ thẹn và tuyệt vọng.

Thật khiến là người ta đau lòng!

“Đồ ngốc, không phải lỗi của nàng.” Kỷ vương thở dài một tiếng, mãi đến khi hô hấp của Từ Nam Phong dần dần bình ổn, đoán chừng nàng đã chìm vào giấc ngủ, hắn mới lui ra ngoài xe ngựa, đứng trong mưa gọi một tiếng “Diệp phu nhân?”

“A, a, Vương gia.” Diệp nương che một cái ô giấy cũ, ngại ngần bước đến trước mặt Kỷ vương. Không rõ tại sao, bà lại cảm thấy có chút e sợ khi đứng trước mặt thanh niên cao lớn tuổi trẻ này, dù cho trên môi hắn luôn nở nụ cười.

Kỷ vương nói “Nhạc mẫu đại nhân hãy lên xe ngựa cùng Nam Phong đi. Bản vương cưỡi ngựa là được.”

Điều Giang có chút không yên lòng “Nhưng Vương gia...”

“Không cần nói nhiều, mau dìu ta lên ngựa.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đáng người hắn thật đẹp!

Edit: Bối Xu

Beta: Cải Trắng

Lúc Từ Nam Phong tỉnh lại nàng đã thấy mình nằm trên chiếc giường ấm áp sạch sẽ, chớp mũi còn ngửi thấy mùi thuốc thoang thoang trong không khí.

Nàng có mở đôi mắt vẫn còn đau nhức ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy thân ảnh của Kỷ vương đang ngồi ngay ngắn bên giường.

Hình như hắn vừa mới tắm rửa xong, trên người chỉ mặc một lớp áo trắng mỏng, tóc vẫn còn hơi ướt, trên người tỏa ra mùi xà phòng thơm mát. Kỷ vương đang cầm một chiếc khăn cẩn thận lau mái tóc ẩm ướt của Từ Nam Phong, vẻ mặt hắn rất nghiêm túc cẩn trọng.

Đáng vẻ Kỷ vương cúi đầu nhìn rất đẹp mắt, sợi vải trắng bột mịn rũ xuống bên vai, phiêu dật ung dung như tiên giáng trần.

Tay Từ Nam Phong khẽ động đẩy một chút, Kỷ vương lập tức nhận ra. Hắn ngừng động tác của mình, nhỏ giọng dò hỏi "Nàng đã tỉnh chưa?"

"Rồi..." Giọng nói của nàng hơi khàn, nghe thế nào cũng thấy kỳ cục, thân thể nàng nặng nề như bông ngậm trong nước, cũng may đầu đã không còn đau nữa. Từ Nam Phong hơi gạt góc chăn ra, nói "Nóng quá."

"Đừng nhúc nhích." Ký vương bỏ khăn mặt trên tay xuống, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang di chuyển lung tung của nàng, cẩn thận đếm chần lại, giọng nói ôn nhu như đỗ một đĩa nhỏ buring bình "Nàng sốt cao không hạ, đại phu nói phải làm cả người đổ mồ hôi với có thể tốt lên. Ngoan, nhịn một chút, được không?"

Một tiếng "được không", Ký vương hơi nâng giọng, bách chuyển thiên hồi*, rõ ràng mang theo ý cứng chiều. Từ Nam Phong cảm thấy thân nhiệt của mình đột nhiên tăng cao hơn, bối rối quay sang hướng khác nghĩ thầm "Đến nương còn chưa từng dịu dàng đối ta như vậy đâu."

*Bách chuyển thiên hồi: Dù trải qua bao nhiêu khó khăn vất vả lòng cũng không lay chuyển.

"Được rồi. Nương ta đâu?" Từ Nam Phong trầm giọng hỏi.

"Đang ở sương phòng nghỉ ngơi rồi. Chuyện hôm nay đoán chừng cũng dọa người mất nửa cái mạng rồi." Ký vương lắc nhẹ chuông đồng ở đầu giường, lúc này mới nhẹ giọng nói "Nhạc mẫu đại nhân vừa rồi cũng tới đây thăm nàng, ta cho người ra báo lại, người cũng đã rồi đi trước."

Bát Bảo nghe thấy tiếng chuông, nhanh nhẹn bê bát thuốc vào trong phòng "Vương gia, phu nhân, thuốc đã sắc xong rồi."

Vừa nghĩ thấy mùi đắng ngắt của thuốc bắc, lông mày Từ Nam Phong cau lại, lục phủ ngũ tạng đều muốn co lại một chỗ. Nàng trùm chăn kín người, giống như chỉ cần giấu mình trong chăn là có thể tránh được một kiếp nạn này, giọng nói mang theo chút buồn phiền hờn giận "Có thể không uống được không?"

Bát Bảo cầm bát thuốc đặt lên bàn trà, vừa xoay người lại đã nhìn thấy Từ Nam Phong đem mình bọc kín mít từ đầu đến chân giống như một con tằm, nhất thời dờ khóc dờ cười "Phu nhân, người đừng bọc kín vậy, sẽ khó thở đấy."

Ký vương đưa tay sờ sờ một cái, lại không sờ được mặt Từ Nam Phong, vừa bực vừa buồn cười, mạnh mẽ lôi nàng từ trong chăn ra ngoài cần nhân "Không uống thuốc thì làm sao có thể tốt lên được."

Cũng không rõ có phải do hôm nay sốt cao đến hông đầu không, Từ Nam Phong hôm nay lại ngây thơ khác thường, mạnh mẽ giật lại chăn, oai oái hô lên "Có thể khỏe lên, ngủ một giấc sẽ ngay lập tức khỏe lại."

Giọng nói của nàng bớt đi mấy phần quả quyết thường ngày mà rất mềm mại làm tâm Ký vương mềm nhũn, không thể làm gì khác đành phải phát tay cho Bát Bảo lui ra.

Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn hai người họ, lúc này Ký vương mới thấy buồn cười "Ngày thường nàng bình tĩnh hiếu thắng như vậy, sao vừa bị bệnh lại giống như đứa bé, ngay cả uống thuốc cũng sợ như vậy."

Giọng Từ Nam Phong khàn khàn mềm mại "Lúc trước ta uống quá nhiều thuốc, rất đáng sợ."

Ký vương trầm tư hồi lâu, dường như không biết nên làm gì với nàng mới tốt.

Từ Nam Phong cũng cảm thấy bản thân mình hôm nay phá lệ già mồm, lại sợ Ký vương nhiều chuyện quản nàng, lấy hết dũng khí nghĩ "Thôi thì quên đi, nhắm mắt nuốt một ngụm là tốt rồi, cùn lăm là chết chứ gì."

Nàng vươn tay định lấy bát thuốc thì Ký vương đã nhanh hơn một bước đoạt lấy.

"Đại phu đã nói qua, thuốc đắng đã tật. Nếu giờ cho nàng ăn thêm một quả, tác dụng của thuốc cũng không được như trước nữa." Ký vương cầm thìa khuấy bát thuốc đã sắc, kiên nhẫn dùng ngữ điệu ôn nhu dụ dỗ nàng "Nếu nàng sợ đắng, ta cùng nàng uống. Nàng một ngụm, ta một ngụm, được không?"

Tay Từ Nam Phong dừng lại giữa không trung, nàng nghĩ thầm: Rốt cuộc đây là cái đạo lý gì vậy?

Trong hoàng gia đều lưu truyền biện pháp dứt thuốc tàn nhẫn vậy sao?

Thấy nàng không nói lời nào, Ký vương cho rằng nàng vẫn đang trốn tránh, liền bồi thêm một câu "Nếu nàng không lên tiếng, ta liền tự mình dứt thuốc cho nàng."

Từ Nam Phong sùng sốt hỏi "Dứt thuốc như thế nào cơ?"

Khóe miệng Ký vương cong lên, đôi môi nhợt nhạt hiện lên vài phần điểm sắc, chậm rãi nói "Đương nhiên là dùng miệng dứt thuốc."

"..."

Từ Nam Phong "..."

Nàng không dám tưởng tượng ra hình ảnh thân mật kia, vội vàng đoạt lấy chén thuốc, một hơi uống cạn. Uống xong Từ Nam Phong vội vàng ném cái bát

không lên bàn trà, khổ sở nhủu mày lè lưỡi vì đắng.

Kỷ vương híp mắt, lộ ra ý cười giao hoạt. Đến lúc này Từ Nam Phong mới biết nàng bị lừa.

Dùng miệng hút thuốc? Về cơ bản thì nó không tồn tại!

Từ Nam Phong cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đều đắng ngắt. Cánh tay Kỷ vương quờ quạng giữa không trung như muốn chạm vào nàng. Từ Nam Phong hơi cau mày, do dự trong chốc lát, rồi nhẹ nhàng kéo tay áo Kỷ vương, giúp hắn tìm được vị trí của mình.

Lòng bàn tay ấm áp cuối cùng cũng chạm vào mặt Từ Nam Phong. Kỷ vương nhẹ nhàng vén sợi tóc mai ẩm ướt của nàng, thấp giọng hỏi "Nàng đã cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Từ Nam Phong hồ đồ "ừ" một tiếng, nói "Chàng không cần phải để ý đến ta, mau lau khô tóc kéo cảm lạnh mắt."

"Nàng ấy à, lúc nào cũng để ý đến cảm nhận của người khác đầu tiên. Đến lúc nào nàng mới chịu để ý đến cảm nhận của bản thân mình đây." Kỷ vương cúi người, chớp mũi hắn chạm vào chớp mũi nàng, dài lụa bịt mắt rũ xuống, đan vào mái tóc đen của nàng. Kỷ vương thấp giọng nói tiếp "Ta lo lắng cho một mình nàng, muốn ở cạnh nàng nhiều thêm một chút, được không?"

Gió ngừng mưa tạnh, ánh nắng bắt đầu le lói, một công tử ôn nhuận như ngọc trước mặt, làm sao Từ Nam Phong nỡ lòng cự tuyệt?

Kỷ vương nghiêng đầu, cẩn thận lắng nghe từng động tĩnh của nàng, cười nói "Nàng không nói lời nào tức là đồng ý với ta rồi?"

Giọng nói của Từ Nam Phong nhỏ như muỗi hừ một tiếng, viên mắt bỗng nhiên cảm thấy chua xót. Có lẽ là tất cả những người bệnh đều mềm mại yếu đuối, Kỷ vương đối xử với nàng tốt một chút, trong lòng nàng lại dâng lên một chút tủi thân muốn khóc.

Cảnh tượng này cảm động biết bao, hơn mười mấy năm ngày trang kiên cường chống đỡ, bao ủy khuất vào sợ hãi dâng lên không kiềm chế được... Dần dần trong tâm nàng dâng lên một loại tình cảm làm tất cả gai nhọn trên người nàng mềm mại đi.

Kỷ vương dựa vào giường, giống như một đôi phu thê bình thường nói với Từ Nam Phong "Buổi tối nàng muốn ăn món gì? Ta phân phó phòng bếp chuẩn bị cho nàng."

Ánh mắt nàng mờ đi, sống mũi chua xót, Từ Nam Phong chớp mắt một cái, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Từ xưa đến nay có ai quan tâm đến bữa tối nàng muốn ăn gì, cũng chưa từng nhẫn nại dỗ nàng uống thuốc. Từ Nam Phong giống như một con thú nhỏ có thói quen tự mình liếm láp vết thương, bỗng nhiên gặp được người nguyện ý chăm sóc nàng, trong tâm sinh ra một chút tham luyến cùng hoảng sợ.

Trong lòng dao động, nàng khịt mũi, nuốt tất cả ghen ngào xuống họng, gắng sức làm giọng nói bình thường nhất có thể "Cái gì cũng được."

Nhưng giọng nói của nàng vẫn mang một tia run rẩy. Tuy mắt Kỷ vương mù nhưng tai hắn lại rất thính, tự nhiên hiểu rõ chuyện đang xảy ra. Hắn thu lại ý cười trên môi, nghiêm túc nhìn về phía Từ Nam Phong, lo lắng hỏi "Nam Phong, làm sao nàng khóc?"

Từ Nam Phong nhanh chóng xoa mắt, cười nói "Không có. Đầu tại thuốc đắng quá làm cổ họng khó chịu."

Kỷ vương cũng không vạch trần lời nói dối vụng về của nàng, im lặng một lúc, hắn vươn tay vén những sợi tóc lòa xòa của nàng trên gối, giọng nói như ni non bên tai nàng: "Phải nhanh khỏe lại đây."

Nàng bỗng nhiên hiểu được câu "Kẻ sĩ chết vì tri kỷ" rồi.

Suy nghĩ của nàng ngổn ngang: Vua lấy quốc gia làm trọng, còn ta lấy quốc gia để báo đáp, sau này nhất định ta sẽ sống hòa hợp với Kỷ vương, tận lực bảo hộ chàng.

Ngủ một giấc yên ổn, đến tối Từ Nam Phong đã hạ sốt.

Ngày thứ hai là ngày diễn ra ngự yến. Vương phi là hàm nhị phẩm cáo mệnh phu nhân, tất nhiên phải theo phu quân vào cung dự tiệc.

Kỷ vương đã mặc quần áo chỉnh tề, lại nghe thấy từ trong phòng tiếng ho bị đè né của Từ Nam Phong, hắn khó nén được lo lắng hỏi "Nàng chưa khỏi bệnh, chỉ bằng hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt?"

"Không thể. Giờ ta là con dâu hoàng thất, nếu ngay cả ngự yến hôm nay cũng vắng mặt, người khác sẽ nghĩ chàng như thế nào? Bọn họ chắc chắn sẽ nói ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, sau đó sẽ liên lụy đến chàng." Giọng nói của Từ Nam Phong còn hơi khàn nhưng nàng vẫn nói rõ ràng từng câu. Nàng vung tay ra hiệu cho Quế Viên và Liên Tử trang điểm cho mình, dùng một lớp son phấn mỹ lệ che đi khuôn mặt tiều tụy.

Kỷ vương đứng cạnh nàng, trầm mặc một lát mới lên tiếng "Nam Phong, ta không muốn nàng miễn cưỡng bản thân."

"Không có gì là miễn cưỡng cả. Hôm nay ta cũng muốn cùng chàng tiến cung, tiện thể xem xét các thế gia. Huống hồ nếu chàng không ở đây, một mình ta ở trong phủ cũng rất buồn chán." Dứt lời Từ Nam Phong xoay người lại, mỉm cười với Kỷ vương "Chàng xem, hôm nay ta trang điểm rất đẹp, người khác sẽ không nhìn ra khuôn mặt tiều tụy của ta."

Nói xong nàng mới nhớ Kỷ vương không nhìn thấy.

Từ Nam Phong đang định xin lỗi vì mình lỡ lời thì đã nghe thấy Kỷ vương mỉm cười, vân đạm phong kinh đáp "Dáng vẻ của phu nhân nhất định rất xinh đẹp."

Cung yến hôm nay so với mọi lần còn náo nhiệt hơn. Dọc đường đều giăng đèn kết hoa, tiếng người nói cười huyên náo một vùng.

Ngư hoa viên rất lớn, có những lối đi ngoằn ngoèo, rồi dòng suối nhỏ và núi giả do con người tạo ra. Dòng suối róc rách chảy phía dưới hành lang và cầu đá, rồi còn có những lá xanh mơn mẫm được tạo thành ở giữa ao sen.

Tiệc rượu được tiến hành tại đây.

Khắp nơi vang lên tiếng ca hát êm ái tựa oanh yến hòa cùng tiếng đàn sáo. Quan võ thi múa kiếm, chơi ném thẻ vào bình rượu. Đám văn sĩ tụ lại với nhau, uống rượu ngâm thơ. Các quý phụ ở một góc khác hàn huyên đùa giỡn. Còn đám quý nữ chưa lấy chồng ở thành Lạc Dương này cùng mấy công chúa để thấy nam tử tuần tú nào đi ngang qua sẽ cùng nhau đùa giỡn, phát ra tiếng cười thanh thúy như chuông bạc.

Những yến hội như thế này là nơi các quý nữ chưa gả tìm kiếm nhà chồng vừa ý. Đối với phồn hoa ồn ào nơi này, Từ Nam Phong một chút cũng không có hứng thú, nàng theo sát Kỷ vương không rời một tấc.

Kỷ vương dắt nàng đến vị trí ngồi, thấp giọng hỏi "Bây giờ vẫn còn sớm, yến hội sẽ bắt đầu từ giữa trưa đến tận tối, nàng có thể tự đi chơi một chút."

Đúng lúc Từ Nam Phong nhìn thấy một đám võ tướng đang so tài bắn tên, trong đó có cả Dương Thận Chi, nàng vui vẻ trả lời "Ta đến chỗ sư phụ xem bắn tên."

"Nhớ đứng ở nơi không có gió, nếu không bệnh của nàng sẽ trở nặng."

"Được."

Từ Nam Phong hào hứng đi về nơi đang diễn ra cuộc so tài bắn tên, không ai ngờ vừa đi được hai, ba bước lại nghe thấy một giọng nói thanh thúy hài hước pha thêm mấy phần trào phúng vang lên "À, đây còn không phải là tỷ tỷ sao?"

Nụ cười trên mặt Từ Nam Phong cứng nhắc, nàng quay đầu nhìn lại, thấy Từ Uyển Như mặc một bộ đồ mới màu xanh lá liễu đang nở nụ cười vạn phần kiêu diễm với nàng "Sắc mặt tỷ tỷ tiêu tụy như vậy, chẳng nhẽ Kỷ vương đối xử với tỷ không tốt?"

Từ Nam Phong vốn dĩ không muốn để tâm đến nàng ta, nhưng lại sợ bản thân không biết nhẫn nhịn sẽ ảnh hưởng đến bộ mặt của Kỷ vương phủ đành nói "Hai chữ "tỷ tỷ" này không phải ai cũng có thể tùy tiện gọi được. Ngày đó một tờ hưu thư, ta cùng Từ phủ đã đoạn tuyệt quan hệ, người quên mất?"

Từ Uyển Như nhất thời nghẹn lời.

Từ Nam Phong nâng tay áo che miệng, dường như đang cười mà lại không giống "Người có thể nói bản thân ta không tốt, nhưng không thể chê bai Kỷ vương nửa điểm không tốt. Chẳng mỗi ngày đều cho ta ăn sơn hào hải vị, có cơm ngon áo đẹp, lại rất yêu thương ta. Sao người dám ở nơi này đặt điều xằng bậy?"

Từ Nam Phong biết Từ Uyển Như thích nhất là đem mình ra làm chuyện cười, liền cố ý nói mấy câu chọc giận nàng ta. Ai ngờ vừa dứt lời, từ sau lưng đã nghe thấy tiếng cười truyền tới "Nói không sai, bản vương rất yêu nàng."

"..." Từ Nam Phong vừa quay đầu nhìn lại, Kỷ vương không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng nàng.

Từ Uyển Như muốn làm Từ Nam Phong bẽ mặt, ai ngờ nàng ta lại nhận được câu trả lời mỉa mai như vậy. Mất hết mặt mũi, Từ Uyển Như miễn cưỡng nở nụ cười, chào hỏi một câu rồi xoay người bỏ chạy.

Trong lòng nàng ta rất tức giận, nắm chặt khăn lụa cúi đầu rảo bước, muốn nhanh chóng tìm phụ thân Từ Vị cáo trạng ủy khuất mình vừa chịu đựng. Từ Uyển Như hoàn toàn không chú ý đến có một bóng người đang từ cửa tròn đang đi tới.

"A!" Nàng ta thấp giọng kêu đau, cái trán đập vào lồng ngực rắn chắc. Bởi vì lực đập có hơi mạnh, gót chân của nàng đứng không vững, sắp ngã ngửa ra sau.

Xong rồi, như thế này quá mất mặt! Mẫu thân nhất định sẽ trách phạt mình!

Trong lòng Từ Uyển Như vừa thẹn vừa giận, căng thẳng cắn răng nhắm chặt hai mắt. Ai ngờ nàng ta vẫn không ngã xuống như tưởng tượng.

Một cánh tay rắn như sắt chuẩn xác ôm lấy eo nhỏ của nàng ta, thuận thế ôm Từ Uyển Như vào ngực. Động tác của hắn vô cùng liền mạch lưu loát.

Từ Uyển Như kinh ngạc mở to mắt. Thứ đầu tiên đập vào mắt nàng là một vạt áo vàng thêu rồng 4 móng, nhìn lên trên lại thấy một khuôn mặt thiếu niên trẻ tuổi lạnh lùng.

Ở nơi rộng lớn như cung đình, người có thể mặc hoàng bào không nhiều lắm. Từ Uyển Như ngay lập tức đoán được thân phận của người này. Nàng ta khẽ cắn môi đỏ mọng, tóc tai nhẹ bay, mở to đôi mắt ướt sũng đáng thương như con thỏ, nhỏ giọng "Thái tử điện hạ."

Lưu Huyền trưởng thành rất giống Hoàng đế. Cả người hần cao lớn lạnh lùng, không tùy tiện nói cười, lông mày rậm nằm càng lộ rõ đôi mắt thờ ơ sắc lạnh như hai lưỡi dao. Hần có chút suy tư, cẩn thận đánh giá thiếu nữ xinh đẹp e lệ trong lòng, lại càng giống như đang xem xét con mồi.

Sắc mặt Từ Uyển Như đỏ đến mức sắp rỉ máu, lại cố chấp không lui ra, kiêu ngạo nhìn vào ánh mắt của Lưu Huyền.

Con mồi này xinh đẹp còn biết khoe khoang lợi thế của bản thân, có chút ý tứ.

Trong chốc lát, Lưu Huyền buông tay, đặt Từ Uyển Như đứng vững trên mặt đất, giọng nói của hắn cũng như người, lạnh nhạt vô cùng "Người dám nhìn thẳng ta không nhiều lắm. Ngươi không sợ?"

Từ Uyển Như lắc đầu, đáy mắt hiện lên một tia sáng kì quái, lớn tiếp đáp "Không sợ!"

Đôi môi Lưu Huyền nhếch lên một chút "Ngươi là cô nương nhà nào?"

"Thần nữ là Từ thị Từ Uyển Như, là con gái của Lễ bộ Thượng thư." Từ Uyển Như ngẩng đầu, kiêu ngạo nói ra từng câu chữ.

Trong triều đình nếu bàn về người tôn quý nhất, đầu tiên là Hoàng thượng, sau đó là Thái tử. Đáng tiếc Hoàng thượng tuổi đã cao, nàng không muốn oan uổng chính mình vào cung hầu hạ hắn. Vậy nên vị Thái tử còn trẻ tuổi đang được sủng ái này là một lựa chọn tốt. Dù rằng sáu năm trước Thái tử đã cưới Thái tử phi, nhưng như vậy thì sao? Nàng còn nhiều thời gian, cuối cùng hậu vị rơi vào tay ai còn chưa nói trước được.

Bây giờ cơ hội trời ban đang ở trước mắt, nàng ta sao có thể cam lòng buông tha?

Từ Uyển Như còn muốn nói với Thái tử thêm mấy câu, nhưng từ xa có vài người đang tiến đến hướng này. Nàng ta chỉ có thể tạm thời lánh đi, nhin đau hành lễ cáo lui.

Mãi đến khi đi tới vườn đào cây lá sum suê, Từ Uyển Như cũng không quên ngoái đầu nhìn lại, cười một tiếng.

Người tới là một nữ nhân mặc áo choàng màu vàng rực rỡ như ánh nắng mặt trời, Thái tử phi Vương thị. Tình cờ bắt gặp Lưu Huyền đứng lẳng lặng ở phía xa, con ngươi nham hiểm nhìn chằm chằm vào một góc vườn đào, nàng hiếu kỳ hỏi "Mỹ nhân mặc áo xanh vừa đứng nói chuyện với điện hạ là con gái nhà ai?"

Lưu Huyền nhếch môi mỏng, giọng nói vô cảm đáp "Thiên kim nhà Lễ bộ Từ thượng thư. Có chút ý tứ." Dứt lời hắn quay lại nhìn Thái tử phi "Ngươi đến chào hỏi Từ thượng thư đi. Nói cho hắn biết cô coi trọng nha đầu kia."

Ý cười trên mặt Thái tử phi cứng đờ, nàng thất thần trong chốc lát nhưng vẫn gượng cười thưa "Thiếp đã hiểu."

Thái tử hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi vào cặp vợ chồng son đang sánh vai đứng trên cầu.

Dương Thận Chi bắn liên ba phát, tất cả đều trúng hồng tâm. Các võ tướng nhao nhao vỗ tay tán thưởng. Từ Nam Phong vừa nhìn đến xuất thần, vừa đem tất cả những kỹ thuật thú vị kể cho Kỷ vương nghe. Đang nói đến đoạn tài nghệ bắn cung như thần của Dương tướng quân, Từ Nam Phong nghe thấy một giọng nam xa lạ từ phía sau truyền tới "Tứ đệ, đã lâu không gặp."

Từ Nam Phong đang nói sôi nổi, thỉnh linh bị chặn ngang. Nàng chợt nhìn thấy một nam nhân mặc áo vàng đứng chấp tay, khí thế bức người.

Không bàn đến tướng mạo của hắn, chỉ cần nhìn y phục, Từ Nam Phong cũng có thể đoán ra người này là ai.

"Thái tử điện hạ." Từ Nam Phong cúi đầu, quỳ gối hành lễ.

"Tam hoàng huynh." Nét mặt Kỷ vương nhìn không ra vui giận, vẫn cười ôn hòa như trước.

Trận gió mát đầu hè thổi tới, trong không khí tràn ngập hương bạc hà nhàn nhạt. Ánh mắt Thái tử rơi vào đoạn lụa bịt mắt trắng của mang theo khí thế âm trầm, lạnh giọng cười "Mắt của Tứ đệ đã khá hơn chút nào chưa?"

Kỷ vương cười nói "Nhờ phúc của Hoàng huynh, dù không thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật nhưng đã thoải mái hơn trước rất nhiều."

"Thích khách đã bị xử tử, Tứ đệ cũng không cần cảm thấy đau lòng. Mất một đôi mắt cũng không tính là có chuyện gì xấu, vẫn còn may là giữ được mạng nhỏ, không phải sao?"

"Hoàng huynh nói rất đúng."

"Người này chính là kiều thê Tứ đệ mới cưới vào cửa." Thái tử uyển chuyển đổi chủ đề, ánh mắt rơi vào người Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong lại hành lễ một lần nữa "Gặp qua điện hạ."

"Ừ." Thái tử hơi híp ánh mắt sắc bén, tựa tiểu phi tiểu nói "Nghe nói nhà đệ muội nghèo khó, vài ngày trước đây có người trong tộc xảy ra chuyện thiếu nợ không trả nổi tiền? Nếu Kỷ vương phủ nghèo đến vậy, vi huynh cũng không keo kiệt cho các ngươi mượn một chút ngân lượng."

Đây là có ý gì chứ? Muốn mượn chuyện của cha con Diệp Phúc nói bóng nói gió mình?

Mười ngón tay giấu trong ống tay áo nắm chặt, vẻ mặt vẫn duy trì nét cười điềm đạm. Chẳng qua cũng chỉ là chuyện này, nàng càng nhanh tức giận, hậu quả sau này càng khó thu xếp.

Kỷ vương thân nhiên nói "Đề hoàng huynh phí tâm rồi. Chuyện này không có lửa thì làm sao có khói, không thể tin toàn bộ được."

"Thật không?" Lư Huyền hừ một tiếng, cố ý nói "Hai ngày qua vợ chồng son hai người sống rất tốt, không màng đến thế sự, ung dung tự tại sống một ngày lại thêm một ngày."

Mùi thuốc súng trong lời nói của hắn không cần nói thẳng ra thì ai cũng đã biết. Xem ra lời đồn Thái tử đem Kỷ vương bằng tuổi mình là cái đĩnh trong mắt cũng là chuyện không có lửa làm sao có khói.

Từ Nam Phong lo lắng liếc mắt nhìn sắc mặt của Kỷ vương.

Ngược lại, trên mặt Kỷ vương không có vẻ gì là không vui, ý cười hoàn mỹ vẫn không đổi, ôn hòa nói "Thần đệ xin nghe theo lời giáo huấn của Hoàng huynh."

Kỷ vương chính là người như vậy. Hỏi một câu sẽ đáp lại một câu, không nói nhiều lời, không tức giận, ôn hòa lạnh nhạt đáp trả khiêu khích. Thái tử cau mày, hắn luôn cảm thấy chèn ép đệ đệ cùng cha khác mẹ này không có ý nghĩa gì, liền trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Đội bóng dáng của Lư Huyền đi xa, Từ Nam Phong âm thầm thở dài một hơi, có chút bất bình hỏi Kỷ vương "Hắn nói chàng như vậy, chàng cũng không tức giận sao?"

Kỷ vương nói "Tức giận có ích lợi gì? Cùng hắn tranh cãi chỉ đang hạ thấp giá trị bản thân thôi."

Từ Nam Phong áy náy không ngớt "Điều tại ta lúc cần quyết đoán lại không quyết đoán, để người Diệp gia liên lụy làm chàng mất mặt."

"Ta không trách nàng." Kỷ vương lắc đầu cười, hít sâu một hơi mới nói tiếp "Chỉ có điều trong câu nói của hắn có ý đúng. Thế sự vô thương, thiên hạ này tương lai sẽ ra sao còn chưa nói trước được."

Từ Nam Phong há miệng định nói, nhưng cuối cùng lại thôi.

Kỷ vương cảm nhận được sự do dự của nàng, thuận đà hỏi "Nam Phong có gì muốn nói, đừng ngại."

"Đôi mắt của chàng, đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Từ Nam Phong do dự hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Kỷ vương không lảng tránh vấn đề này, thân nhiên nói "Tiệc rượu năm ngoái, Thái tử mời ta vào cung uống rượu. Nhưng trong rượu đó có độc. Ta biết rõ đó là Hồng Môn Yến nhưng không cách nào cự tuyệt."

"Vì sao?"

"Thứ nhất, hắn là Thái tử, ta chỉ là thần tử. Thứ hai, ly rượu kia là rượu quý ngự ban, nếu như muốn cự tuyệt, nhất định sẽ không dễ dàng. Hoàng huynh đã lên kế hoạch chu toàn, chỉ còn việc buộc ta nhập tiệc."

Từ Nam Phong nghe xong liền cảm thấy một trận hoảng sợ, không ngừng hỏi "Sau đó thì sao? Chàng làm thế nào để thoát thân?"

"Trước lúc vào dự tiệc, ta đã đoán được vài điểm bất trắc nên hẹn Dương tướng quân, nếu giờ Dậu canh ba ta vẫn chưa xuất cung, hắn sẽ tìm cơ hội vào cung giúp ta. Vì vậy dù ta may mắn nhất về một mạng, nhưng độc tính đã thấm vào gan, xâm nhập vào mạch máu làm thị giác bị tổn thương thành bộ dạng nàng đang nhìn thấy đây."

Lời nói của Kỷ vương vẫn điềm phong kinh, dường như hắn đang kể chuyện của người khác. Hắn tự cười giễu cợt "Chuyện này đã kinh động đến phụ hoàng, sau đó Tam hoàng huynh đã thu liễm không ít. Dù sao ta cũng chỉ là một người mù, không tạo thành uy hiếp với ngôi vị hoàng đế của hắn."

Từ Nam Phong không kìm được cảm giác xót xa "Đôi mắt của chàng có thể chữa khỏi không?"

Kỷ vương thấp giọng, dường như đang nói ra một bí mật "Hiện giờ ta đã mơ hồ nhìn thấy một vài tia sáng. Đợi thái hết độc tố có thể khôi phục như trước."

Nếu có thể chữa khỏi thì quá tốt rồi!

Từ Nam Phong cao hứng thay Kỷ vương, chân thành nói "Hi vọng ánh mắt của chàng có thể sớm khỏi."

Kỷ vương cười nói "Thật ra ta luôn quý trọng khoảng thời gian bị mù này. Ung dung tự tại, không cần đi một bước tính một bước. Nếu nói đến điểm không tiện thì chỉ có một."

Từ Nam Phong nường theo ý của hắn hỏi "Hành động không tiện sao?"

Kỷ vương lắc đầu, cúi đầu nói "Không thể nhìn thấy nàng a."

Xung quanh có cung nữ người hầu đi tới đi lui, Từ Nam Phong có chút ngượng ngùng, vội ho một tiếng che giấu, giả vờ ung dung nói "VẬY CHÀNG MAU KHỎE LÊN, VỀ SAU CÓ THỂ NHÌN TA ĐẾN CHÁN THÌ THÔI."

Kỷ vương nở nụ cười, vừa đúng lúc tiếng đàn sáo ngừng lại, một nhóm nội thị nối đuôi nhau đem bàn trà, dâng hoa quả và điểm tâm, cao giọng thông truyền Hoàng thượng, Hoàng hậu và Quý phi giá lâm. Kỷ vương và Từ Nam Phong lui đến vị trí của mình, cúi đầu cung nghênh Hoàng thượng.

Hoàng thượng bận rộn chính sự, uống một tuần rượu, nhìn qua mấy điệu múa liền rời khỏi. Không có đế vương ở trên, các quan lại cũng bắt đầu không cố kỵ hàn huyên, làm mai làm mối. Bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Kỷ vương vẫn lo cho thân thể của Từ Nam Phong, hai người tiến lên xin phép, xong liền ngồi xe ngựa về phủ trước.

Trở về đến phủ trời cũng đã chạng vạng tối. Từ Nam Phong tháo trang sức màu đỏ, tắm rửa thay y phục rồi trở lại sương phòng. Nàng thấy Kỷ vương vẫn mặc triều phục đỏ tía như trước, lặng lẽ ngồi ở trên giường, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Từ Nam Phong nhẹ giọng tiến tới "Thiếu Giới mau đi tắm, một lát nữa nên dùng bữa tối rồi."

Hai thị nữ Long Nhân và Hạt Sen cầm bộ đồ mới tiến vào, hầu hạ Từ Nam Phong thay quần áo và đồ trang sức. Quế Viên nói "Vương gia, nô tỳ gọi Diêu công tử vào hầu hạ người tắm rửa nhé?"

Kỷ vương gỡ dải lụa bịt mắt tắm thuốc, con mắt đen thâm trầm liếc Quế Viên một cái.

Quế Viên đột nhiên hiểu ra điều gì, vội vàng che miệng, hồ đồ nói "Nô tỳ suýt nữa quên mất. Diêu công tử hôm nay khó chịu trong người, sợ không thể hầu hạ Vương gia tắm rửa rồi."

Từ Nam Phong kinh ngạc hỏi lại "Bị bệnh sao?" Có phải do nàng vừa hạ sốt nên lây cho hắn không?

Quế Viên ậm ừ đáp lời, dùng cùi chỏ chọc Liên Từ, nháy mắt ra hiệu cho nàng.

Liên Từ đột nhiên bị chọc một cái, gật đầu liên tục "Đúng rồi đấy ạ, bệnh rất nặng, không thể xuống nổi giường."

Diêu Dao ở phòng ăn ăn vụng đột nhiên cảm thấy sống mũi ngứa ngứa. Hắn hắt xì vài lần.

Từ Nam Phong rơi vào trầm tư, Kỷ vương đột nhiên đứng lên phản phó "Các người múc nước vào đây là được, Nam Phong biết cách tắm cho ta."

Từ Nam Phong mờ mịt ngẩng đầu "A, là ta sao?"

Từ Nam Phong ngập ngừng nói thêm "... Được rồi."

Mấy ngày nay nàng đều nhắc đi nhắc lại trong đầu rằng nàng muốn bảo vệ Kỷ vương, báo đáp ân tình của hắn. Vậy lần này không thể tùy tiện đòi ý được. Chỉ là hầu hạ hắn tắm thôi, không có chuyện gì hết... A?!

Dưới sự chỉ huy của Quế Viên, người làm nhanh chóng bê từng thùng nước tắm vào, nhân lúc nước còn ấm, Quế Viên đặt khăn mặt, quần áo khô và đồ dùng hàng ngày sang một bên, cười trộm một tiếng, khép cửa lui ra ngoài.

Từ Nam Phong đi tới, làm tròn bốn phần của mình thử nước ấm, sau đó quay đầu lại nói "Thiếu Giới, nước dùng được rồi..."

Giọng nói của nàng hơi ngừng lại, Từ Nam Phong nhìn thấy trước mặt mình một thân thể thon dài khỏe mạnh. Nàng nhìn thấy tất cả từ xương quai xanh đến cơ bụng, không xót chỗ nào.

Không biết từ lúc nào, Kỷ vương đã tự cạo y phục. Mái tóc đen xõa trên lưng trần, lộ ra bờ vai, chỉ còn một chiếc tiết khố trắng bao lấy bắp đùi thon dài. Kỷ vương thành thật đứng sau lưng nàng.

Phản ứng đầu tiên của Từ Nam Phong là thì ra vóc người của Kỷ vương kiện tráng như vậy, tuyệt đối không giống với một Vương gia hư danh sống trong nhung lụa.

Phản ứng thứ hai của nàng mới là hoảng hốt đỏ bừng mặt.

Giương mặt của Kỷ vương vẫn tỏ vẻ vô tội như cũ, vươn tay về phía nàng nói "Nam Phong, ta không nhìn thấy gì cả, nàng đi tuấn tắm rửa."

Thành hôn được mấy ngày, đây là lần đầu tiên Từ Nam Phong nhìn thấy thân thể của Kỷ vương. Bắp thịt màu lúa mạch thon dài cân xứng, may mắn là nàng thân nhiên, da mặt cũng không nóng đến mức dọa người.

Cũng may là Kỷ vương còn mặc một cái tiết khố trên người, không đến mức để nàng nhìn thấy cơ thể trần trụi của hắn. Từ Nam Phong cúi đầu đi tới, không có ống tay áo để nắm, nàng chỉ có thể kéo cổ tay Kỷ vương, dẫn hắn vòng qua bình phong, đi về phía thùng nước tắm ở phía sau.

Da thịt đụng chạm da thịt, nhiệt độ nóng bỏng, thậm chí Từ Nam Phong còn cảm nhận được mạch đập mạnh mẽ của Kỷ vương dưới lòng bàn tay mình.

Thấy nàng trầm mặc thật lâu, Kỷ vương không nhịn được mở miệng hỏi "Nam Phong, vì sao nàng không nói lời nào? Không muốn nói sao?"

Từ Nam Phong đột nhiên thốt ra một câu "Không có, thân thể của chàng rất tốt."

Kỷ vương giật mình, chậm rãi hiểu ý của nàng, cười sáng lạn nói "Đa tạ lời khen của nàng."

Cổ họng Từ Nam Phong có chút ngứa, thấp giọng ho khan một tiếng. Nàng có cảm giác trận sốt cao hôm qua quay lại, nhỏ giọng nói "Ý ta không phải như vậy... Đến rồi, cẩn thận một chút."

Nàng đặt tay Kỷ vương sờ vào thành thùng tắm để hắn xác định vị trí. Xong xuôi, Kỷ vương gỡ tay định cởi bỏ dây lưng.

"Chờ đã!" Từ Nam Phong nhanh chóng rời mắt sang chỗ khác, bước ra bình phong bên ngoài. Lúc này nàng mới thờ phào nhẹ nhõm nói "Được rồi, chàng tắm rửa đi, ta ở bên ngoài này đợi."

Kỷ vương không nhịn được cười, nhắc chân đi vào bồn tắm.

Ánh hoàng hôn chiếu vào nhà, căn phòng yên tĩnh âm áp chỉ có tiếng nước chảy róc rách. Kỷ vương tắm rửa không nhanh không chậm, tuần tự từng bước một. Từ Nam Phong nghe tiếng nước khuấy động có thể hình dung ra hắn dùng khăn tắm lau từng tắc từng tắc da thịt, từ xương quai xanh đến lồng ngực dày rộng, xuống đến bụng dưới rắn chắc....

Không thể tưởng tượng nữa!

Từ Nam Phong lắc đầu, hít sâu một hơi đi rồi sự chú ý của bản thân.

Không biết qua bao lâu, tiếng nước sau tắm bình phong ngừng hẳn, Kỷ vương gọi khẽ "Nam Phong?"

"Ta đây." Từ Nam Phong vội vàng hỏi "Chàng tắm xong rồi sao?"

Kỷ vương ừ một tiếng rồi nói tiếp "Ta không biết khăn mặt khô đặt ở chỗ nào, muốn làm phiền phu nhân mang tới giúp."

Thành hôn đã mấy ngày, Từ Nam Phong vẫn bị một tiếng "phu nhân" của Kỷ vương làm cho đỏ mặt. Nàng trấn tĩnh một lát, dứt khoát lấy chiếc khăn mặt treo trên tắm bình phong. Nàng nhắm chặt hai mắt tiến lại gần Kỷ vương, nói "Quần áo và đồ dùng hàng ngày, tính từ chỗ bình phong, ta đặt theo thứ tự từ trái sang phải, chàng tự lấy mà dùng."

Dứt lời, Từ Nam Phong chạy ra ngoài nhanh như chớp, giống như trong thùng tắm có con mãnh thú và dòng nước lũ vậy.

Kỷ vương nhìn cười "Được."

Phải một lúc sau Kỷ vương mới lần mò mặc xong quần áo trong, men theo bình phong đi ra ngoài.

Vẫn là mỹ nam vừa tắm rửa xong đẹp mắt. Từ Nam Phong không tự chủ ngắm nhìn thêm một chút, lúc này mới lấy thường phục sạch sẽ màu xanh, cẩn thận hầu hạ Kỷ vương mặc từng món đồ một.

Kỷ vương ôn nhu cúi đầu, ánh mắt mờ ảo nhìn Từ Nam Phong đang chỉnh đai lưng cho hắn, nhẹ giọng mở miệng "Xem ra Nam Phong không chỉ sợ uống thuốc mà còn sợ giúp ta tắm rửa."

"Không phải ta sợ." Từ Nam Phong mím môi cười, tự nàng cũng cảm thấy ngượng ngùng nhưng vẫn thẳng thắn nói "Ta chưa từng nhìn nam nhân tắm rửa bao giờ, có chút không biết ứng phó sao thôi."

"Chuyện này cũng xấu hổ sao?" Kỷ vương hí mắt, nhu tình như ẩn như hiện nói "Vợ chồng ở chung với nhau, chuyện này là chuyện bình thường nhất."

Vợ chồng...

Cho đến tận bây giờ, Từ Nam Phong cũng chưa thể thích ứng với thân phận mới này. Mấy ngày nay, mặc dù nàng cùng Kỷ vương mỗi đêm đều ngủ chung, nhưng khoảng cách giữa họ không phải là một bước đến lời tri.

Nàng không muốn, Kỷ vương sẽ không ép buộc nàng.

"Đối với bản thân ta, nói chàng và ta là bạn tốt thì thích hợp hơn là vợ chồng." Động tác tay của Từ Nam Phong dừng lại một chút, thuận tiện nói "Ta không hi vọng tới thứ xa vời đó, chỉ một lòng muốn bảo hộ chàng bình an, vì chàng vượt qua mọi chông gai."

Không biết có phải do ảo giác của nàng không, ý cười trên miệng Kỷ vương nhạt đi một chút.

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn luôn ôn hòa bao dung, lúc nhìn Từ Nam Phong, ánh mắt ấy vĩnh viễn tràn đầy âm áp.

Từ Nam Phong có chút lo sợ bất an. Trực giác nói cho nàng biết, những lời vừa rồi của nàng đã làm Kỷ vương thương tâm. Sau đó một khắc, Kỷ vương nở nụ cười phá vỡ bầu không khí yên lặng, ôn hòa trấn an nàng "Ta biết lý do nàng gả cho ta phần lớn là vì muốn thoát khỏi Từ gia. Ta không để bụng"

chuyện đó. Nam Phong, ta muốn đi ngược dòng nước, cũng muốn bầu bạn với nàng."

"Thiếu Giới..."

"Nam Phong." Kỳ vương ôn nhu cất ngang lời nàng, hạ thấp giọng như thì thầm "Đến cuối cùng sẽ có một ngày ta sở hữu một vùng đất còn rộng lớn hơn bầu trời kia. Nàng có thể bay nhảy xa bao nhiêu, mảnh đất đó sẽ rộng thêm bấy nhiêu."

Từ Nam Phong ngẩn người, không hiểu được lời nói ôn nhu đột ngột của Kỳ vương có ý gì. Trong khoảnh khắc, nàng cười khanh khách đáp "Nếu thật sự có một ngày như vậy, người đứng bên cạnh Thiếu Giới sẽ là nữ nhân ưu tú hơn mà không phải là ta."

Bầu không khí nghiêm cẩn bị phá vỡ, Kỳ vương có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Mà thôi, nếu nàng không tin những lời đó thì bỏ đi. Hắn vẫn còn nhiều thời gian để chứng minh lời mình nói.

"Đi dùng bữa tối thôi." Kỳ vương thờ dãi một tiếng, thuận tiện cầm tay Từ Nam Phong, tùy ý dẫn nàng đi cùng mình hòa vào ánh nắng rắng chiều rực rỡ.

Bữa tối đó Diệp nương cũng ăn cùng họ. Hai mẹ con ngồi chung một bàn, Từ Nam Phong ngồi cạnh Kỳ vương, Diệp nương ngồi đối diện.

Hai ngày qua, Diệp nương ở trong phủ luôn mang theo ý nghĩ nàng đang làm khách, lời nói và việc làm đều vô cùng thận trọng sợ đắc tội người khác. Lúc này trong lòng Diệp nương không yên giống như một bát cháo vùng bị khuấy tung lên. Thi thoảng nàng ngẩng đầu liếc Nam Phong và Kỳ vương một cái.

Từ Nam Phong thấy mẫu thân muốn nói rồi lại thôi bèn nói thẳng "Nương, người dùng bữa trước. Sau bữa tối con cùng nương nói chuyện."

Vừa vặn Diệp nương cũng có mấy lời muốn nói với Từ Nam Phong liền liên tục gật đầu.

Dùng xong bữa tối, Kỳ vương đi đến thư phòng trước. Đây là như một thói quen của hắn, dùng bữa tối xong sẽ gọi chủ cháu Diêu gia hoặc Bát Bảo biết chữ vào đọc bài cho mình nghe, đồng thời cũng nhường lại một khoảng thời gian riêng tư cho Nam Phong và Diệp nương nói chuyện.

"Nương, người muốn nói gì cứ nói thẳng." Từ Nam Phong pha trà, rót cho mình và mẫu thân mỗi người một ly, tiện đà nói tiếp "Nếu như là chuyện nương nào loạn muốn trở lại Từ phủ thì không cần nói."

Diệp nương bị một câu của Nam Phong chặn họng, lúng ta lúng túng nói "Nhưng mà Nam nhi, Kỳ vương phủ cho dù tốt thế nào thì cũng không phải nhà của nương."

Từ Nam Phong đáp "Nơi này là nhà của nữ nhi, đương nhiên cũng là nhà của nương. Cái loại địa phương như Từ phủ kia không xứng đáng được gọi là nhà."

"Con mang theo gánh nặng là nương, về lâu về dài, trong vương phủ cũng sẽ có kẻ rảnh rỗi đặt điều." Diệp nương thờ dãi, kéo tay Từ Nam Phong "Nhìn thấy Kỳ vương đối với con tốt như vậy, nương cũng yên lòng. Trở về chỗ cha con, nương cũng có mặt mũi để ăn nói."

"Nương, đến khi nào người mới hiểu được, người có thể cho nương mặt mũi không phải là con, không phải là Kỳ vương, cũng không phải là cậu hay biểu ca." Từ Nam Phong liếc mẫu thân mình, điềm tĩnh nói "Người có thể cho nương thể diện là bản thân nương."

Diệp nương ngây ngốc cúi đầu, né tránh ánh mắt của Từ Nam Phong "Điều con nói, nương đều biết cả. Nhưng nhiều năm qua nương đàn độn như vậy, giờ một chân đã bước xuống mồ, có thể làm gì khác đâu."

"Quan lại trong triều phải tuân thủ các lễ pháp nghiêm khắc. Người có đạo đức cá nhân bại hoại, sùng thiếp diệt thế đều không tránh khỏi việc bị giáng chức lưu đày. Năm đó nếu nương có thể hạ quyết tâm thì đâu đến mức rơi vào tình cảnh như bây giờ."

Tay Từ Nam Phong vuốt ve vành ly nhưng không uống. Nàng bệnh nặng mới khỏi, không tránh được cổ họng có chút khô ngứa, Từ Nam Phong thấp giọng ho hai tiếng "Thực ra trong tay nương nắm được nhược điểm lớn nhất của cha. Nếu như nương muốn, ông ta không thể xoay người được. Nhưng nếu nương nhu nhược, bọn họ sớm muộn cũng ra tay với nương. Đây cũng chính là nguyên nhân con không đồng ý cho nương ở lại Từ phủ."

"Không phải đâu. Chuyện phạm pháp giết người, cha con chưa từng làm qua." Diệp nương lắc đầu, ánh mắt tràn ngập bi thương. E rằng trong lòng nàng đã hiểu rõ tất cả, nhưng lại cố chấp không chịu tin tưởng sự thật tàn khốc này, chỉ có thể vô lực giải thích "Hắn mặc dù lương bạc một chút, nhưng cũng sẽ không làm ra chuyện giết vợ. Năm đó ở nông thôn, đến một con kiến hắn cũng không nỡ giết..."

Từ Nam Phong thật sự muốn cười, phán bác lời Diệp nương "Năm đó ông ấy cùng nương thề non hẹn biển, đến bây giờ ông ấy còn giữ lời? Huống hồ cho dù ông ấy không động đến nương, Trương thị cũng sẽ không bỏ qua."

Diệp nương á khẩu không trả lời được.

"Nương, vì sao người vẫn không hiểu rõ, Kỳ vương và Thái tử, Từ gia và chúng ta đều là thủy hỏa bất dung. Chỉ cần một người làm việc sơ xuất một chút, không chết cũng sẽ bị thương."

Từ Nam Phong khép hai mắt, uể oải nói "Người hận con cũng tốt, oán con cũng được, tạm thời nương không thể trở về Từ phủ nữa rồi."

Viên mắt Diệp nương đỏ lên, lát sau nàng thờ dãi một tiếng, nước nờ nói "Đứa nhỏ ngoan, ta biết con tốt với ta. Nương sẽ không oán giận con. Nhưng

cả đời này của nương con, tất cả tiền tài, thanh xuân và nhiệt tình đều dành hết cho cha con. Con để cho ta rồi đi, bảo ta buông bỏ, vậy những việc ta làm trước đây có ý nghĩa gì? Nương chịu nhục nhã ở Từ phủ mười lăm năm, vất vả lắm với vũng gót chân, con lại bảo nương làm trận lủi bước, chẳng phải để cho ả ta chế giễu sao?"

"Nếu người đã chết, tất cả chỉ là một câu chuyện cười." Từ Nam Phong nghiêng người, ôm lấy Diệp nương trấn an, thấp giọng nói "Tất cả những chuyện con làm đều vì muốn tốt cho nương, som muộn nương sẽ rõ."

Dứt lời, nàng đứng lên gọi "Liên Từ."

"Có nô tỳ."

"Đưa lão phu nhân về phòng nghỉ ngơi, hầu hạ cẩn thận."

"Vâng." Hạ Sen cười ngại ngùng, tiến lên đỡ Diệp nương "Lão phu nhân, mời người đi theo nô tỳ."

Diệp nương nâng tay áo lau hốc mắt ẩm ướt, muốn nói rồi lại thôi. Đến cuối cùng Diệp nương cũng không nói thêm gì nữa.

Từ Nam Phong ngồi một mình ngoài sảnh một lúc lâu, mãi đến khi bóng đêm tràn vào sảnh. Nàng bưng chén nước trà đã nguội lạnh thấm cổ họng khô rát vì nói nhiều. Sau đó nàng thẳng lưng, rào bước vào hậu viện.

Thư phòng Kỳ vương vẫn sáng đèn. Bóng hắt đỏ lên khung cửa sổ, từ cái trần cao ráo đến các đường nét cứng cỏi hoàn mỹ, tuần dật phi phạm.

Là ai đang ngồi trong phòng giúp hấn đọc sách? Chú cháu Điều gia hay là Bát Bảo?

Bước chân của nàng vô tình khẽ hơn, nhẹ nhàng bước về phía thư phòng. Đến chỗ quẹo, có một bóng đen từ cửa ngách nhảy ra, vững vàng đứng trước mặt Từ Nam Phong, đột nhiên tung ra một chiêu, mỗi chiêu đánh ra đều mang một nét đặc trưng riêng.

Từ Nam Phong đánh một chiêu ngang trước ngực, đỡ chiêu thức của người kia, tập trung nhìn một lát, hóa ra là Điều Dao.

Thân thể căng thẳng của Từ Nam Phong thả lỏng, kinh ngạc hỏi "Điều công tử, không phải ngươi bị bệnh sao?"

Điều Dao miệng ngậm một chiếc bánh vao, một tay chống sau gáy, nghe thấy vậy ngạc nhiên đến mức tròn to mắt, hồ đồ nói "Hả?"

Từ Nam Phong bổ sung thêm "Bệnh nặng không gượng dậy được, không thể xuống giường."

Điều Dao giận tím mặt, bánh bao trong miệng suýt rơi xuống đất "Phi, người nào dám tạo tin đồn nhảm? Tiểu gia ta vẫn khỏe mạnh sinh long hoạt hổ!"

Dứt lời, hấn lộn ngược ra sau mấy vòng, tỏ vẻ muốn bác bỏ tin đồn.

"..." Từ Nam Phong nhìn về hướng thư phòng, híp mắt một cái.

Nàng có cảm giác mình bị lừa gạt.

Điều Dao lộn ngược mấy vòng xong lại đánh một bộ quyền. Từ Nam Phong thấy nhức đầu đành phải ngừng hấn lại "Nghĩ kĩ một chút, chắc là có hiểu lầm ở đâu đó." Nói xong nàng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vẫy tay gọi Điều Dao lại gần "Điều công tử, ta có một chuyện cần ngươi giúp một tay."

"À, chuyện này có vẻ mới mẻ đấy." Điều Dao thu tay lại, phát ống tay áo đi tới, cười hi hi nói "Nói thử xem, chuyện gì, giá khỏi đầu bao nhiêu?"

Từ Nam Phong nhìn hấn cười.

"Được rồi, chỉ muốn đùa ngươi một chút thôi, không cần tiền." Điều Dao dựa vào hàng rào, cặp mắt đào hoa nháy một cái, nói "Chuyện gì, cứ nói đi, đừng ngại."

Từ Nam Phong nói "Giúp ta tìm hai người, giờ Tý ngày mai dẫn bọn họ đến Đông Phong trà lâu gặp ta."

"Người nào?"

"Ngươi đã từng gặp qua ở thành Tây rồi, cha con Diệp Phúc."

"Con ma bài bạc cậu ngươi và biểu ca?" Điều Dao nói "Ngươi vất vả lắm mới thoát khỏi hai người bọn họ, sao giờ lại phải gặp mặt?"

Từ Nam Phong siết tay áo, cười thần bí "Điều công tử có điều không biết. Người bị ép đến đường cùng là người dễ bị lợi dụng nhất."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nàng như vậy không chỉ vì bản thân

Edit: Tiểu Phiến

Beta: Lupin

Chương 28: Nàng làm như vậy không chỉ vì bản thân, mà hơn nữa còn vì Kỳ vương

Vừa nghe nói Hoàng hậu nương nương bị bệnh, sáng sớm Kỳ vương liền tiến cung để thăm nàng, hần đứng trước cửa cung đợi cả canh giờ mới được lệnh cho phép tiến cung.

Đợi đến khi hần trở về đã là giữa trưa, lúc đó Từ Nam Phong lại không ở trong phủ.

"Phu nhân đi đâu rồi?" Kỳ vương đưa hộp điểm tâm trong tay cho thị tỳ, lại cởi áo khoác xuống giao cho Diêu Giang, thuận tiện nhận lấy khăn mặt Bát Bảo đưa tới lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, liền hỏi.

Diêu quản gia khom người trả lời, "Phu nhân đã đến Đông Phong lâu gặp một nhà cữu cữu của người, phu nhân nói là có chuyện quan trọng cần làm."

"Cha con Diệp gia?" Hôm nay thời tiết có chút nóng, hần gỡ dải lụa gắm trên mắt xuống, khẽ cau mày.

Diêu quản gia nói, "Vương gia không cần lo lắng, có Diêu Dao đi theo, nhất định sẽ không xảy ra việc gì."

"Ta không phải lo lắng nàng gặp chuyện không may, chỉ là nàng cứ luôn hành động một mình, không thương lượng với ta, giống như ngoại trừ nàng thì trên thế gian này không người nào có thể tin được." Kỳ vương cười khổ nói, "Thực ra, bản vương rất hy vọng nàng có thể dựa vào ta nhiều một chút, không cần khổ cực như vậy."

Khoe mắt đầy nếp nhăn của Diêu quản gia thấp thoáng ý cười, thần tình lại mang theo dáng vẻ tràn đầy kinh nghiệm, thông hiểu thế sự, cực kỳ thông dong, "Vương phi ở Từ phủ không thể dựa vào ai, tự mình chống đỡ nhiều năm như vậy, tính tình khó tránh khỏi có chút độc lập quyết đoán. Nhưng nàng cũng không phải người vô tình, Vương gia dốc lòng chăm lo mọi chuyện như thế, nàng đương nhiên biết, sớm muộn gì cũng sẽ hiểu Vương gia hơn."

Kỳ vương cười nhẹ một tiếng, nói, "Bổn vương có gì tốt chứ. Chỉ mong nàng có thể vui vẻ hơn, cười nhiều một chút, vậy là ta thỏa mãn rồi."

Vừa nói, hần liền xoay người ngồi bên cạnh cửa sổ nhỏ bên giường, dời đi trọng tâm câu chuyện, "Hôm nay ta ngẫu nhiên nghe được tiếng động từ một chiếc xe ngựa ở cửa cung, tiếng cười của cô nương bên trong rất quen thuộc, Diêu thúc đoán được không?"

"Ta nghĩ..." Diêu Giang nói, "Là xe ngựa của Đông cung."

"Không sai, là xe ngựa của Đông cung. Nhưng người ngồi trên xe, lại chính là tiểu di tử trên danh nghĩa của ta, muội muội của Nam Phong." Kỳ vương giễu cợt cười một tiếng, màu sắc bên trong con ngươi dường như có chút sâu thẳm khó đoán hơn, hần cười nói, "Người nói thử xem, Tam hoàng huynh là có ý gì?"

"Ý của Vương gia là...?"

"Hoàng huynh đã cưới vợ nhiều năm rồi, cùng lắm thì giờ có thêm người thiếp thôi. Chẳng qua mẹ con Từ thị kia không đơn giản, Trương thị là đích nữ của Trương Thừa Tướng, tướng mạo xuất sắc, lại là người thông minh, nữ nhân như vậy nhất định nữ nhi nàng dạy dỗ cũng sẽ có thủ đoạn không kém."

"Thái tử phi - Vương thị cũng là nữ nhi Trần Quốc công cực kỳ yêu thương, thế lực của cả hai đều ngang bằng nhau."

"Một Vương gia, một Trương gia, cũng rất có ý tứ." Kỳ Vương lộ ra một nụ cười không rõ ý nghĩa, chậm rãi nói, "Tam hoàng huynh muốn như hổ thêm cánh, đã không đợi được mà mở rộng trận doanh rồi."

Diêu quản gia vẫn cười híp mắt như trước, khom người nói, "Thái tử điện hạ bình hành hiểm chiêu, kết cục như thế nào thì còn chưa biết được."

"Những thứ khác thì cũng dễ nói, chỉ là sau này phải chú ý nhiều một chút, miễn để cho nữ nhân Từ thị được sủng mà kiêu, tìm Nam Phong kiếm chuyện."

Đang nói, ngoài cửa sổ liền truyền đến một trận phạch phạch, giống như có chim đập cánh mang theo tiếng gió.

Kỳ Vương đã nhảy bén nhận ra, hần khẽ nghiêng đầu lắng nghe, nói, "Có bò câu đưa thư sao?"

Diêu Giang đi ra cửa, ôm ngang chim nhỏ đưa vào, gỡ tờ giấy nhỏ trong ống trúc trên đuôi bò câu xuống, hần vừa mở ra nhìn một cái liền cười nói, "Vương gia, cửu công chúa đã về rồi, còn bảo là sẽ tự thân đến gặp ngài."

Lúc Từ Nam Phong đi xe ngựa đến Đông Phong Lâu, Diêu Dao đã để phụ tử Diệp gia chờ trong trà gian.

Gần đây thời tiết nóng bức, người có nhã hứng đi ra ngoài thưởng trà không nhiều, Từ Nam Phong rất dễ dàng mà lên đến lầu hai, nâng vòng qua hành lang, đẩy cánh cửa trà gian ra.

Ngẩn ngui mấy ngày không gặp, trên mặt phụ tử Diệp gia đã lại có thêm thương tích mới, thân thể mập mập lúc trước nay gầy đi không ít, cặp mắt đục ngầu chứa đầy chậ vật cùng sợ hãi, hiển nhiên là bị đám người đòi nợ đẩy đến đường cùng.

Từ Nam Phong cài cửa phòng lại, chậm rãi đi tới sau án kỷ, nhắc váy đoan trang mà ngồi.

"Biểu muội!" Diệp Tiểu Bưu giống như thấy được cứu tinh, giậm chân muốn vọt tới gần, lại bị Diêu Dao đè bả vai lại, để khuôn mặt hân hường xuống mặt đất.

"Đàng hoàng lại một chút!"

Diêu Dao vừa quát khẽ một tiếng, Diệp Tiểu Bưu liền lùi về trong góc phòng, không dám động đậy nữa. Trên cánh tay hân vẫn còn quần băng, lưỡi dao ngày ấy lìa qua làm da thịt đều đau nhức, cảm giác đó phảng phất như gần ngay trước mắt, khiến hân không dám may có ý nghĩ làm trái lời Diêu Dao.

Hương thơm thoang thoảng, khói xanh lượn lờ, Từ Nam Phong bấm tay, không nhanh không chậm gõ vào án kỷ, cho đến khi hai phụ tử kia nom nóp lo sợ đến gần như sụp đổ, lúc này nàng mới cười nhạt đứng dậy, kéo kéo lần váy đi tới trước mặt phụ tử Diệp gia.

"Nghe nói cữu cữu đã đem tất cả gia sản của mình mang đi bán sạch để lấy tiền trả nợ."

Vừa nói, Từ Nam Phong liền cúi người, từ trên cao nhìn xuống cữu cữu và biểu huynh, nàng chịu đựng cỗ họng không khỏe mà nói, "Còn nợ đến bốn trăm lượng, không phải một ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô là có thể đền nổi, hân cữu cữu bị bức đến khổ nhĩ? Bọn họ nói như thế nào, một tháng sau nếu vẫn không đủ tiền thì chặt lấy hai tay của các người?"

Diệp Phúc và nhi tử liếc nhìn nhau, chột dạ nói, "Ngươi.... ngươi muốn thế nào?"

Ý cười ở khóe miệng Từ Nam Phong vẫn không giảm, nàng chậm rãi lấy ra hai tờ giấy mỏng trong tay áo, mở ra nhìn một cái, là khế đất và khế ước bán nhà.

Phụ tử Diệp gia như sói đói thấy được thịt mỡ, hai mắt mở lớn, trong mắt đều là thèm thuồng.

Bọn họ vươn hai tay bắn thiu ra muốn đoạt đi, nhưng Từ Nam Phong nhanh nhẹn né tránh, làm bọn họ vô hụt, chậ vật té lăn quay dưới đất, khiến cả sàn gỗ đều rung lên.

Từ Nam Phong giọng cao khế đất, khế ước lên một chút, hồ hững nói, "Ngôi nhà này là sính lễ kết hôn của ta, vốn định sau này sẽ dùng để mua nhà cho nương."

"Vương phi tốt bụng, nương nương tốt bụng, ta cầu ngươi nể tình sanh cữu của chúng ta đã nhiều năm, hãy cứu lấy Diệp gia!" Diệp Phúc liên tục dập đầu xuống đất, tiếng bang bang vang lên liên tiếp, hân đã kích động đến mất lý trí rồi.

Từ Nam Phong rũ mắt, lẳng lặng nhìn hai người đang nằm rạp trên đất, "Ta cũng không muốn nói nhảm với các ngươi, các ngươi giúp ta một chuyện, ta sẽ tặng cho các ngươi ngôi nhà này, ân oán của chúng ta từ nay về sau liền coi như đã thanh toán xong, ngươi thấy thế nào?"

"Ta.... Giúp ngươi cái gì?"

Ánh mắt Từ Nam Phong trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng thấp giọng nói, "Tiểu nhị cùng quê trong hiệu cầm đồ ở Lạc Dương, ngươi còn nhớ không?"

Diệp Phúc ngập ngừng nói, "Tên họ Lý?"

"Đúng vậy, là tên đó, năm đó chính hân đã mang tin tức của phụ thân ta về thôn." Từ Nam Phong nói, "Các ngươi phải làm ba chuyện. Thứ nhất, ra ngoài tìm tiểu nhị Lý gia đó rồi mang hân đến gặp ta. Thứ hai, trở về Huyện Kinh Châu, mang huyện chí và gia phả đến Lạc Dương. Thứ ba, chuyện ta giao các ngươi, nhất định phải bí mật mà làm, không thể để bất kỳ ai biết. Trong ba chuyện này, phạm là có một việc thất bại, thì cũng đừng mong lấy được thứ các ngươi muốn."

"Được, được." Phụ tử Diệp gia luôn miệng đáp ứng, thề thốt son sắt cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp Tiểu Bưu run rẩy nói, "Biểu muội... Không, nương nương muốn làm cái này để làm gì?"

"Cái này, biểu huynh không cần biết." Từ Nam Phong lại nhét khế đất, khế ước vào trong tay áo, vung tay lên với Diêu Dao.

Diêu Dao hiểu rõ, ném một túi tiền xuống mặt đất, phụ tử Diệp gia liền giống như chó thấy xương, nhanh chóng ôm lấy túi tiền vào trong ngực, cẩn thận đếm từng đồng bạc vụn.

Từ Nam Phong dùng một tay xoa xoa huyệt thái dương, giương mắt nhìn bọn hân, nói, "Không cần đếm, trong đó có tất cả hai mươi lượng bạc vụn để các ngươi xoay sở trước. Sau khi thành chuyện, ta lại đưa khế ước bán nhà cho các ngươi, còn về mất bao lâu để hoàn thành, thì phải xem bản lĩnh của các ngươi rồi."

Phụ tử Diệp gia không ngừng gật đầu, vui vẻ ra mặt, "Chúng ta sẽ đi làm ngay, ngài yên tâm, chúng ta sẽ làm xong cho ngài!"

"Đợi đã." Từ Nam Phong gọi bọn họ lại, thần sắc lạnh nhạt giống như phủ một tầng sương, thẩm đờm hàn ý. Nàng chậm rãi đi về phía trước, ngửa đầu nhìn thẳng vào bọn họ, mỗi chữ đều vang lên rành rọt, "Làm tốt chuyện này, ta coi như thanh toán xong hết với các ngươi. Mong cữu cữu và biểu huynh có thể đối nhân xử thế theo quy củ, nếu như cứ khăng khăng một mực nhận người thân, thì sau này thứ ta đưa các ngươi không phải ngôi nhà đó, mà là mồ chôn đấy."

Hai hán tử cao lớn như bọn họ lại sợ đến run rẩy, vội vàng gật đầu đồng ý, ngay cả dũng khí nhìn thẳng vào nàng cũng không có.

Từ Nam Phong bây giờ như điều gặp gió, bọn họ căn bản không phải đối thủ của nàng, chỉ có thể nghe lời răm rắp.

Sau khi phụ tử Diệp gia đi rồi, Điều Dao ôm tay tựa lưng vào cửa sổ, hần đẩy khung cửa ra nhìn nhìn bên ngoài, đến khi thấy phụ tử Diệp gia biến mất trong dòng người mới cười nói, "Vương phi tính kế thật tốt, một ngôi nhà rách nát ở ngoại ô thành Lạc Dương vốn chẳng đáng mấy tiền, lại có thể khiến phụ tử Diệp gia bán mạng vì nó."

Nước trà trong lò nhỏ sôi sục, hơi nước nhẹ nhẹ bốc lên, Từ Nam Phong dùng khăn tay bao lấy tay nắm của lò nhỏ, rót trà vào chén, khẽ rũ mắt lãnh đạm cười, "Chưa nói tới cái gì tính kế hay không, chỉ cần có người muốn hại ta, ta nhất định sẽ có cách bảo mệnh."

"Ngươi biết không?" Điều Dao cúi người xuống phía trước, cặp mắt đào hoa liến sát gần nàng, hần hạ giọng cười nói, "Lúc này ngươi miệng cười mà lòng giấu dao như vậy, cực kỳ giống với Lưu Hoài."

Từ Nam Phong cảm thấy chén trà trên tay như nóng hơn, nàng giương mắt nói, "Phải không?"

Điều Dao gật đầu, than thở, "Đúng là gần mực thì đen! Mới có mấy ngày mà ngươi đã lây nhiễm đầy một bụng xấu xa của Kỳ Vương rồi."

"Không liên quan tới hần, chỉ là trước kia ta bận tâm nương nên chưa từng dùng tâm tư lừa gạt người khác. Huống chi, coi như là ta học của Kỳ Vương thì đó cũng là gần đèn thì rạng mới đúng."

"Ngươi thật là biết bảo vệ hần." Cảm giác của Điều Dao lúc này giống như bị người ta nhét mật đường đầy miệng, ngọt đến phát ngáy. Hần bĩu môi, nói, "Vây rốt cuộc là có gì đã thúc đẩy ngươi quyết tâm phản kích?"

Từ Nam Phong chỉ cười không nói.

Kỳ thực nàng làm như vậy không chỉ vì bản thân, mà nhiều hơn chính là vì Kỳ Vương. Kỳ Vương đối tốt với nàng như thế, nàng muốn báo đáp, trợ giúp hần, thì trước hết phải giải quyết rắc rối của mình trước, chỉ có vậy mà thôi.

Từ sau việc của Hoàng lão ngũ, trong lòng Từ Nam Phong liền mang trăm ngàn cảm kích với Kỳ Vương, chỉ là nàng xấu hổ nên không nói ra miệng.

Từ Nam Phong ở trong trà lâu uống hai lượt trà, dùng chút điểm tâm đơn giản liền khởi hành về phủ.

Lúc đi ngang qua Phúc Thọ Lâu, nàng đột nhiên nhớ lại hộp "Mãn đường xuân" Kỳ Vương mua cho nàng hai tháng trước, khoe miệng lại không nhịn được cong lên một độ cong ôn nhu.

Nàng không suy nghĩ nhiều mà kêu Điều Dao dừng xe, đi vào Phúc Thọ lâu.

"Mãn Đường Xuân" đã quá mùa lâu rồi, hiện giờ Phúc Thọ lâu lại đổi món điểm tâm chiều bài thành "Quân tử trà cao". Thanh danh của người quân tử cũng tốt đẹp như nhụy trong sen, cái gọi là "Quân tử trà cao" đó chính là đặt túi trà thượng phẩm trong nhụy hoa của hoa sen mới chớm, qua đêm đến sáng sớm liền lấy ra, đưa trà mang theo hương hoa ngiên ngào nát thành bột phấn, cho thêm sữa trâu, hạt sen và mạch phấn để chế thành bánh ngọt, lại làm thành hình hoa sen nở rộ, là món bánh ngọt cực kỳ được ưa thích vào mùa hạ.

Một hộp "Quân tử trà cao" nho nhỏ, mà tiền thì lại không như thế, Từ Nam Phong cũng không chút do dự mà mua, hài lòng ôm hộp bánh đi lên xe ngựa.

Điều Dao chạy xe ngựa, lơ đãng cười nhạo, nói, "Nữ nhân các ngươi đều giống như tiểu hài tử, chỉ thích những thứ đẹp mà chẳng thực."

"Không phải mua cho ta ăn." Từ Nam Phong sờ sờ đóng hộp điểm tâm được đóng gói tinh mỹ, hí mắt cười nói, "Là cho Vương gia ăn."

"....." Điều Dao trầm mặc một lúc liền liếc mắt, nghiêm túc nói, "Có lẽ ta cũng nên tìm lấy một đối tượng."

Từ Nam Phong ngồi trong xe ngựa cười đến nghiêng ngả.

Lúc trở về phủ đã quá giữa trưa, Từ Nam Phong mang theo hộp bánh ngọt đi vào cửa lớn, nàng vừa mới đi vào trong viện liền nghe thấy tiếng bang bang do có người gõ cửa từ đằng sau.

Lúc này Điều quản gia không ở đây, Từ Nam Phong còn tưởng rằng là Kỳ Vương từ trong cung trở về liền mang theo hộp bánh ngọt trở lại, cười cười mở cửa ra.

"Tứ ca!"

Cửa vừa mở, một hồng y thiếu nữ liền bật lên nhảy vào trong lòng nàng, khoe miệng đầy ý cười của Từ Nam Phong nhất thời trì trệ, nàng có chút không biết làm sao giơ tay lên, cúi đầu nhìn thiếu nữ trong lòng.

Hiển nhiên, hồng y thiếu nữ cũng biết mình đã nhận lầm người, nàng liền đẩy Từ Nam Phong ra, dùng mắt hạnh nhỏ hẹp nhìn Từ Nam Phong từ trên xuống dưới, biểu tình có chút ghét bỏ, nàng khoanh tay nói, "Người là ai?"

Từ Nam Phong cảm thấy buồn cười, vì vậy cũng học theo dáng vẻ của nàng mà ôm lấy hai cánh tay, nói, "Lời này là ta nên hỏi người mới phải, người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đúng lúc, ta cũng mua cho nàng điểm tâm

Từ Nam Phong và hồng y cô nương khoanh tay đứng đối diện nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Kỳ thực, Từ Nam Phong đã đoán được thân phận của cô nương này, người gọi Kỷ Vương là "Tứ ca", lại có quan hệ tốt với hắn, tất nhiên chỉ có cô nương được gửi nuôi ở chỗ Hiền phi nương nương, cũng chính là Cửu công chúa Tích Nguyệt.

Cửu công chúa không tự giới thiệu, Từ Nam Phong có ý đùa giỡn nàng nên cũng không mở miệng nói chuyện.

Sau lưng Cửu công chúa có một thiếu niên tuần tú, trên người mặc một bộ võ bào màu chàm, bao tay màu đen, tay dài chân dài, trong ngực ôm một thanh trường kiếm.

Trước giờ Từ Nam Phong luôn có hứng thú với cao thủ hiệp khách nên không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Chỉ thấy hắn tuy mặc trang phục thị vệ nhưng giữa hai đầu lông mày lại là thân sắc trong trẻo cao ngạo, thể đứng thẳng tắp, thần tình lạnh lùng, từ trong xương cốt lộ ra quý khí không phù hợp với thân phận của hắn.

Nàng nghĩ, người này khí chất xuất trần như vậy, nhất định không phải vật trong ao.

Ai ngờ Cửu công chúa đối diện lại xù lông lên, nàng bước tới bên cạnh thiếu niên thị vệ kia, dùng thân thể nhỏ nhắn của chính mình ngăn trở ánh mắt của Từ Nam Phong, chống nạnh nói, "Không cho phép nhìn chằm chằm kiếm nô như vậy!"

Từ Nam Phong: "... " Quả nhiên là hồn thể tiểu ma vương.

Cửu công chúa ôm lấy cánh tay kiếm nô, hất cằm kiêu ngạo nói, "Kiếm nô của ta chỉ có ta mới có thể nhìn. Cần thận ta đi cáo trạng với Tứ ca, nói người là người bán tính trắng hoa, câu dẫn nam nhân nhà lành!"

Từ Nam Phong nở nụ cười, dưới ánh mắt trời khê híp mắt, "Thì ra Cửu công chúa biết ta là ai."

Cửu công chúa dựa vào bên cạnh kiếm nô, vừa nghe vậy, lông mày liền cau lên, hừ nói, "Như nhau cả thôi, người cũng không phải không biết ta là ai."

Hôm nay ánh mặt trời chói chang, trời rất nóng, kiếm nô kia bị Cửu công chúa bám sát vào người liền nhú mày, kéo cánh tay nàng trong lòng hắn ra, nói, "Công chúa, trời nóng."

Giọng nói của hắn rất quạnh quẽ.

Từ Nam Phong quan sát động tác của bọn họ, trong lòng xuất hiện một tia cảm giác không đúng. Nếu nói tên được gọi "Kiếm nô" này là thị vệ, thì giọng hắn lúc nói chuyện lại vô cùng quen thuộc và lãnh đạm, thật không giống một tên nô bộc.

Hơn nữa Cửu công chúa cũng không ngại bị hắn mạo phạm, nói vậy thì có lẽ thiếu niên này trong lòng công chúa có địa vị cực cao.

Nàng thu hồi lại ánh mắt dò xét, nhìn Cửu công chúa cười nói, "Bên ngoài quả thật quá nóng, công chúa mời theo ta vào bên trong ngồi đi."

Dứt lời, nàng liền vươn tay làm một động tác mời.

Cửu công chúa vỗ vỗ tay, quen thuộc xuyên qua đình viện đi thẳng tới thư phòng, kêu lên giòn giã, "Tứ ca, Tiểu Cửu đến thăm huynh!"

Vừa nghe thấy tiếng Cửu công chúa, Diêu Dao liền không biết nhảy xuống từ cái cây nào, cả một đầu đều đầy lá rụng, hắn vui vẻ nói, "Tiểu Cửu nhi!"

"To gan! Tiểu Dao, người phải gọi ta là Cửu công chúa!"

Cửu công chúa chống nạnh, giống như thiên nga trắng kiêu ngạo, nâng cổ nói, "Còn không mau quỳ xuống dập đầu vấn an bổn cung!"

Điều Dao chớp chớp cặp mắt đào hoa, hần dang tay kéo Cửu công chúa vào trong lòng, giống như bằng hữu thân thiết mà dựa lên vai nàng, cười cười nói, "Đừng dọa Điều ca của ngươi nha! Chúng ta đều có quan hệ tốt, cần gì phải nề hà ba cái lễ tiết này."

Cửu công chúa tròng mắt hạnh với hần, Điều Dao cũng cười nhìn lại nàng, cả hai cùng nhìn nhau trong chốc lát liền đều không chịu nổi, cùng nhau cười lớn.

Từ Nam Phong sờ sờ cằm, nghĩ: Tiểu nha đầu này nhìn như ngang ngược phóng túng nhưng trên dưới Kỷ Vương phủ đều có cảm tình sâu sắc với nàng, thật không thể khinh thường.

Nàng còn đang tính toán về sau có nên lôi kéo quan hệ với tiểu cô này hay không, đột nhiên lại cảm thấy phía sau tràn ra một tia khí lạnh.

Nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy kiếm nô ôm kiếm đứng đằng sau nhũm mày nhìn Điều Dao khoác tay lên vai Cửu công chúa, thần sắc càng ngày càng lạnh.

A, nàng hiểu rồi, hoá ra cái này có chút ý tứ nha.

Kiếm nô đi nhanh về phía trước, dùng tay nhắc móng vuốt của Điều Dao ra, lạnh lùng nói, "Công chúa thân thể đáng giá ngàn vàng, nên cách xa hần ra một chút."

Điều Dao nhất thời không kịp chuẩn bị liền bị kiếm nô đẩy cho một chuồng, hần xoa xoa bả vai hoạt động gân cốt một phen, cười tà nói, "Hảo tiểu tử, công lực của ngươi xem ra lại tinh tiến rồi, có muốn luận bàn một trận không?"

Kiếm nô còn trẻ tuổi, huyết khí phương cương, không chút nghĩ ngợi liền đồng ý, "Ta cũng đang có ý đó."

Hai người cùng bày ra tư thế, một võ đao một rút kiếm, Từ Nam Phong như mơ hồ ngửi thấy mùi dấm chua trong không khí.

Cũng may Cửu công chúa còn có chút lương tâm quát lên, "Kiếm nô, thu kiếm lại! Không được đánh nhau ở chỗ của Tứ ca!"

Lại quay sang, đánh một cái vào hai vai căng cứng của Điều Dao, giống như đùa cợt nói, "Kiếm nô chẳng qua là nổi máu ghen thôi, nhìn thấy ta ở cùng một chỗ với nam nhân khác hần liền không chịu được, ngươi đừng chấp nhặt với hần."

Nghe vậy, sắc mặt của kiếm nô liền cứng đờ, hần làm như không có chuyện gì thu kiếm lại, khoanh tay đứng thành tượng đá.

Từ Nam Phong ở bên cạnh kiếm nô, nhìn thấy rõ ràng tai hần nổi lên chút hồng hồng.

Điều Dao cũng thu đao, hừ hừ nói, "Còn không biết rút cuộc là ai mới cần ghen nha, tên tiểu tử này suốt ngày quẩn quanh muội, chiếm hết tiện nghi, làm cho ca ca ta thật là đau lòng không chịu nổi!"

Từ Nam Phong đứng xem kịch vui không nhịn được nở nụ cười, nàng vội nắm tay đặt trên chóp mũi, ho một tiếng giấu đi, nói, "Vào nhà rồi nói, vào nhà rồi nói."

Kỷ Vương đang nghỉ trong thư phòng, nghe được tiếng huyền não bên ngoài liền đứng dậy, nói, "Phu nhân về rồi sao?"

Điều quản gia nâng quần áo và đồ dùng tiến đến, vừa giúp hần mặc vào vừa trả lời, "Bẩm Vương gia, Vương phi và Cửu công chúa đều về rồi."

Kỷ Vương dang hai tay để mặc ngoại bào, trực tiếp không để ý đến muội muội nhà mình, lẩm bẩm nói, "Không biết Nam Phong đã ăn cơm ở bên ngoài chưa. Điều Giang, ngươi mang điểm tâm ta mua hồi sáng tới cho phu nhân đi."

"...Vâng." Điều Giang yên lặng cười một tiếng, cái bắt công này cũng quá rõ ràng rồi, nếu như Cửu công chúa mà biết, nhất định sẽ lại ầm ĩ một trận.

Kỷ Vương để Điều Giang dắt đi vào chính sảnh, chân còn chưa bước vào cửa, nha đầu Tích Nguyệt đã nhảy vào lòng hần, cất tiếng giong tan như hoàng anh xuất cốc, cao giọng nói, "Tứ ca!"

Kỷ Vương vô thức ôm lấy nàng, ôn giọng nói, "Cẩn thận chút, ngồi xuống đã."

Tích Nguyệt liền ngoan ngoãn ngồi xuống, như thường lệ nhìn băng gấm trên mắt Kỷ Vương một cái, thất vọng nói, "Mắt huynh còn chưa khỏi nữa."

"Đã tốt hơn nhiều rồi."

"Vậy thì tốt, muội ở trong chùa tụng kinh niệm phật cả ngày lẫn đêm, chỉ mong mắt huynh có thể sớm khỏi, mẫu phi thân thể an khang thôi."

"Tiểu Cửu cực khổ rồi." Kỷ Vương mỉm cười gật đầu, lỗ tai lại không nhịn được tìm kiếm động tĩnh của Từ Nam Phong, hần trầm giọng gọi, "Nam Phong?"

Từ Nam Phong "à" một tiếng, đặt hộp "Quân tử trà cao" lên bàn trà, lập tức đi đến phía trước, quen thuộc mà nắm lấy tay áo Kỷ Vương, dẫn hần đến

ngồi bên cạnh mình.

"Ta đi ngang qua Phúc Thọ lâu liền mua cho chàng một hộp điểm tâm." Khoé miệng Từ Nam Phong không nhận được cong cong lên, nàng như dâng của trân quý mà đặt hộp điểm tâm vào trong bàn tay thon dài của Kỷ Vương.

Kỷ Vương giật mình, trên mặt lộ ra một chút thần sắc vui mừng. Hắn đặt hộp bánh lên chóp mũi ngửi ngửi, cười nói, "Quân tử trà cao?"

"Thế này cũng không gạt được chàng sao?" Từ Nam Phong không để ý đến ánh mắt u oán của Cửu công chúa mà tự mình giúp Kỷ Vương mở hộp bánh, nhẹ giọng nói, "Chàng mau nếm thử đi."

Kỷ Vương cúi đầu, ánh mắt như xuyên qua dải gấm trắng, rơi trên hộp bánh.

Hắn cười đẹp như hoa xuân, "Đúng lúc, ta cũng mua cho nàng một hộp bánh."

Dứt lời, hắn liền gọi, "Điều thúc."

Điều Giang cười, trình lên một cái hộp giống y như đúc với hộp trong tay Kỷ Vương.

Từ Nam Phong lẳng lặng tiếp nhận hộp bánh ngọt trong tay Điều quân gia, thầm nghĩ: Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Nàng mở ra xem, quả nhiên là món điểm tâm mới của Phúc Thọ lâu - Quân tử trà cao.

Hai người cũng không cùng thảo luận cái gì, vậy mà lại vì đối phương mà mua cùng một loại điểm tâm, đây nhất định là thần giao cách cảm rồi.

Từ Nam Phong và Kỷ Vương cùng nhìn nhau cười, mỗi người cầm một khối bánh ngọt đưa vào miệng, lại trấm miệng một lời nói, "Ăn ngon."

Cửu công chúa ngẩn ngơ nhìn bọn họ, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, vừa giận dữ lại mang theo một chút ưu thương, "Bổn cung chính là người dư thừa rồi."

Kỷ Vương tai thính, đương nhiên nghe được lời oán trách của Cửu công chúa, hắn nói, "Chờ muội tìm được phò mã, đương nhiên liền có người cung chiều muội rồi."

"Cái gì mà phò mã chứ, phụ hoàng chỉ muốn bán muội cho con cháu quyền thần để củng cố quyền lực thôi."

Từ Nam Phong lại nhớ tới ngày ấy ở Lai Nghi Điện, Hiền phi nương nương nói Hoàng Thượng muốn chỉ hôn gả Cửu công chúa vào Dương gia, nàng liền không nhận được xen vào một câu, "Thực ra trưởng tử của Dương tướng quân lớn lên cũng không tệ."

"Bào ngư cho dù tốt thì ta cũng không thích ăn, ta chỉ muốn gả cho nam nhân ta thích thôi!" Vừa nói, ánh mắt nàng liền hướng ra ngoài phòng, rơi trên người thiếu niên cao ngất đứng ở cửa, cao giọng gọi, "Kiếm nô!"

Khuôn mặt tuấn tú tinh xảo của thiếu niên nâng tới, hắn khom người nói, "Có ti chức."

"Ta muốn ăn 'Quân tử trà cao' của Phúc Thọ lâu, người mau đi mua cho ta."

"Vâng."

"Đợi chút!" Cửu công chúa đi tới cửa, hí mắt nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, hậm hực nói, "Quên đi, ta không ăn nữa."

"Trời nóng như vậy, muội làm sao phải bắt tội kiếm nô." Kỷ Vương vẫy vẫy tay với nàng, không nhanh không chậm nói, "Qua đây, Tử ca cho người một khối mà ăn."

Biểu tình kia rõ ràng chính là còn có nhiều ý khoe khoang hơn.

Cửu công chúa nhất thời chán nản, khoanh tay hừ lạnh, "Quân tử không ăn của bố thí, muội mới không cần đồ nàng mua!" Vừa nói, nàng liền lạnh nhạt liếc qua người Từ Nam Phong một cái.

Từ Nam Phong làm như không thấy địch ý của nàng, nghiêm túc ăn bánh ngọt của mình, vừa ăn vừa nói, "Ăn ngon ăn ngon."

Cửu công chúa nghe xong thật muốn đánh người.

Kỷ Vương ăn xong bánh ngọt liền quy quy củ củ dùng khăn lau sạch tay, thuận miệng nói, "Khi nào muội hồi cung?"

"Muội không định về. Trở về phải bái kiến phụ hoàng, bái kiến hoàng hậu, còn phải khấu kiến các nương nương ở mỗi cung, thật phiền phức." Cửu công chúa ngồi xuống giường, hai chân bên trong váy lụa đung đung đưa đưa, không có vấn đề nói, "Dù sao cũng không có ai quản muội."

Kỷ Vương cảnh cáo nàng, "Trở về rồi trước tiên lại không đi bái kiến phụ hoàng và hoàng hậu, sợ rằng sẽ có đàm tiếu."

"Muội biết, chỉ là muội không muốn trở về cái lồng vàng kim kia sớm như vậy thôi." Cửu công chúa cẩn thận lại gần từng tí một, khăn cầu nói, "Tử ca, huynh muội chúng ta đã lâu không đánh cờ rồi, chúng ta chơi lại ván trước đi!"

Kỷ Vương rất sáng khoái đồng ý, "Được, nhưng nếu muội thua thì không cho phép khóc đâu đấy."

"Muội sẽ không khóc, muội ở Bình An Tự cầu phúc non nửa năm, ngoại trừ tụng kinh còn chơi cờ cùng các lão hòa thượng, trong chùa kham khổ, chỉ có trò chơi này để chơi, tài đánh cờ của muội lại tinh tiến không ít nha."

Dứt lời, Cửu công chúa vội vàng vẫy tay với thị tỳ, "Nhanh, mang bàn cờ ra đây."

Từ Nam Phong có chút lo lắng tiến đến bên tai Kỷ Vương nói, "Thiếu Giới, mắt của chàng..."

Giọng điệu nàng nhẹ nhàng, lại có chút hơi thở nhẹ nhàng thổi qua tai Kỷ Vương giống như một cái lông chim xẹt qua, làm đáy lòng hắn xuất hiện một chút ngứa ngáy.

Hắn không chế ý nghĩ muốn hôn nàng, lại cười nhẹ nói, "Không sao, chúng ta chỉ dùng miệng đánh cờ thôi."

Cửu công chúa cời dây cột tóc màu đỏ sau đầu xuống, che lại đôi mắt của bản thân, tự tin cười, "Ta cũng che mắt lại, miễn cho người nói ta khi dễ Tứ ca."

Bát Bảo cùng Quế Viên khiêng bàn cờ ra, Kỷ Vương làm một tư thế mời, "Quân đen đi trước."

"Kiểm nô!" Cửu công chúa che mắt lại, gọi kiểm nô đang chờ ở bên ngoài vào, chỉ huy nói, "Mười hai đường bảy."

Kiểm nô hiểu rõ, liền dựa theo chỉ thị của nàng mà đặt thêm một quân cờ đen trên bàn cờ đã được giăng khắp nơi.

"Nam Phong." Kỷ Vương gật đầu với Từ Nam Phong ở bên người một cái, nói, "Mười ba đường mười chín."

Từ Nam Phong cũng giúp Kỷ Vương đặt thêm một quân cờ trắng ở vị trí hắn nói.

Huỳnh muội nhà này đều bị mất, dùng miệng đánh cờ lại từng bước làm người ta kinh tâm, Từ Nam Phong nhìn bàn trắng đen đầy quân cờ, không thể không kính nể trí nhớ phi thường của hai huỳnh muội này.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Không sai, người năm đó cứu ta là nàng

Edit: Bối Xu

Beta: Lupin

Thoáng chốc hai canh giờ đã trôi qua, mãi đến khi mặt trời lặn về phía Tây, ánh tà dương đỏ như máu buông xuống, kết cục ván cờ mới được định.

Kỷ vương thắng hiểm một nửa bàn.

Cửu công chúa nhut chút gỡ dây buộc tóc, nhìn bàn cờ bị quân đen ăn một nửa, rầu rĩ nói "Tứ ca vẫn lợi hai như xưa, là muội học nghệ không tinh."

Kỷ vương mỉm cười "Trong đám quý nữ, Tiểu Cửu là giỏi nhất. Chỉ có điều muội còn nhỏ tuổi, đánh cờ bằng miệng có thể đạt tới trình độ này là cực kỳ hiếm thấy rồi."

"Thôi quên đi, muội tự hiểu lấy được, cũng biết thực lực bản thân thế nào." Cửu công chúa nhảy xuống sàn nhà, phui vẩy nói "Tứ ca, muội hồi cung đây, lần khác sẽ quay lại thăm huynh."

"Được." Kỷ vương gật đầu, lại dặn dò thêm "Nếu như phụ hoàng có ban hôn cho muội, dù cho trong lòng muội bất mãn cũng đừng tranh cãi với người. Dù sao phụ hoàng cũng là thiên tử, nắm trong tay quyền sinh sát của trăm họ. Cùng phụ hoàng cứng đối cứng nhất định phải chịu thua thiệt."

"Đã biết." Cửu công chúa lên tiếng đáp ứng.

Nàng phát tay một cái rồi đi ra cửa, ý bảo kiểm nô đuổi theo.

Từ Nam Phong dọn bàn cờ tướng xong, quay lại nói với Kỷ vương "Ta đi tiễn khách."

Trước cửa vương phủ, Cửu công chúa đang cùng Diêu Dao cười nói thảo luận gì đó, thoáng thấy Từ Nam Phong đi ra, nàng thu lại ý cười, phát tay bảo Diêu Dao lui xuống trước. Lúc này Cửu công chúa quay mặt nhìn Từ Nam Phong, nói "Ta còn tò mò bánh bao cô nương mà Tứ ca nhớ mãi không quên"

là thiên tiên phương nào, hóa ra cũng chỉ như vậy thôi."

Từ Nam Phong vốn là theo lễ tiết ra ngoài tiễn khách, lại nghe được lời này của Cửu công chúa, không khỏi thắc mắc "Bánh bao cô nương gì cơ?"

Cửu công chúa mắt hạnh hơi mờ, thần sắc kinh ngạc "Người không nhớ rõ? Hay là căn bản người không phải người đó?"

Người năm đó cứu Lưu Hoài? Cùng với một cái bánh bao có quan hệ gì?

Bỗng nhiên Từ Nam Phong nhớ ra một số chuyện, kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi "Công chúa cảm thấy, người năm đó cứu Kỷ vương, cùng cho chàng một cái bánh bao ăn đồ đổi là ta?"

Cửu công chúa hỏi lại "Chẳng lẽ không đúng?"

"Trước đây ta chưa từng gặp qua chàng, cũng không biết chàng..."

"Hả? Quên đi, ta cũng không có hứng thú muốn biết." Cửu công chúa khoát khoát tay, xoay người ra cửa, kiêu ngạo nói "Đi đi, không cần tiễn nữa."

Từ Nam Phong vẫn đứng ngơ ngác ở trong đình viện, mặc cho ráng chiều đỏ thắm chiếu lên người mình, trong đầu có cả trăm câu hỏi không lời giải đáp.

Nhớ lại những ngày qua, Kỷ vương đối với nàng đều ôn nhu chiều cố, lại thêm ngày đó Hiền phi nương nương nói "nhớ thương thật lâu"... Chẳng nhẽ Kỷ vương nhận nhầm nàng thành ân nhân cứu mạng rồi?

Càng nghĩ, Từ Nam Phong càng nhận định rằng chỉ có một khả năng là Kỷ vương nhận sai người.

Bởi vì trong quá khứ, nàng không có bất kỳ ấn tượng nào về Kỷ vương.

Từ Nam Phong không muốn dựa vào ân tình của người khác mà hưởng phúc, do dự một chút, nàng xoay người đi vào trong sảnh, định hỏi Kỷ vương cho rõ ràng.

Ai ngờ Kỷ vương đã không còn ở đó. Long Nhân nói, Vương gia đã về thư phòng.

Từ Nam Phong liền xoay người đi đến thư phòng. Trong lòng nàng có một loại bệnh cổ chấp, nếu có chuyện nàng không thể lý giả được, từng giờ từng phút nàng sẽ lâm bầm, ăn ngủ không yên, chỉ đến lúc giải quyết xong mới có thể ung dung tự tại.

Trên đường đi đến thư phòng, Từ Nam Phong còn gặp Diệp nương.

Diệp nương thần thần bí bí đứng ở dưới hiên quan sát một lát, đợi đến thời cơ thì kéo Từ Nam Phong lại, khẩn trương nói "Người vừa rồi đến phủ là ai? Không phải là nhân tình bên ngoài của Kỷ vương chứ?"

"Không phải." Một bụng Từ Nam Phong bị xáo trộn, có chút bất đắc dĩ, dờ khóc dờ cười nói "Vương gia không có nhân tình bên ngoài."

"Nếu không phải thì là hồng nhan tri kỷ?" Không biết Diệp nương nghe được cụm từ này từ đâu, lông mày bà cau chặt lại, lo lắng nói "Nương biết người trong giới quý tộc này thích cùng ca cơ, vũ nữ dây dưa không rõ ràng, còn tự xưng là phong lưu. Dung mạo của cô nương kia diễm lệ, tư thái thanh tao, vừa nhìn liền biết không phải cái gì..."

"Ai da, nương, người cho rằng ai ai cũng giống như cha sao?" Từ Nam Phong không chịu nổi Diệp nương thao thao bất tuyệt liền giải thích "Đó là Cửu công chúa, muội muội ruột của Vương gia."

"A, a... Là người nhà Đế vương." Diệp nương có chút xấu hổ, vuốt mũi cười ngượng ngùng.

"Về sau những việc như thế này, nếu không biết rõ tường tận thì nương cũng đừng nói lung tung." Từ Nam Phong sửa lại vạt áo "Con có việc muốn đi tìm Vương gia, nương đi xuống nghỉ trước đi, một lát nữa đi dùng bữa tối."

"Nam nhi, nương ở Kỷ vương phủ cũng đã lâu, hôm nay cha con lại phải hạ nhân đến đón..."

Từ Nam Phong đã lường trước bà sẽ nói như vậy, ôn hòa cắt ngang "Nương, có chuyện gì ngày mai nói tiếp, được chứ?"

Diệp nương nuốt nước miếng một cái, rừ rứt ngắt đầu, có chút mát mắt than một tiếng, rồi kiên cường cười "Được, nghe theo Nam nhi."

Từ Nam Phong nhìn thấy bộ dạng đáng thương của mẫu thân lại có chút không nỡ, nhưng nàng không thể mềm lòng. Nàng rất rõ ràng rằng chỉ cần Diệp nương trở về Từ phủ, chờ đợi nàng vĩnh viễn sẽ chỉ là sự lợi dụng và ức hiếp của Từ Vị và Trương thị.

Nàng ôm Diệp nương, vỗ lưng trấn an bà xong mới đi tới thư phòng.

Cửa sổ thư phòng mở rộng, nắng chiều chiếu vào, ngay cả mấy hạt bụi trong không khí cũng như đang tranh nhau phát sáng. Kỷ vương chỉ mặc một tiện phục thêu hoa lan, ánh mặt trời chiếu vào như dát thêm viền vàng thân ảnh của hắn, làm cả người hắn như tỏa ra hào quang của thần tiên. Hắn đang đứng tại bàn trà trước cửa sổ hạ bút, hình như đang luyện chữ.

Kỷ quái thật, mắt Kỷ vương không nhìn thấy gì, làm sao hấn luyện chữ được?

Từ Nam Phong tiến về phía trước, gõ lên cửa một cái.

"Vào đi." Giọng nói của Kỷ vương nhẹ nhàng mà trầm thấp, nghe rất êm tai.

"Thiếu Giới." Từ Nam Phong bước vào, đi tới chỗ bàn trà rộng lớn đối diện Kỷ vương ngồi xuống.

"Nam Phong?" Kỷ vương thu bút, cười nói "Sao hôm nay nàng lại rảnh rồi đến thư phòng?"

Từ Nam Phong mấy lần toan mở miệng, nhưng câu chữ đến môi lại không biết nên hỏi như thế nào.

Nếu là nàng tự mình đa tình thì sao?

Do dự một lát, Từ Nam Phong băng quơ hỏi "Thiếu Giới đang gì?"

Lời này hỏi ra, trên mặt Kỷ vương hiện lên thần sắc xấu hổ trăm năm khó gặp. Đợi Từ Nam Phong nhìn kỹ, thì khuôn mặt hấn đã khôi phục sự bình thản. Hấn đặt bút xuống, nhẹ giọng nói "Nam Phong, nàng xem chữ của ta viết có lệch không?"

Từ Nam Phong tò mò nhìn qua, điều chỉnh góc giấy Tuyên Thành cho tốt, tinh tế đánh giá.

Chữ viết của Kỷ vương so với tưởng tượng của Từ Nam Phong thì khá hơn nhiều. Chữ Khải phóng khoáng, đầu bút lông đưa tron tru thoải mái, xinh đẹp vô cùng. Người xưa thường nói chữ cũng như người, lời này tuyệt đối không sai.

Nàng nói "Viết rất khá, nhưng từ hàng thứ hai trở đi, chữ có hơi lệch."

Kỷ vương vò nát tờ giấy Tuyên Thành vứt sang một bên, lấy một quyển trục từ trong chậu sứ bên cạnh đưa cho Từ Nam Phong "Có bức họa muốn đưa cho nàng nhìn một chút, đoán thử xem ta vẽ ai?"

Bên trong bức họa là một thiếu niên xinh đẹp, cằm nhọn, giữa đôi lông mày còn mang nét ngây thơ. Tóc đen như mực được buộc cao lên, thân mặc võ bào đỏ sậm, chân đi giày đen, tay để bên hông nắm lấy đoản kiếm. Thần sắc hấn bừng bừng phấn chấn, cũng không rõ là nam hay nữ. Là nam thì hơi mang nét âm nhu, là nữ thì so ra lại hơi nhiều dương khí.

Tiểu thiếu niên trong tranh có chút quen mắt...

Nàng nhớ lại nhiều năm về trước, nàng cũng hay mặc một thân nam trang như vậy.

Nhất thời, tâm tư Từ Nam Phong nhảy lên tận huyệt. Nàng mơ hồ đoán ra điều gì đó, nhưng lại không dám xác định, lựa lời đáp lại "Ta, ta đoán không ra."

"Ồ, vậy là vẽ không giống sao?" Dứt lời, Kỷ vương tự cười nhạo bản thân "Có lẽ là tuổi tác đã lớn, ký ức có chút mờ nhạt."

Từ Nam Phong khần trương nắm tay áo, thận trọng dò hỏi "Người Thiếu Giới vẽ, là ai?"

Kỷ vương nhìn nàng, nở một nụ cười ôn nhu, phảng phất như chứa đựng tất cả nhu tình lắng đọng trong suốt hơn bảy năm kia.

"Lần đầu tiên thấy nàng là ở trong hẻm nhỏ trên đường Tứ Phương. Nàng mặc một thân hồng y, tư thế hiên ngang, phiêu dật đáp xuống trước mặt ta."

Trí nhớ như bị phủ một lớp sa mỏng đột nhiên bị xóc lên. Từ Nam Phong tròn to mắt, hô hấp cứng lại, một lúc lâu cũng chỉ phát ra một âm tiết "... A?"

"Đồ ngọc, quả nhiên nàng không nhớ rõ." Kỷ vương bất đắc dĩ, lần mò tìm bàn tay của Từ Nam Phong, nắm thật chặt trong lòng bàn tay mình, thấp giọng nói "Bảy năm trước, Nhị ca là Thái tử, bị trọng thương không chữa được, tuổi trẻ mất sớm. Khi đó ta bị phong hàn, phụ hoàng không cho phép ta xuất cung đưa tiễn linh cữu của Nhị ca. Vậy nên ta mới lén lút trốn khỏi hoàng cung, chạy đến đường Tứ Phương coi như tiễn Nhị ca một đoạn."

Từ Nam Phong vẫn không thể tin nổi, nàng lẩm bầm nói "Ta không nhớ rõ ta từng gặp qua chàng."

"Vì không muốn ai nghi ngờ, ta cố ý thay một bộ y phục của thường dân, cũng vì lẽ đó nên nàng chưa từng nhận ra thân phận thật sự của ta." Về mặt của Kỷ vương nghiêm túc, từng lớp sương mù theo lời hấn nói đều tan biến, lộ ra chân tướng "Năm đó ta đau lòng Nhị ca, trong lòng thống khổ. Mặc dù đã đổi xiêm y nhưng lại quên mất phải bỏ ngọc bội bên hông xuống nên bị một đám trộm cướp sống ở thành Lạc Dương theo dõi."

"Bọn họ ép ta đến một hẻm tối không người, uy hiếp ta phải giao ra ngân lượng và ngọc bội. Tất nhiên ta không nghe theo, hai bên liền đánh nhau. Chẳng qua ta bệnh nặng chưa khỏi, thân thể hư yếu, cộng thêm đối phương thể mạnh người đồng, liền chịu không ít quyền cước, y phục cũng rách nát."

"Giữa lúc ta vừa đói vừa khát, định liều chết đánh một trận thì nàng xuất hiện."

Kỷ vương nói đến đây, Từ Nam Phong vẫn trừng hai mắt, hồi ức như thủy triều tuôn trào trong đầu nàng.

Nàng nhớ lại, hình như từng có chuyện như vậy.

Nhưng mà, nhưng mà...

Từ Nam Phong nhớ lại bảy năm trước trên đường nàng có cứu một thiếu niên chật vật, lại nhìn Kỷ vương bây giờ ôn nhuận như ngọc, gương mặt tuấn tú, nàng có chút không thể tin nổi "Chờ đã, chàng là kẻ ăn xin vừa đen vừa gầy năm đó?"

"..." Trong khoảnh khắc, Kỷ vương không biết nên nói gì "Cũng chỉ có nàng dám gọi ta là ăn mày."

"Không phải, chàng, chàng..."

Đầu óc Từ Nam Phong choáng váng, cứ "chàng, chàng" nửa ngày. Nàng cảm giác như mình đang nằm mơ, nửa tỉnh nửa mê nói "Người năm đó ta cứu rõ ràng là một tiểu tử vừa đen vừa gầy, người đứng trước mặt ta bây giờ lại trắng như vậy."

Nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "đen" và "gầy", lại đưa tay ra ước lượng chiều cao "Vóc người hẳn chỉ tới đây thôi, so với ta còn thấp hơn một đoạn. Sao có thể là chàng!"

Từ Nam Phong vừa sợ vừa lúng túng nhìn chằm chằm Kỷ vương "Chàng dịch dung phải không?"

"Không có." Đại khái Kỷ vương cũng cảm thấy khó mà tin được bèn cười ra tiếng nói "Đúng là ta. Ta so với những đứa nhỏ cùng tuổi thì trở mã chậm hơn, mãi đến sau mười bốn tuổi mới cao lên."

"Ngày trước chàng xấu vậy sao?" Từ Nam Phong đột nhiên cảm thấy kiến thức mình tích lũy trong mười chín năm qua của nàng đều không dùng được, nói nhăng nói cuội "Ngày trước chàng đen gầy như vậy, sao lớn lên lại trở nên tuấn tú như thế!"

"Phụ hoàng trước giờ luôn chê ta ốm yếu, mười ba tuổi đã ném ta vào quân doanh cùng Nhị ca tích lũy kinh nghiệm. Hành quân nửa năm, dầm mưa dãi nắng, lại thêm điều kiện gian khổ nên đã đen gầy không ít."

Kỷ vương cười bắt đầu đi "Cũng khó trách nàng không nhận ra."

Từ Nam Phong ngây người như phỗng.

Còn có thể như vậy sao?

Kỷ vương lẩm bẩm nói "Này đó nàng cứu ta, ta mơ hồ nghe thấy có người gọi nàng là Nam Phong, còn tưởng nàng là thiếu hiệp họ Nam nào đó. Sau khi hồi cung, ta đã cho người đi tìm rất lâu đều không thu được tin tức gì. Ở thành Lạc Dương này nam nhân họ Nam không nhiều lắm, chỉ có vài hộ, nhưng so với ấn tượng của ta về nàng thì đều không giống. Lúc đó ta nghĩ, đời này chắc ta không thể tìm được ân nhân của mình nữa rồi."

Từ Nam Phong kinh ngạc lắng nghe.

"Trời không phụ lòng người. Ba năm sau ta cùng Dương tướng quân nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên nghe hần nhắc đến bản thân có một môn sinh nữ hần rất tâm đắc gọi là Từ Nam Phong. Lúc đó ta mừng rỡ như điên, trong lòng mang theo một chút hi vọng bản thân may mắn, liền nhờ Dương tướng quân hẹn nàng đến thao trường. Ta nấp trong bóng tối, lén lút nhìn theo nàng."

"Chỉ nhìn một cái, ta liền xác định được, năm đó người cứu ta là nàng, không sai đi đâu được."

"Cũng không trách trước đây ta không tìm được nàng. Thì ra nàng không phải họ Nam, cũng không phải là một thiếu niên, là trưởng nữ Từ gia, Từ Nam Phong."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Rất muốn tháo dải lụa xuống

Edit: Bối Xu

Beta: Lupin

Chương 31: Rất muốn tháo dải lụa xuống, thành kính hôn lên đôi mắt thanh lãnh thâm thúy của chàng.

Lúc còn nhỏ, Từ Nam Phong thường hay chuồn êm ra khỏi phủ, theo hai sư huynh đệ Dương gia quậy phá khắp thành Lạc Dương bởi phần lớn thời gian ở Từ phủ nàng đều phải chịu ảm ức.

Năm ấy, thời thế rồi ren.

Giặc Hồ tràn xuống phía nam cướp bóc, Nhị hoàng tử đức cao vọng trọng của triều thần chính Bắc phạt, không ngờ rằng trong một trận đánh bị quân địch bắn tên trúng lồng ngực trọng thương. Thuộc hạ vội vã mang Nhị hoàng tử về thành Lạc Dương trị liệu, nhưng tất cả đã quá muộn. Không quá vài ngày sau, Nhị hoàng tử chết vì miệng vết thương nhiễm trùng. Năm ấy hắn vừa tròn 22 tuổi.

Ngày đưa tang, trời đổ mưa tầm tã, cả thành Lạc Dương treo lụa trắng, tất cả tướng sĩ quan lại đều hộ tống linh cữu rời thành, tiền giấy phủ kín cả đô thành, thể lương cực điểm. Dân chúng của thành Lạc Dương đứng ở hai bên đường, im lặng trông theo linh cữu đang chậm rãi rời khỏi thành, thậm chí có người còn khóc ướt tay áo, nghẹn ngào không nói nên lời.

Có người ngẩng mặt lên trời than thở "Nhị hoàng tử đã qua đời, Lưu Hán không còn Thái tử hiền nữa."

Có thể thấy được, địa vị của Nhị hoàng tử trong lòng dân chúng cao đến đâu.

Đúng lúc Từ Nam Phong trên đường đưa tiễn, nàng gặp phải "kẻ ăn xin" bị người khác ức hiếp.

Nàng đi xuyên qua đám người một cách vất vả, lại còn lạc mất anh em nhà họ Dương, nên nàng đi tới một cửa hàng ven đường mua một bao màn thầu, vừa ăn vừa đứng đợi ở đầu hẻm nhỏ, tính chờ đợi hai anh em nhà họ Dương tới tìm. Một cái bánh bao còn chưa kịp ăn xong, bỗng nhiên nàng nghe thấy ở trong ngõ tối truyền ra vài tiếng chửi rủa ô uế cùng với tiếng quyền cước lộn xộn.

Nàng vô thức thò đầu ra, nhìn vào trong hẻm, chỉ thấy vài tên du côn đang đánh một tiểu thiếu niên gầy yếu, ép hắn giao ra ngọc bội bên hông.

"Xú tiểu tử không có mẹ dạy dỗ, không dùng nước tiểu của mình soi xem khuôn mặt mình như thế nào. Ngọc bội quý như thế này ngươi dùng được sao? Nhất định là trộm được ở chỗ nào rồi!"

Thủ lĩnh nhóm côn đồ hùng hổ quát tháo, một vài tên vô lại cũng hùa theo phụ họa, bắt đầu động tay động chân với tiểu thiếu niên đang bị ép ở góc tường.

Tiểu thiếu niên gương mặt đen nhẻm, trên mặt còn có vài vết xanh tím, quần áo và đầu tóc đều lộn xộn. Hắn lăn lộn trên mặt đất bẩn thỉu, nhưng lại cố chấp bảo vệ ngọc bội bên hông, con mắt đỏ au trừng lớn không chịu thua.

Tên nhóc ăn xin này có chút cốt khí.

Từ Nam Phong đem cái bánh bao còn lại gói kỹ vào giấy, cất vào trong ngực. Nàng lập tức tay treo chân đạp, nhảy lên tường gạch đá xanh, giẫm lên gạch ngói trên đầu tường, vọt qua nhanh như tên bắn. Một thân võ bào màu đỏ đón gió tung bay, vừng vàng đáp xuống trước mặt mấy tên du côn, giọng nói mềm mại mang theo mấy phần trẻ con "Dưới chân thiên tử mà các ngươi dám ý đồ hiếp yếu, ý lớn hiếp nhỏ. Mấy người các ngươi thật sự coi nhà tù trong thành Lạc Dương là vật trang trí sao?"

"Nha đầu ngươi từ đâu tới, ai cần ngươi quản nhiều như vậy!"

Tên thủ lĩnh nhỏ còng cổ đuôi chó xuống đất, dùng giấy rơm xơ xác dơ bẩn nghiền nát, vươn tay muốn túm cổ áo của Từ Nam Phong. Từ Nam Phong xoay người né tránh, giáng một chưởng vào tay của tên du côn. Hai chân hắn lao đảo chực ngã. Lại vẩy chân quét qua, chỉ trong chớp lát, từ ngõ nhỏ vang lên tiếng kêu la vang dội.

Từ Nam Phong tập võ đã được mấy năm, nhưng đây là lần đầu tiên nàng chân chính đánh nhau nên tất cả các thế võ được sư phụ dạy nàng đều đem ra dùng một lượt. Trong lòng nàng vô cùng đắc ý, hạ thủ không một chút lưu tình, mãi đến khi đám du côn mặt mũi bầm dập, quỵ xuống đất dập đầu xin tha thứ. Nàng mới phui tay phun ra hai chữ "Cút đi!"

Vừa quay đầu nhìn lại, Từ Nam Phong thấy tên nhóc ăn xin kia nhìn nàng chằm chằm, khóe môi hắn hơi nhếch lên, con mắt đầy tơ máu như lóe lên thứ ánh sáng không hiểu được.

Sau đó tên nhóc ăn xin kia cười với nàng, làn da ngăm đen làm nổi bật hàm răng trắng như tuyết, nhìn thật có chút kì dị.

Năm đó Từ Nam Phong vẫn còn nhỏ tuổi, nàng không biết ánh mắt của tên nhóc kia hiện lên sự sùng kính với mình. Nàng còn tưởng hắn đói bụng đến mức hai mắt phát sáng, liền tiện tay đem bánh bao đã nguội cho hắn.

"Nam Phong, Nam Phong, muối ở chỗ nào thế?"

Tiếng Dương Vũ ở đầu hẻm oang oang vọng vào, Từ Nam Phong cũng không nán lại nữa, chỉ dặn tên nhóc kia cẩn thận một chút rồi quay đầu chạy về phía đầu hẻm.

Chạy đi hai bước, nàng quay đầu nhìn lại. Tên nhóc ăn xin kia vẫn cầm bánh bao nàng đưa nhưng không ăn. Hắn vẫn đứng ở đó, ngo ngoe nhìn nàng.

"Khi da đen, đen như đám nô bộc Côn Lôn vậy." Từ Nam Phong nhỏ giọng thì thầm, cuối cùng chạy ra khỏi hẻm, cười nói với đồng môn.

Nàng lại không biết rằng, một thân hồng y kinh điển như lửa, một lần tình cờ gặp mặt, lại làm cho người kia lưu luyến nhiều năm.

Duyên phận trên đời này, thật sự là một thứ rất xảo diệu.

Từ Nam Phong thoát ra khỏi những kỷ ức cũ, không chớp mắt nhìn thẳng vào nam nhân cao lớn tuần lẫm trước mặt mình, lại nhớ tới con khi da đen vô tình gặp được lúc trước, nàng vẫn cảm thấy rất khó tin, lẩm bẩm nói "Thì ra ta đã gặp chàng sớm như vậy."

Khóe miệng Kỳ vương nâng lên tạo thành một độ cong mê người, lòng bàn tay hấn vuốt ve mu bàn tay của Từ Nam Phong "Qua mấy mùa đông hạ, cảnh còn người mất. Có thể cùng nàng cầm tay sánh vai, đối với ta chính là một may mắn lớn."

Giọng nói của Kỳ vương trầm thấp, giống như nước suối trong treo chậm rãi thấm qua ngọc thạch, làm cho lòng người khác vô cùng yên ổn.

"Vậy lần trước ở cửa hàng bánh bao, chàng.. vì sao không nói cho ta nghe chân tướng?" Từ Nam Phong quay đầu đi, hiếm khi nàng lộ ra vẻ xấu hổ "Hại ta tưởng rằng người cứu chàng là cao nhân hiệp sĩ phương nào, còn tính toán muốn cùng người đó kết giao."

Để cho Kỳ vương chê cười, nàng cực kỳ mất mặt mà!

Kỳ vương nói "Lần trước thấy đáng về nàng u mê, vô cùng khả ái, ta liền không nỡ nói ra."

Lần đầu tiên trong đời có người dùng hai chữ "khả ái" để miêu tả nàng, gương mặt của Từ Nam Phong không khỏi có chút ửng đỏ.

Ráng chiều len vào, ve sầu trên cây không biết mệt mỏi kêu lớn, trong không khí chứa đầy ánh nắng lưu chuyển, tĩnh lặng đến có thể nghe thấy tiếng nhau hít thở. Kỳ Vương cầm lấy tay nàng, khoảng cách giữa hai người chỉ có một thước.

Bầu không khí hiện tại có phần kỳ quái.

Từ Nam Phong rũ mắt, ánh mắt nàng rơi xuống bức họa, không kìm lòng được bèn mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc "Cửu công chúa thật sự là thông minh giống chàng, vừa rồi đánh cờ bằng miệng làm người ta kinh ngạc không thôi."

Nàng vốn dĩ chỉ định nói bằng quơ mấy câu, nhưng tính tình Kỳ vương rất tốt, thân nhiên tiếp lời nàng "Sinh ra ở hoàng thất, thông minh một chút mới có thể sống sót được. Tiểu Cửu cũng là một nha đầu đáng thương. Mẹ đẻ nàng mất sớm, trong cung không có chỗ nương tựa, đến một phong hào chính thức cũng không được ban. Tính cách Tiểu Cửu lại quá thẳng thắn, nhìn chung cũng không phải chuyện tốt."

Dứt lời, Kỳ vương hình như nhớ ra chuyện gì, hỏi ngược lại nàng "Diệp phu nhân ở trong phủ đã nhiều ngày, bà luôn đóng cửa không ra ngoài, ta sợ người buồn chán. Nếu Nam Phong có thời gian rảnh rỗi thì ở cùng bà nhiều một chút."

Vừa nhắc đến mẫu thân mình, Từ Nam Phong lại cảm thấy đau đầu, không kìm được thở dài một tiếng.

Tiếng than nhẹ này không thoát được lỗ tai của Kỳ vương, hấn cầm tay nàng, chăm chú hỏi "Nam Phong có tâm sự sao?"

"Nương ta dù ngoài miệng không nói câu nào, nhưng ta biết bà luôn muốn trở lại bên cha. Bà là người phụ nữ như vậy, tính lực cả đời đều đặt lên người cha, đột nhiên phải rời Từ phủ lâu như thế, cũng giống như cây từ đằng mất đi chống đỡ, khó mà thích ứng." Từ Nam Phong không tự chủ nhàu mày "Biết trong lòng bà luôn sầu não không vui, ta cũng thấy khó chịu. Nhưng Từ phủ thói nát như vậy, ta cũng không thể để bà về đó chịu khổ, chỉ có thể chậm rãi phân tích đúng sai cho bà thôi."

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động thành thật nói cho Kỳ vương điều nàng phiền não. Khóe miệng Kỳ vương cong lên, trong lòng sinh ra cảm giác được tin nhiệm mà tự hào. Hấn ôn hòa nói "Nam Phong chớ nóng vội, ngược lại ta có một kế sách, có thể để Diệp phu nhân an tâm ở lại Vương phủ, không còn lưu luyến Từ gia nữa."

Nam Phong vội đáp "Thiếu Giới, mời nói."

"Diệp phu nhân xuất thân bản hàn, tất nhiên kiến thức sẽ kém hơn các quý phu nhân khác. Cổ ngữ có câu "Lên núi Thái Sơn mới thấy thiên hạ nhỏ bé", nếu kiến thức của bà được mở rộng, lòng dạ tự nhiên cũng rộng rãi hơn." Dứt lời Kỳ vương hơi nghiêng người, ghé sát vào tai Từ Nam Phong thì thầm mấy câu.

Từ Nam Phong cẩn thận lắng nghe, liên tục gật đầu, trên mặt nàng cũng dần dần lộ ý cười "Thiếu Giới nói phải, ta sẽ phân phó người đi làm."

Kỳ vương cũng cười một cái, quay mặt nhìn theo hướng Từ Nam Phong ngồi, hồi lâu mới cất giọng gọi khẽ "Nam Phong."

"Sao vậy?"

"Nếu về sau nàng có chuyện buồn phiền, đừng cất riêng trong lòng. Nàng có thể tìm ta thương lượng. Ngu phu bất tài, nhưng một chút năng lực giải sầu gỡ chuyện cho nàng vẫn có."

Dừng một chút, Kỳ vương mỉm cười nói thêm một câu "Đừng sợ phiền phức, có thể vì phu nhân cống hiến một phần sức lực là vinh hạnh của ta."

Từ Nam Phong chợt nhớ đến đêm cuối mùa xuân đó, ở dưới chân núi thành Giao Lăng, Kỳ vương từng nói với nàng "Không nói đến phu thê thì chúng ta vẫn là đồng minh, không thể mất lòng tin vào nhau, không thể không trung thực được."

Tín nhiệm và được tin nhiệm, cần và được cần đến, đại khái là những mối quan hệ ảm áp nhất trên đời.

Hai gò má của nàng nóng lên, một lát sau mới nhẹ nhàng lên tiếng "Kì thật nói cho cùng, có thể có Thiếu Giới ở bên cạnh bầu bạn, mới chính là vinh hạnh

lớn nhất của ta."

Lời vừa nói ra, Từ Nam Phong liền bịt miệng, sắc hồng từ hai gò má lan rộng đến vành tai.

Lời vừa rồi, nghe thế nào cũng giống như lời tâm tình.

Nàng vẫn chưa quên nguyện vọng ban đầu của mình lúc gả vào Kỳ vương phủ, cũng chưa từng nghĩ tới cần phải tìm một lối thoát thứ hai cho mình. Nàng trầm nghĩ nên cần mẫn làm việc, không muốn trộn lẫn bất kỳ tư tình nào làm người khác hiểu lầm.

Trên đời này, người duy nhất đáng tin cậy chỉ có bản thân nàng, nàng vẫn luôn tin tưởng điều đó.

Từ Nam Phong khấn trương đến nỗi lòng bàn tay đỏ mềnh, càng nói lại càng giấu đầu hở đuôi "Không phải, ý của ta không phải như vậy."

Kỳ vương cười sáng lạn không gì sánh được, gương mặt tiếng sát gần Từ Nam Phong thêm một chút, cười hỏi "À, vậy ý tứ của nàng là thế nào?"

Ánh sáng nồng đượm chiếu lên gương mặt Kỳ vương, ảm áp như ngọc. Ánh mắt Từ Nam Phong từ mảnh vải bịt mắt của hắn chậm rãi di chuyển xuống cánh môi đang mỉm cười. Nàng cảm thấy bộ dạng Kỳ vương bịt mắt cũng có một loại mỹ cảm đặc biệt, nhất là khi hắn ngồi đoan trang, miếng vải trắng buộc sau đầu rũ xuống, tóc đen môi mỏng, thanh nhã khác thường.

Rất muốn tháo dải lụa xuống, thành kính hôn lên đôi mắt thanh lãnh thâm thúy của chàng.

Đội đã... Minh đang nghĩ gì thế này. Từ Nam Phong chợt dạ đảo mắt.

Kỳ vương tựa hồ là dựa nửa người trên bàn trà, cách với Từ Nam Phong rất gần, chóp mũi hai người chỉ cách nhau một khoảng. Từ Nam Phong nín thở.

Mắt nàng rũ xuống, lông mi hơi run rẩy, hai tay không tự giác đặt lên ngực Kỳ vương muốn đẩy hắn ra, nhưng rồi lại không đành lòng. Bàn tay nàng nắm thành quyền, đôi thành núm cổ áo hắn.

Từ Nam Phong biết thứ cách môi nàng rất gần là gì. Trong lòng nàng nửa mong chờ nửa không, tâm trí hỗn loạn, trong đầu loạn thành một đống.

Hôn nhân chính là một canh bạc, được ăn cả, ngã về không. Nàng không biết liệu đến cuối cùng mình có thể mỉm cười hay không. Chính vì quá tự ti, lúc gặp Kỳ vương ở trà lâu, nàng mới đưa ra yêu cầu hòa li.

Không phải trả giá, không có chờ mong, đương nhiên cũng sẽ không bị thương, sẽ không thất vọng.

Nhưng là, nàng hết lần này đến lần khác không cự tuyệt được nam nhân ôn nhu trước mặt - trượng phu trên danh nghĩa của nàng.

Đẩy chàng ra?

Hay là tiếp nhận chàng?

Tiếng ve kêu râm ran, gió mát lạnh lẽo thổi. Nàng cảm nhận được dưới lòng bàn tay mình là nhịp tim đang đập thình thịch. Thì ra, hắn cũng đang khấn trương giống như nàng sao?

Hô hấp hai người quẩn quýt, lúc đó môi chỉ cách nhau một khoảng mỏng như giấy. Hai đôi môi gần gũi, đến lúc sắp chạm nhau, hai mắt Từ Nam Phong chậm rãi nhắm lại...

"Vương gia, phu nhân, đến giờ dùng bữa tối rồi!" Giọng nói thanh thúy của Quế Viên phá vỡ đi khoảnh khắc kiều diễm.

Từ Nam Phong hoàn hồn, cuống quýt đẩy Kỳ vương ra.

Kỳ vương "..."

Quế Viên đứng ở ngoài cửa "..."

"Nô tỳ cáo lui." Sắc mặt Quế Viên đỏ lên, cứng nhắc hành lễ, liêu xiêu bước ra ngoài, lúc ra đến cửa còn sẩy chân suýt ngã xuống bậc thang.

Từ Nam Phong chôn đầu vào khuỷu tay. May là mắt Kỳ vương không tốt, không nhìn thấy bộ dạng quần bách, mặt mũi đỏ ửng của nàng.

Quả nhiên sắc đẹp hại người! Trước đó đáng lẽ nàng phải đẩy Kỳ vương ra. Tình cảnh bây giờ ám muội như vậy, sau này còn làm đồng minh thế nào?

Từ Nam Phong hối hận không kịp, nàng thật muốn dội cho mình một gáo nước lạnh để đầu óc thanh tỉnh một chút. Đang lúc khó xử, bàn tay của Kỳ vương do dự vuốt tóc nàng, thanh nhẹ "Dùng bữa tối thôi."

Từ Nam Phong gật đầu, vừa đứng dậy liền chạy vọt ra ngoài cửa. Nàng cầm đầu cầm cổ chạy đến hậu viện mới nhớ đến đôi mắt của Kỳ vương không tiện, lại chạy về đầu hắn.

Mà ở một nơi khác, Quế Viên ôm tâm sự nặng nề ngồi trên hòn núi giả, cúi đầu buồn bã nhìn hàng liễu xanh.

"Quế Viên, muội còn ngồi ở đó làm gì?" Bát Bảo đang chỉ huy gia nhân bưng đồ ăn lên tiền sảnh, bất ngờ gặp Quế Viên đang buồn rầu ngồi một góc liền tiến về phía nàng hỏi "Ta bảo muội đi mời Vương gia và Vương phi đến dùng bữa, muội đã đi chưa?"

"Đừng nói nữa. Đáng lẽ ra ta không nên đi mới phải. Vừa rồi ta quấy rầy chuyện tốt của Vương gia, Vương gia nhất định sẽ đuổi ta ra khỏi phủ." Mất Quế Viên ngân ngán nước, mặt mày ủ rũ "Bát Bảo tỷ tỷ, ta có thể sẽ phải từ biệt tỷ rồi."

Bát Bảo ngậy người không hiểu chuyện gì đang xảy ra "Sao cơ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi

Edit: Bối Xu

Beta: Lupin

Chương 32: Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, con dâu vào cửa mới là trân bảo trong tay.

Càng về cuối tháng sáu, thời tiết lại càng nóng nực.

Hoàng thượng dành ra một tháng nhân rồi, mang theo Hoàng hậu, Quý phi và Thái tử đi đến hành cung nghỉ dưỡng. Kỳ vương cũng được một tháng nhân rồi, vô cùng thanh thoi, an tâm ở trong phủ tỉnh dưỡng, thi thoảng đọc sách, luyện bắn tên, hết thấy bên người hẳn nhất định sẽ có Từ Nam Phong ở cùng.

Lúc đầu khi hai người ở chung một chỗ, Từ Nam Phong còn có chút câu nệ. Cũng may là Kỳ vương không nhắc lại chuyện hai người suýt không kim được mà hôn môi, dần dần nàng cũng mở rộng lòng mình, làm tròn bổn phận bởi Kỳ vương cười ngửa bắn cung, đọc sách, thỉnh thoảng còn nói vài ba câu chuyện phiếm qua ngày, khi mệt mỏi thì sánh vai nhau mà ngủ. Thời gian trôi qua, đôi phu thê vô cùng thanh nhàn.

Về việc của Diệp nương, Từ Nam Phong nghe theo ý kiến của Kỳ vương, đặc biệt dặn dò hai thị nữ Hồng Nhi và Bát Bảo "Ở thành Lạc Dương có món gì ngon, có cảnh nào đẹp thì mang lão phu nhân ra ngoài giải sầu. Cũng không cần lo lắng đến chuyện tiền nong, lão phu nhân thích gì thì cứ mua cho bà, cuối ngày tìm ta lấy bạc."

Hồng Nhi và Bát Bảo đều là hai nha đầu trung thực chịu khó. Chẳng đợi đến mặt trời đi qua rặng liễu đã lôi kéo Diệp nương ra cửa lang thang khắp nơi, lại mua cho bà một đồng lớn tơ lụa, cùng trang sức, son phấn thượng hạng, dạy bà thưởng trà nghe đàn, mang bà đi xem tranh ngâm thơ, mỗi ngày đều giúp bà trang điểm những kiểu thịnh hành nhất, mặc cho bà những bộ y phục trang nhã, chỉ cần đi trên đường lớn đều được các thiếu phu nhân và cô nương khen ngợi.

Lòng ham thích ganh đua của Diệp nương được thỏa mãn, tâm bà cũng thay đổi. Ngay cả khi bước đi đều ngẩng đầu ưỡn ngực, không nhìn ra bà từng trải qua cuộc sống hèn mọn. Dần dần, bà cũng không cả ngày tâm tâm niệm niệm việc phải về Từ phủ nữa.

Từ Nam Phong thu những thay đổi của mẫu thân vào mắt, cảm thấy trong lòng rất vui vẻ.

Trời đã về đêm, nhà nhà đều đốt đèn sáng trưng. Sau khi dùng xong bữa tối, Từ Nam Phong và Kỳ vương cùng nhau đi đến trung đình tản bộ.

Ánh trăng trong trẻo, khắp bầu trời rải đầy những chấm nhỏ lấp lánh. Đã lâu lắm rồi bầu trời đêm ở thành Lạc Dương mới trong như vậy.

"Thiếu Giới." Từ Nam Phong không kìm được lòng, nàng dừng bước, nói "Bầu trời đêm nay thật đẹp, trăng mỏng như sa, sao sáng như đuốc."

Kỳ vương cũng dừng bước nhưng hẳn không nhìn trời mà quay mặt sang phía Từ Nam Phong. Ánh mắt hẳn dường như nhìn xuyên qua dải lụa bịt mắt, ôn nhu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi "Thật không?"

Gió đêm nổi lên, thổi tung dải lụa bịt mắt rũ xuống sau đầu của Kỳ vương, dưới ánh đèn dầu tạo thành một độ cong uy mỹ.

Từ Nam Phong vô thức bắt lấy đầu kia dải lụa đang đung đưa trong gió, nhẹ nhàng siết nó trong tay, lại hỏi "Nếu như trong tương lai mắt của Thiếu Giới được chữa khỏi, chàng muốn nhìn thấy thứ gì nhất?"

Kỳ vương suy nghĩ một chút,, phá lệ ôn nhu. Hắn nói "Muốn nhìn sông núi, sao trời, nhìn phong hoa tuyết nguyệt, nhìn ánh tà dương, tuyết trắng..."

Dừng lại một chút, Kỳ vương quay mặt lại mỉm cười "Nhưng vẫn là muốn nhìn thấy nàng nhất."

Tìm Từ Nam Phong đập rộn ràng như đánh trống, ngay cả trận gió mát thổi qua cũng không làm hạ được nhiệt độ trên mặt nàng.

Nàng cười nhẹ một tiếng, nhắc chân đá cục đá trên đường "Ta có gì đẹp sao?"

Kỷ vương nghiêm túc nói "Rất đẹp."

Từ Nam Phong có chút ngượng ngùng "Đẹp mắt hay không cũng chỉ là một lớp da, không có gì to tát cả."

Nghe thấy vậy Kỷ vương thờ dài một hơi, tự giễu nói "Tất cả những gì ta có cũng chỉ là một lớp da này thôi. Vậy mà Nam Phong lại không để ý."

Từ Nam Phong dường như vô thức phản bác lại: Ai nói không cần thiết! Mỗi lần nàng nhìn thấy dung nhan của Kỷ vương, đều có cảm giác rằng sắc đẹp trước mặt, tất cả chuyện phiền lòng trong thiên hạ đều tan thành mây khói.

Nhưng lời nói đến khó miệng, nàng cũng không có can đảm nói ra.

Ngày thứ hai, trụ trì già của Linh Tê tự cho người đưa tin, bảo Kỷ vương tùy thời có thể đến Linh Tê tự lấy thuốc.

Lúc này Từ Nam Phong mới biết, vị trụ trì đó tinh thông y thuật. Sau khi Kỷ vương trúng độc, các ngự y đều bó tay bỏ cuộc, chỉ có trụ trì này là vẫn kê đơn chữa trị. Nửa năm trôi qua, ánh mắt của Kỷ vương cuối cùng cũng khôi phục, có thể nhìn được vài tia sáng yếu ớt. Cách một khoảng thời gian, Kỷ vương sẽ lên núi ghé vào chùa, mời trụ trì khám bệnh bốc thuốc.

Hiếm khi gặp hôm thời tiết râm mát, Kỷ vương chủ động mời Từ Nam Phong và Diệp nương cùng đến Linh Tê tự, nói là người một nhà cùng nhau đi tản bộ.

Linh Tê tự nằm sâu trong rừng núi. Từ chân núi đi bộ lên đến nơi, ước chừng khoảng gần một canh giờ.

Tiếng chuông vang vọng, làm vô số chim rừng giật mình bay đi. Thúc chất Diêu gia đi trước mở đường, Từ Nam Phong đỡ Kỷ vương đi qua đoạn đường rừng dài rêu xanh mọc um tùm, đi vào trong rừng già cổ xưa, nhân tiện nói vài câu chuyện phiếm nên nàng cũng không cảm thấy mệt.

Vào đến cửa chùa, có một tiểu sa di nhận ra Kỷ vương, liền dẫn hấn đến thiền phòng gặp trụ trì. Diệp nương lời kéo Từ Nam Phong đi bái Phật xin xăm.

Diệp nương thành kính đưa ống thẻ, nói với Từ Nam Phong: Nam nhi, người cũng cầu một cái đi thôi, nhìn xem khi nào thì nương có thể ôm ngoại tôn.

Từ Nam Phong cảm thấy buồn cười, lại có chút mong lung. Nàng không biết trong tương lai nàng nên đi hay nên ở, cùng Kỷ vương hợp hay tan, còn chuyện có đứa nhỏ hay không càng không cần phải nghĩ đến.

Một tiểu hòa thượng ân cần đưa ống thẻ lên, nói "Thí chủ không cần lo lắng, tâm tư thành thật thì vạn sự thành, Phật tổ sẽ chỉ đường dẫn lối cho thí chủ."

Từ Nam Phong không tiện từ chối, nàng nhận lấy ống thẻ, lách nhanh một cái làm một quẻ rơi ra.

Nàng nhặt lên xem xét, thế nào lại ra thẻ tốt nhất.

[Duyên trăm năm khó gặp, đoàn tụ tốt biết bao. Trải qua nhiều gian khổ, an nhàn trên đỉnh cao.]

Vị tăng giải xăm chấp tay hành lễ, nói "A di đà phật, chúc mừng thí chủ, rút được thẻ này, hôn nhân của thí chủ hòa thuận, cũng là thiên duyên khó gặp. Mặc dù lúc đầu có một chút khúc mắc, nhưng chỉ cần thí chủ kiên định nhìn về tương lai, không quên tâm tính lương thiện, nhất định sau này có thể phong quang vô hạn, ngồi lên địa vị trên vạn người."

Từ Nam Phong cười đáp lễ, thầm nghĩ hòa thượng này thật biết nói ngọt. Ngay cả địa vị trên vạn người cũng dám nói, không sợ tổn thọ sao?

Diệp nương nghe xong lại vô cùng cao hứng, cùng rút một thẻ. Bà không biết chữ, đành để Từ Nam Phong đọc cho mình nghe.

Từ Nam Phong đọc lên "Rồng nước mắc cạn, tiền kiếp trắc trở. Không niệm trước kia, lựa gấm ngàn vạn... Là một thẻ trung bình"

Diệp nương có chút thất vọng. Bà cầm thẻ đến chỗ vị tăng nhân giải xăm "Mong đại sư chỉ ra sai lầm"

Tăng nhân đáp "A di đà phật" rồi mới nói "Thí chủ vốn có mệnh quý, bắt đầu dĩ vãng trước bị kẻ xấu làm hại, hao tổn không ít phúc khí. Nếu thí chủ có thể đoạn tuyệt quan hệ, cắt đứt nghiệt duyên, quý trọng người trước mắt, phú quý nửa đời sau không cần lo lắng."

Từ Nam Phong âm thầm tán thành. Những lời hòa thượng này nói cũng chính là tâm tư trong lòng của Từ Nam Phong.

Diệp nương nhớ lại trạng thái không chịu thua kém của mình, bỗng chốc hiểu ra mọi chuyện, liên tục thờ dài nói "Đại sư tiên đoán như thần, ta đã hiểu. Cảm tạ đại sư, cảm tạ Phật tổ." Dứt lời bà quỳ xuống đem tròn, hướng Bồ Tát ngồi trên đài sen dập đầu ba cái.

"Ai da, lần này tới đây không uống phí."

Thấy được mẫu thân đã hoàn toàn tỉnh ngộ, trong lòng Từ Nam Phong vô cùng cao hứng. Nàng bỏ một chút bạc vụn vào hòm công đức, rồi kéo mẫu thân đứng dậy ra ngoài.

Hai người vừa rời khỏi, phía sau tượng Bồ Tát to lớn lại có hai người đi ra.

Một người lông mày trắng râu dài, mặt mũi hiền lành, khoác trên người sa y đỏ thắm. Người còn lại tuấn nham ôn nhuận như ngọc, dải lụa bịt mắt màu trắng, cầm bảo xanh lam. Hai người đó là trụ trì và Kỳ vương gia.

Kỳ vương hành lễ với cao tăng giải tâm, thành khẩn nói "Đa tạ Không Linh đại sư đã chỉ ra sai lầm của nhạc mẫu."

Tăng nhân cũng hành lễ lại, nhắm hai mắt lạnh nhạt nói "Người xuất gia không nói dối. Nhưng nếu lời nói dối có thiện ý lại giúp một người lạc đường như lão phu nhân quay đầu, như vậy cũng không tính là phá giới. Phật tổ sẽ tha thứ cho bản tăng."

Không Linh đại sư chấp tay hành lễ, lại nói "Chỉ có điều thể mà phu nhân của thí chủ rút được chính là thể tốt nhất. Vương gia lấy được vợ hiền, giống như cá gặp nước, có thể thăng tiến như vũ bão."

"Đa tạ cát ngôn của đại sư." Kỳ vương gật đầu thăm hỏi, lúc sau hần ngẩng lên, khoe miệng nâng lên ý cười thâm trầm như nước.

Kỳ Vương rời thiện phòng. Điều Dao liếc thanh niên ôn nhuận như ngọc đứng kế bên, híp mắt cười "Ta còn đang nói sao ngươi không quần vắt và cực nhọc mang Diệp lão phu nhân đến chỗ này. Thì ra là cùng lừa trọc trong kia thông đồng trước rồi."

"Thế gian này luôn có người như vậy, không tin lời người nói, chỉ một mực tin lời ma quỷ." Kỳ vương cười, thấp giọng giải thích rõ ràng "Bản vương không đành lòng nhìn thấy Nam Phong vì chuyện của Diệp phu nhân mà buồn phiền. Rơi vào đường cùng, cũng chỉ có thể đưa ra hạ sách này thôi."

Dưới tàng cây phía sau viện, Từ Nam Phong nhìn thấy Kỳ vương từ xa tiến lại. Nàng vội vẫy tay gọi Kỳ vương, nhưng bỗng nhiên nhận ra hần không nhìn thấy được, liền chạy đến cạnh, cầm lấy tay áo của Kỳ vương, thay Điều Dao dẫn hần ra khỏi chùa.

Ánh nắng mùa hè chói chang, tay áo hai người sát gần. Họ cùng nhau cười, nhìn ngắm vô số cảnh đẹp trên thế gian.

Vừa nghe thấy tiếng cười nhẹ nhõm dịu dàng của Từ Nam Phong, Lư Hoài liền có cảm giác cho dù hần lên núi đao xuống biển lửa cũng đáng.

Trung tuần tháng bảy là lúc tiến cung thăm hỏi Hiền phi. Từ sáng sớm, Từ Nam Phong và Kỳ vương đã vào cung, đến Lai Nghi điện.

Bởi vì Hoàng thượng đang ở hành cung nghỉ dưỡng, không khí trong cung thanh tịnh hơn nhiều. Từ Nam Phong ngồi tiếp chuyện Hiền phi vài câu. Con trai, con dâu tiến cung thăm hỏi, Hiền phi rất cao hứng, cả người đều tươi tắn hơn không ít. Hiền phi lôi kéo Từ Nam Phong vào phòng thử xiêm y bà mới may, khiến cho Cửu công chúa ngồi một bên bĩu môi, rầu rĩ không vui "Năm nay mẫu phi không hề làm xiêm y mới cho con, mà đã làm cho Tứ tẩu vài bộ rồi. Thật bất công!"

Ngón tay Hiền phi điểm lên mũi Cửu công chúa "Đã đến tuổi nên lập gia đình còn muốn ngựa tay đòi mẫu phi, không cảm thấy mặt mặt sao?"

"Tứ tẩu cũng đã thành gia, vì sao vẫn có thể đòi mẫu phi làm y phục cho tẩu ấy?"

Từ Nam Phong vội vàng giải thích "Tẩu không đòi mẫu phi làm gì cả. Rõ ràng là mẫu phi thương tẩu nha."

Kỳ vương bình thần nhấp một ngụm trà, nói "Tiểu Cửu, con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, con dâu vào cửa mới là trân bảo trong tay, không thể so sánh được."

Cửu công chúa chán nản, chống hông ưỡn ngực như con gà chọi nhỏ, tức giận nói "Mọi người đều là người xấu!" Nàng chạy ra phía ngoài cửa, hô to "Kiếm Nô, mau lại đây! Ta muốn đánh hai quyền trút giận!"

Cửu công chúa náo loạn rời khỏi Lai Nghi điện. Ngón tay Hiền phi lướt qua dây đàn cổ đặt trên án kỷ, vẻ mặt hiện lên nét sầu lo. Một lúc sau mới nói "Có chuyện này, vì vương muốn nói qua với hai con một chút."

Từ Nam Phong không tự giác ngừng đầu, Kỳ vương cũng đặt ly trà lên bàn, cung kính đáp lời "Mẫu phi cứ nói, đừng ngại."

"Nghe nói Thái tử Lư Huyền coi trọng Từ gia cô nương Uyển Như, Hoàng hậu cũng có ý muốn tác thành cho hai người họ. Ta đoán chừng chuyện này chậm nhất đến Trung thu sẽ công bố." Nói đến đây, Hiền phi lo lắng nhìn Từ Nam Phong, ôn nhu nói "Chuyện khác vì vương không lo. Đôi mắt của Hoài nhi đã thành như vậy, Thái tử Lư Huyền cũng sẽ không cố ý làm khó Hoài nhi. Ta chỉ lo lắng con sẽ chịu ủy khuất."

Trong lòng Từ Nam Phong dâng lên một dòng nước ấm, nàng vội cúi người đáp "Mẫu phi không cần lo lắng, nhi thần tự biết cẩn thận."

Con người của Kỳ vương ẩn sau dải lụa bịt mắt lóe lên một tia thâm trầm, lập tức nói "Đúng vậy, mẫu phi. Người nên tin tưởng Nam Phong, cũng như tin tưởng vào con trai mình."

Lúc này Hiền phi mới hết lo, ôn hòa nói "Ai da, người già rồi liền lo lắng mù quáng. Con đừng ghét bỏ vì vương lắm lời."

Từ Nam Phong lập tức "Mẫu phi có chỗ nào già đâu, nói người mười tám người ta cũng tin đấy."

Chủ đề nặng nề vừa rồi cứ như vậy cho qua, người một nhà vui vẻ hòa thuận, chớp mắt đã trôi qua nửa ngày. Bởi vì Hoàng thượng và Hoàng hậu không có ở đây, đôi phu thê cũng không có kỳ gì, ở lại cùng Hiền phi dùng bữa tối rồi mới về phủ.

Lúc trở về, trong phủ đã lên đèn. Sương phòng của Diệp nương vẫn còn sáng đèn.

Từ Nam Phong vào cung một ngày, sợ Diệp nương ở ngoài cô đơn liền gõ cửa một cái, tiến vào phòng chào hỏi bà một tiếng.

Ảnh nền chập chờn, ngón tay Diệp nương thực hiện nhuần nhuyễn mấy thủ pháp thủ thừa mới học, trên đầu giường còn đặt một cây kéo và vài lạt. Hiếm khi thấy bà thủ thừa may vá.

Từ Nam Phong không khỏi ngẩn ra, đã bao nhiêu năm rồi nàng không thấy cảnh này?

Nhớ lại khi còn rất nhỏ, nàng nghèo đến nỗi giày cũng không có mà đi, mùa đông lạnh cóng đến da chân tím tái nứt nẻ. Diệp nương liền chọn ra trong số y phục cũ kĩ không nhiều lắm của mình, lấy sợi chỉ bông cũ, trong trời đêm tuyết lạnh lẽo, mượn ánh trăng dùng bàn tay thô ráp làm cho Từ Nam Phong một đôi giày vải bông.

Đó là một trong những ký ức ấm áp hiếm hoi trong trí nhớ của Từ Nam Phong.

"Nương, đã trễ như vậy sao người còn chưa ngủ?" Từ Nam Phong tiến hẳn vào, mỉm cười hỏi bà "Hôm nay sao nương lại có nhã hứng làm nữ công vậy?"

Về mặt Diệp nương giống như bí mật đột nhiên bị người khác nhìn thấu. Bà vô thức giấu đế giày đã khâu được một nửa, ngưng ngưng nói "Dù sao nương cũng nhàn rồi, thừa thời gian làm chút việc."

"Đây là chuyện tốt nha." Từ Nam Phong cố vũ bà, lại sờ vài lạt làm giày của Diệp nương "Thêu giày? Đây là nương tự làm cho mình sao?"

"Không phải, là làm cho con."

Câu trả lời của bà nằm ngoài dự đoán của Từ Nam Phong, nàng kinh ngạc hỏi lại "Cho con?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đột nhiên, không kịp đề phòng đã hôn rồi

Edit: Bối Xu

Beta: Lupin

Tối nay trăng thanh gió mát, ngay cả ánh sao như cũng trở nên nhu hòa hơn.

Diệp nương có chút ngưng ngưng, không tự chủ sờ ống tay áo, nhỏ giọng nói "Hiền phi nương nương làm cho con mấy bộ y phục, nương đều thấy cả rồi, thật sự rất đẹp mắt. Nương không làm được đồ tinh xảo như vậy, chỉ biết khâu giày thôi. Chẳng qua nhiều năm rồi không làm, tay chân đều luống cuống."

Chẳng biết vì sao viên mặt Từ Nam Phong có chút nóng lên, nàng cúi đầu che đi, cười nói "Bây giờ việc ăn mặc của nữ nhi không cần phải lo lắng như trước nữa, nương cũng không cần phí tâm như vậy. Chỉ cần nương có thể an ổn sống qua ngày, so với việc khâu một nghìn đôi giày còn có ý nghĩa hơn."

"Nương biết Nam nhi rất có tiền đồ, nhưng đây là nương muốn làm cho con." Giọng nói của Diệp nương có chút nghẹn ngào, bà theo thói quen xoa khóe mắt, thờ dãi một hơi "Con đối xử với nương rất tốt, nương đều biết cả. Trước đây nương không quan tâm đến con, hại con chịu thiệt thòi. Bây giờ nương đã tỉnh ngộ rồi, muốn đối tốt với con một chút, cũng muốn đền bù cho con, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu."

Ảnh nền lập lờ, chiếu lên mấy sợi tóc bạc ở hai bên thái dương Diệp nương. Từ Nam Phong giật mình, bắt giác nhận ra, thì ra cùng với năm tháng trôi qua như nước chảy, mẫu thân nàng đã trở nên già nua.

Một khắc đó, tình cảm trong lòng nàng tuôn trào mãnh liệt, cánh môi Từ Nam Phong mấp máy mấy lần nhưng cũng không biết nên nói gì.

Diệp nương lấy kim khâu đưa lên tóc gầy gầy, chầm chậm mà nghiêm túc đem mặt giày và đế khâu lại. Bà đâm hai châm, rồi dừng lại lau khóe mắt ẩm ướt "Nam nhi, nói không sợ con chê cười. Hơn mười năm qua, từng giờ từng khắc nương đều sống trong oán hận và đố kỵ. Đố kỵ Trương thị, oán hận cha con, thậm chí oán hận lây sang con... Có đôi khi đêm hôm khuya khoắt không có lấy một tiếng động, nương một mình nằm trong chăn lạnh giá, phần uất mà sống qua ngày. Nương còn nghĩ nếu đại ca đoán mệnh của con còn sống, có lẽ nương đã không lưu lạc đến tình cảnh này."

"Nói đi cũng phải nói lại. Nương oán trời oán đất, nhưng đáng ra nên oán bản thân mình mới phải. Nam nhi, nương không có chí tiến thủ, nương thật có lỗi với con." Đôi mắt Diệp nương đỏ hồng, đục ngầu, tràn đầy hổ thẹn.

Nhưng Từ Nam Phong biết, rất nhiều năm về trước, khuôn mặt đầy nếp nhăn của Diệp nương từng đã rất diễm lệ, đôi bàn tay xù xì chai sạn từng mịn màng như tép hành, con người đục ngầu của bà từng trong suốt đa tình. Chẳng qua bà gặp phải một kẻ tệ bạc, đem tất cả tuổi xuân và tự tôn của bà từng chút từng chút nghiền nát thành bột phấn.

Từ Nam Phong kéo cánh tay mẫu thân, nở nụ cười xuất phát từ nội tâm "Nếu nương có thể quyết định bắt đầu lại từ đầu, thì thật là không có chuyện gì tốt hơn."

Diệp nương siết chặt bàn tay của nữ nhi, nhỏ giọng than thở "Nam nhi, nương làm xong đôi giày này cho con, sẽ rời khỏi đây."

Ý cười trên mặt Từ Nam Phong tắt ngấm "Tại sao nương lại nói đến chuyện rời đi?"

Diệp nương nhìn mặt Từ Nam Phong tối sầm lại, vội vàng giải thích "Nương không phải muốn quay lại bên cạnh cha con. Nương muốn trở lại quê hương Kinh Châu, mua một tiểu viện thanh tịnh sống qua ngày. Đường phố thành Lạc Dương nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nương sợ một ngày gặp lại cha con, sợ hấn lại cho hạ nhân đến mời nương về. Nương sợ nhất thời nhẹ dạ... Chẳng bằng nương rời đi trước, những việc như vậy cũng không cần bận tâm nữa."

Nghe kế hoạch của Diệp nương, Từ Nam Phong thờ phào nhẹ nhõm.

"Chỉ cần không phải trở về Từ phủ, chuyện gì cũng có thể thương lượng." Từ Nam Phong lại nhớ đến chuyện Hiền phi nói Thái Từ muốn nạp Từ Uyển Như vào Đông cung, trong lòng lo lắng, tiện dãi nói "Việc này cần phải có chút thời gian chuẩn bị. Nương cứ chờ thêm một chút. Thế cục hiện nay không yên ổn, để một mình nương rời đi, con không yên tâm."

Diệp nương còn có chút do dự "Nương chỉ là một người vợ bị ruồng bỏ, lại ở lý trong Vương phủ ăn nhờ ở đậu, sợ rằng người khác sẽ đặt điều nói bậy."

Từ Nam Phong nở nụ cười trấn an bà "Ai dám đặt điều nói xằng nói bậy mẹ con chúng ta? Mà nếu họ có nói cũng không sao, chúng ta cũng không mất miếng thịt nào."

Diệp nương khó có được không dùng dằng, bà cười, giọng nói tận lực hạ thật thấp, ôn nhu nói "Tốt, nghe theo con."

"Về sau bất kể nương gặp phải chuyện gì, nhất định phải tìm con thương lượng đầu tiên." Từ Nam Phong thấp giọng dặn dò Diệp nương vài câu rồi đứng lên, nói "Không còn sớm nữa, nương mau đi nghỉ ngơi, đôi giày đó để ngày mai làm tiếp."

Diệp nương gật đầu, tiễn Từ Nam Phong ra cửa.

Hậu viện phá hương hoa sen từng đợt, Từ Nam Phong tham lam hít một hơi, nàng xoay lưng, tâm tình thư thái chưa từng có.

Nàng ngâm nga một câu hát, bước xuyên qua hành lang, nhảy qua bậc thang, đẩy cửa phòng ngủ, cười hô lên một tiếng "Thiếu Giới."

Kỷ vương vừa mới tắm rửa xong, mái tóc dài vẫn còn ướt, rối tung xõa trên vai. Mắt hấn cũng không đeo dải lụa che, để lộ ra một đôi mắt đen thâm thúy như Hắc Diệu thạch. Kỷ vương nghiêng đầu để Bát Bảo đứng bên cạnh lau tóc cho hấn, ôn nhu nhìn về phía Từ Nam Phong "Phu nhân, có chuyện gì làm nàng vui vẻ vậy?"

Từ Nam Phong chấp tay sau lưng, nhẹ nhàng đi qua, ý cười trên miệng không sao che giấu được. Tính tình nàng trước nay luôn lãnh đạm cẩn trọng, đây là lần đầu tiên nàng có biểu hiện nữ tính xinh xắn như vậy. Ngay cả Bát Bảo cũng cảm thấy ngạc nhiên, vui vẻ nói thêm một câu "Phu nhân gặp chuyện vui gì nha, miệng cười rộng đến tận mang tai rồi."

Từ Nam Phong nhận khăn mềm từ Bát Bảo, nàng ngồi xuống bên cạnh Kỷ vương giúp hấn lau tóc.

Bát Bảo rất tinh ý, mím môi cười "Phu nhân và Vương gia nói chuyện, nô tỳ xin cáo lui."

Dứt lời nàng khép cửa lui ra ngoài.

Từ Nam Phong ngâm nga một câu hát, nhẹ nhàng lau từng sợi tóc của Kỷ vương. Đợi một lúc lâu không thấy nàng mở miệng nói chuyện, Kỷ vương không nhận được giữ lấy khăn bông trên tay nàng, mỉm cười "Chuyện gì làm nàng cao hứng như vậy, lại nói một nửa rồi thôi?"

"Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy Vương gia nhà ta thật lợi hại. Nếu không nghe theo mưu kế của chàng, ta cũng không biết làm sao để giúp nương tình ngộ. Quả nhiên là nếm quen vị sung sướng, ở vương phủ bà tiêu diêu tự tại, sau đó thật sự không muốn về Từ phủ chịu tội. Hôm nay bà còn tự mình làm cho ta một đôi giày đấy."

Giải quyết xong vấn đề khó khăn của Diệp nương, trong lòng nàng vô cùng cao hứng, đến cả lời nói cũng phá lệ ngọt ngào.

Kỷ vương hiển nhiên bị một câu "Vương gia nhà ta" lấy lòng, ý cười của hấn càng sâu, thấp giọng nói "Còn có thể lợi hại hơn, phu nhân thử một lần sẽ biết."

Ân ý trong lời nói của Kỷ vương, Từ Nam Phong lơ ngơ một lúc mới hiểu ra là hấn đang nói đến phương diện trên giường.

Khuôn mặt của nàng bỗng chốc nóng bừng, rút tay từ trong lòng bàn tay Kỷ vương ra, bắt đắc dĩ nói "Thiếu Giới trở nên xấu rồi."

Kỷ vương cũng cười nói "Tốt cũng chỉ đối với phu nhân nhà ta, xấu cũng chỉ đối với phu nhân nhà ta, có gì là không thể?"

Là ai dám nói Thiếu Giới Tử Lang nhu nhược tốt bụng? Rõ ràng là một tiểu tử hư hỏng mà!

Thấy Tử Nam Phong yên lặng, Kỷ vương túm lấy chóp mũi, cúi đầu cười, lúc ngẩng lên lại nghiêm túc nhìn nàng, ôn nhu nói "Nam Phong, ở lại đi, ở lại làm bạn với ta."

Tử Nam Phong nâng khóe môi, nhẹ nhàng nói "Ta đang ở cạnh chàng đây."

"Ta nói là ở cạnh ta cả đời." Giọng của Kỷ vương trầm thấp, êm dịu như tiếng ngọc thạch.

Tử Nam Phong sững người một lúc, rồi vội vàng đứng lên "Ta cũng nên đi tắm rửa."

Kỷ vương định nắm tay nàng, nhưng trượt đi một chút, khó khăn lắm mới túm được một bên tay áo của Tử Nam Phong. Nam Phong quay đầu lại, vừa vận nhìn thấy con ngươi của Kỷ vương hiện lên chút thất lạc.

Một khắc sau, trên mặt Kỷ vương lại hiện lên ý cười ôn nhu. Hắn ngồi trên giường, ngửa đầu nhìn nàng "Nàng không cần trả lời ngay, cũng không cần cảm thấy áp lực, ta nguyện ý chờ nàng."

"... Được." Tử Nam Phong không không kim lòng được gạt đầu. Nàng cố gắng bước từng bước vững vàng ra khỏi cửa. Thực tế, vừa ra khỏi cửa, nàng liền trốn ở nơi khuất người, hai tay che lấy trái tim đang đập thình thịch.

Trong ánh mắt của Kỷ vương nhất định có chứa kì được làm lòng người mê mẩn.

Nghĩ như vậy, Tử Nam Phong vỗ nhẹ khuôn mặt đang nóng ran, cố gắng đè xuống chút rung động xa lạ này. Ở chung càng lâu, đối với những điều tốt Kỷ vương làm, nàng càng ngày càng không có sức chống cự. Cứ như vậy, chỉ sợ nàng sẽ đắm sâu vào trong đó.

Tắm rửa xong, Kỷ vương vẫn dựa vào giường đợi nàng. Nghe thấy tiếng bước chân nhỏ nhỏ của nàng, Kỷ vương vội khăn khô đang cầm trên tay nói "Qua đây."

Tử Nam Phong nghĩ chắc Kỷ vương muốn lau tóc cho mình, liền khoát tay một cái "Không cần, chàng nghỉ sớm đi, ta tự làm là được."

Kỷ vương vẫn khẳng khái "Lần nào nàng cũng nói nhưng đâu có làm. Hay là để ta giúp nàng luôn?"

Hiếm khi Kỷ vương ngang ngược một lần, Tử Nam Phong cũng không muốn làm trái ý hắn, không còn cách nào khác ngoài việc ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, cúi đầu xuống, để cho bàn tay ấm áp của Kỷ vương tùy ý lướt qua gò má của nàng, chạm vào mái tóc đen dài.

Động tác của Kỷ vương mềm mại, một tay luồn qua tóc nàng, một tay cẩn thận lau khô, không có nửa điểm không kiên nhẫn. Tử Nam Phong cảm thấy rất thoải mái, lại có chút buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, nàng đã buồn ngủ đến díp cả mắt, thân thể cũng nghiêng sang một bên dựa hẳn vào giường, tiến vào mộng đẹp.

Kỷ vương đặt khăn sang một bên, nhẹ giọng gọi một tiếng "Nam Phong?"

Không nghe thấy tiếng trả lời. Lúc này Kỷ vương mới xác định là nàng thật sự đã ngủ.

Từ sau khi thành thân, Kỷ vương không thích có người quấy rối lúc hắn và Nam Phong ở chung, vậy nên hắn cũng không sắp xếp nha hoàn thân cận ở ngoài. Kỷ vương chỉ có thể tự mình đứng dậy, sờ soạn một lúc mới buông được màn lụa xuống.

Giường rất rộng, lúc này Tử Nam Phong đang nằm ở bên ngoài. Kỷ vương không muốn làm nàng thức giấc, chỉ có thể trèo qua người nàng nằm vào bên trong.

Tay chân của Kỷ vương di chuyển rất cẩn thận, ai ngờ mới nhích được nửa người vào trong, Tử Nam Phong bất ngờ tỉnh lại, theo bản năng nắm tay áo của người ở trên dùng sức kéo, giọng nói vô cùng cảnh giác "Người nào..."

Kỷ vương mất thăng bằng, thân thể vô tình ngã xuống, đè lên người Tử Nam Phong. Đôi môi hắn vừa khéo chạm vào đôi môi nàng, đột nhiên không kịp đề phòng đã hôn rồi.

Kỷ vương giật mình, mắt của Tử Nam Phong cũng trừng lớn, đập vào mắt nàng là hình ảnh mình và Kỷ vương dính chặt vào nhau.

Màn lụa tím khẽ lay động, bên ngoài ánh sáng bắt ngờ chiếu vào, nổi bật dưới ánh trăng mờ ảo là dung mạo Kỷ vương.

Hai đôi môi kề nhau, tóc đen quán quít. Tử Nam Phong hoàn toàn tỉnh ngủ, hai tay nàng vẫn nắm chặt tay áo của Kỷ vương, chặt đến nỗi bàn tay nàng trắng bệch.

Trong đầu nàng như bị đổ một bình bột nhão, thậm chí còn quên đẩy hắn ra.

Một lúc lâu sau, Kỷ vương mới hoàn hồn lại. Hắn liếm bờ môi nàng, vừa như trấn an lại như đang thưởng thức, giọng nói khàn khàn "Có mùi máu tươi,

làm nàng đau rồi sao?"

Lúc này Từ Nam Phong mới mơ hồ cảm thấy môi dưới tê tê, nàng đưa tay sờ một cái, có một vết đỏ nhạt.

Một tay Từ Nam Phong một tay che miệng, một tay chống lên ngực Kỳ vương đẩy ra một cái, trong miệng phát ra hai tiếng "um um" mơ hồ.

Kỳ vương từ trên người nàng đứng lên, lo lắng hỏi "Có nghiêm trọng không? Ta gọi Bát Bảo lấy thuốc cho nàng."

Từ Nam Phong không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng quần bách này của nàng, đỏ mặt lấp bắp nói "Không cần... Á, không nghiêm trọng."

Kỳ vương hỏi thăm mấy lần, Từ Nam Phong lại kiên trì không cho gọi người đến bôi thuốc. Hắn không thể làm gì khác ngoài việc nằm ngửa bên cạnh nàng, hai tay đặt lên bụng nàng dặn dò "Cũng được, vậy nàng ngủ trước đi. Nhưng nếu ngày mai môi sưng đỏ, nhất định phải bôi thuốc."

Từ Nam Phong lên tiếng đáp ứng.

Lát sau, Kỳ vương cười khẽ một tiếng, trong giọng nói mang vài phần ngây thơ của trẻ con, ôn hòa nói "Đây là lần đầu tiên trong đời bản vương hôn, mùi vị của phu nhân rất khá."

Từ Nam Phong nhanh chóng lấy khăn che mặt, ấp úng nói "Đừng nói nữa." Đây cũng là lần đầu của nàng a!

Kỳ vương thấp giọng cười, vỗ con "nhộng" ở bên cạnh mình "Đừng tức giận mà hại thân."

Vì vậy sáng sớm ngày hôm sau, Diêu Dao đi luyện công buổi sáng, đui cột bao cát đi ngang qua trước mặt Từ Nam Phong, chốc chốc hẳn lại chạy ngược lại nhìn chăm chăm miệng vết thương của nàng, cười giả dối "Haha, lợi hại, lợi hại. Ngươi và Vương gia thật sự là đã "hạ khẩu" rồi a!"

Từ Nam Phong e thẹn, ảo não nói "Ta không chỉ hạ khẩu được, còn hạ thủ được!"

Dứt lời, nàng tung một chưởng đánh bay Diêu Dao ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chàng...cái người này đúng là một tiểu tử hư!

Đầu tháng tám, đoàn người của Hoàng thượng đã đi ngao du từ bên ngoài thành Lạc Dương trở về, chuyến đi lần này còn có phi tần trong cung, con cái và cả thuộc hạ đi theo.

Chỉ vài ngày sau, trong cung truyền ra tin tức Thái tử điện hạ muốn nạp đích nữ tài mạo song toàn của Từ thượng thư làm trắc phi. Không bao lâu, Hoàng thượng tự mình xác nhận tin tức này.

Ngày 12 tháng 8, Từ Uyển Như được phong làm Từ lương đệ, chính thức tiến vào Đông cung. Bởi vì nàng ta chỉ là thiếp thất, nên cộc hôn sự này không thể làm rầm rộ. Nhưng bởi vì vị trí của Từ lương đệ không kém Thái tử phi, tương lai Thái tử đăng cơ, ít nhất nàng ta cũng là Quý phi tôn quý, Từ gia cũng nhờ đó được nở mày nở mặt.

Sau khi Thái tử nạp thê thiếp được mấy hôm là tới Tết Trung Thu. Dựa theo lệ cũ, trong hoàng cung không tổ chức quốc yến mà cho quan lại nghỉ ngơi một ngày cùng gia đình đoàn viên.

Tuy rằng không có quốc yến nhưng gia yến vẫn phải có, Hoàng tử, Hoàng tôn cũng không ngoại lệ. Tối đó họ phải tiến cung dùng bữa với Hoàng thượng và Hoàng hậu, xem ca vũ dưới ánh trăng. Như vậy cũng được coi là đoàn viên.

Hôm nay Từ Nam Phong mặc y phục màu đỏ nhạt trông rất dịu dàng, trên y phục phối hợp thêm cả hạt ngọc trai nhỏ vàng và thêu hình hoa mẫu đơn màu bạc, một dải lụa mỏng hơi ngả sang màu đỏ cam được vắt trên tay nàng. Mái tóc đen nhánh của nàng được vấn lên theo kiểu Đới Đào kế. Những thứ được cài trên đầu nàng được dựa theo phẩm cấp mà làm, nhìn thế nào thì trông nàng cũng hiền hậu, lễ nghi, lại còn thêm mấy phần thông minh xinh đẹp nữa.

Kỳ vương vẫn mặc lễ phục màu tím, ở cổ lộ ra một chút cổ áo trong trắng như tuyết, càng làm nổi bật khuôn mặt như ngọc của hắn.

Trước khi gia yến tổ chức một canh giờ, hai người cùng tiến cung. Trong cung đã bày sẵn rất nhiều bàn trà và đệm để hoàng thân quốc thích nghỉ ngơi.

Lúc này mặt trời còn chưa lặn hẳn xuống núi, không biết phải chờ thêm bao lâu nữa gia yến mới bắt đầu. Từ Nam Phong và Kỳ vương cùng đi dạo ở Ngự hoa viên, đúng lúc gặp được Dương tướng quân đang đi tuần tra. Hai bên liền lên tiếng chào hỏi hàn huyên đôi câu.

"Curop biển ở phía Tây Nam vẫn chưa dẹp yên, chiến tranh liên miên, Lĩnh Nam vương tâm tình rối loạn không yên, làm gì có tâm trạng rời bến Bình

Khẩu."

Không biết vì sao câu chuyện lại chuyển tới họa ngoại xâm, khuôn mặt cương nghị của Dương tướng quân vô cùng tức giận, trầm giọng nói "Tâm tư của Hoàng thượng toàn bộ đều đang nghĩ là sao để đánh gặc Hồ ở phương Bắc, không rảnh rỗi để chỉ huy việc ở vùng duyên hải phía Nam. Nếu không phải vậy, bản tướng quân cũng muốn đích thân xuôi nam, một lưới bắt gọn giặc Oa."

Kỷ vương nói "Lĩnh Nam vương tuổi già sức yếu, lại không có người nối nghiệp. Theo bản vương thấy, huyết mạch của Lĩnh Nam vương không bao lâu nữa sẽ phải thay máu rồi."

Vừa nghe hai người đang thương nghị chuyện chính sự, Từ Nam Phong chủ động xin lui tránh người nghị kị. Nàng một mình tản bộ dọc con đường nhỏ lát đá cuội dẫn đến cây cầu vắt ngang hồ sen.

Ai ngờ vừa đúng lúc đó, cách đó hai trượng có một phụ tử từ một chỗ khác cũng đang đi lên cầu. Nam nhân râu dài ba thước, một thân quan bào đỏ thắm, nữ tử trẻ chung xinh đẹp, một thân lễ phục vàng nhạt. Đó là Từ Vị và Từ Uyển Như.

Nếu không có ý chỉ của Hoàng hậu, truyền xuống lệnh khai ân, thân phận của cha con Từ gia không có tư cách tham dự gia yến hoàng thất.

Từ Nam Phong khẽ nhíu mày, dù cách xa mấy chục bước cũng có thể nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của Từ Uyển Như.

Nàng thật sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt ngang ngược của Từ Uyển Như.

Tránh ra, họ lại nghĩ mình sợ hãi. Tiến lên nghênh đón, họ lại nghĩ mình ân cần lấy lòng. Từ Nam Phong dứt khoát đứng trên cầu không động, đôi mắt lạnh nhạt nhìn đôi phụ tử đi tới.

Từ Uyển Như cũng vừa lúc nhìn thấy nàng, cảm nàng ta nâng cao hơn một chút, đuôi mày khoe mặt đều hiện lên ngạo khí bề ngễ cao hơn hết thảy. Từ Nam Phong thật sự không hiểu, chỉ là thân phận thấp thớt nhỏ nhỏ cũng có thể làm nàng ta kiêu ngạo như vậy sao?

Biểu cảm trên gương mặt Từ Vị rất gượng ép, lúng túng hướng Từ Nam Phong gật đầu một cái xem như chào hỏi.

"Cây cầu rộng như vậy, làm phiền Kỷ vương phi tránh đường nhường bước." Từ Uyển Như dùng đầu ngón tay mịn màng vuốt ve khuyên tai phi thủy tinh xảo, cười khinh thường, giữa lông mày đều hiện lên nét quyền rũ không hợp tuổi.

Từ Nam Phong nắm tay áo, giọng nói có chút lạnh nhạt "Luận về địa vị, ta chính là Kỷ vương phi mà ngươi chỉ là thiếp thất của Thái Tử. Luận về phẩm cấp, ta là chính nhị phẩm Vương phi, ngươi chỉ là Từ lương đệ tam phẩm. Luận về bối phận, ta là tỷ tỷ, ngươi là muội muội. Dù nói thế nào, cũng phải là ngươi nhường đường mới hợp lý. Từ lương đệ tài mạo song toàn, chỉ một quy củ như vậy cũng không hiểu được?"

Sắc mặt Từ Uyển Như thay đổi, nàng ta cắn đôi môi đỏ mọng, chỉ một lát, nàng ta tràn đầy khuất nhục, đôi môi xả ra một chút tươi cười giả dối "Kỷ vương phi, nói như vậy cũng không nể mặt ta. Tương lai ai tôn quý, ai đề tiện còn chưa biết được."

"Nhu nhi." Từ Vị quát khẽ, đưa mắt ý bảo Từ Uyển Như câm miệng.

Ý cười trên miệng Từ Nam Phong không giảm, híp mắt nói "Hiện nay thân thể Thánh thượng vẫn khỏe mạnh, ngươi nhanh như vậy đã muốn làm quý vị, đây chẳng phải là trù ẻo đương kim thánh thượng? Từ lương đệ, nếu muốn nói không nể mặt, những lời này ta trả lại cho ngươi."

Từ Vị có kinh nghiệm trên quan trường, ông ta co được dân được, giả bộ làm ra bộ dạng sợ hãi, chấp tay nói "Từ lương đệ nhỏ tuổi không hiểu chuyện, mong Vương phi nương nung thứ tội."

Từ Uyển Như hít sâu một hơi, gương mặt kiêu ngạo vừa rồi lập tức biến mất, nàng ta làm ra vẻ vô tội nói "Phụ thân nói đúng, là muội muội sai rồi, thỉnh Vương phi không trách tội."

Dứt lời, nàng ta bước về sau, đứng sang một bên chủ động nhường đường cho Từ Nam Phong.

"Nhỏ tuổi và không biết xấu hổ là hai việc khác nhau." Từ Nam Phong cười một tiếng, nhìn thẳng vào hai người họ "Hy vọng Từ thượng thư và Từ lương đệ nhớ rõ, ta chỉ mong muốn có cuộc sống an ổn, không muốn phí tâm tư cùng các ngươi đấu đá. Nhưng nếu các ngươi bức ta vào đường cùng, ta có thù tất báo."

Dứt lời, nàng ngừng đầu đi ngang qua Từ Uyển Như, quần áo nàng đỏ nhạt tinh xảo, vạt phần yếu điệu.

"Lúc này ngươi đắc ý gì chứ! Cứ chờ mà xem! Sớm hay muộn ta cũng sẽ trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ." Từ Uyển Như nắm chặt tay thành quyền, móng tay bấm mạnh vào thịt.

Từ Vị có chút lo lắng "Nhu nhi, mọi chuyện không thể chỉ vì cái lợi trước mắt. Có thể nhịn được thì cố nhịn."

"Phụ thân, cha biết con cũng không cam tâm trở thành kẻ dưới. Cha cứ chờ xem, con tự có cách hay." Ánh mắt nàng ta âm ngoan, một âm mưu ác độc dần hình thành.

Từ Nam Phong đi dọc con đường nhỏ lát đá cuội trở về, nhìn thấy Kỷ vương còn đứng chờ ở chỗ cũ liền đi tới chỗ hắt, nhẹ giọng hỏi "Chàng cùng sư phụ nói chuyện xong rồi?"

Kỷ vương mỉm cười dắt tay nàng "Vừa rồi nghe Dương tướng quân nói nàng gặp Từ lương đệ trên cầu?"

"Đúng vậy, nhưng so với mẫu thân nàng ta, nha đầu đó vẫn còn non lắm, còn nghĩ muốn lập uy với ta."

"Trước đây nàng ta từng làm khó dễ nàng?"

Từ Nam Phong nhìn thấy nụ cười trên miệng Kỷ vương, nghe được giọng nói ôn nhu trầm áp, chút không vui còn sót liền tan thành mây khói. Nàng cười tỏ vẻ không để ý, thản nhiên nói "Chàng yên tâm, bọn họ không bắt nạt được ta."

Kỷ vương vuốt ve đầu ngón tay nàng, cúi đầu cười "Đúng vậy, phu nhân nhà chúng ta lợi hại nhất."

Từ Nam Phong biết Kỷ vương đang trêu ghẹo mình, lại nhớ tới lần trước nàng từng vô tình nói "Kỷ vương nhà chúng ta lợi hại nhất", khuôn mặt không khỏi nóng lên "Chàng... cái người này đúng là một tiểu tử hư!"

Vì câu nói đó, Kỷ vương cười rất thoải mái.

Mặt trời lặn về phía tây, mặt trăng cũng chậm rãi mọc lên. Rất nhiều Hoàng tử, Hoàng tôn mặc lễ phục vào dự yến. Ở nơi thiết yến, hoa đèn tráng lệ, ca vũ cũng bắt đầu.

Theo thông lệ, Hoàng đế kiểm tra việc học tập của con cháu, vì vậy cũng có tục lệ đấu tửu lệnh làm thơ, lấy trắng và quế làm đề, tự do làm một bài thơ. Nếu được Hoàng đế tán thưởng hoặc được giải nhất đều được trọng thưởng.

Mấy vị Hoàng tử còn nhỏ xoa tay, nóng lòng muốn thử, hi vọng có thể đạt được sự thừa nhận của phụ hoàng. Chỉ có Thái tử và Kỷ vương là hai hoàng tử đã trưởng thành ngồi uống rượu, không có hứng thú tham gia.

Thái tử quyền cao chức trọng, đương nhiên không cần lấy việc này khoe khoang với người khác, mà Kỷ vương là hoàng tử không được sủng nên cũng không ai đứng ra mời hắn làm thơ.

Từ Nam Phong lại thấy đây là chuyện tốt. Lúc trước nàng đã nghĩ đến việc yên lặng cùng Kỷ vương uống chút rượu, cùng thưởng trăng.

Tôn hoàng hậu dường như rất thích Từ Uyển Như. Bà nói với Hoàng thượng cho Từ lương đệ làm thơ, lại thắng ba bốn lượt. Hoàng thượng rất vui mừng, sai người thưởng cho Từ Uyển Như một đôi ngọc như ý, cũng có thể là nể mặt Thái tử.

Nhất thời, ngay cả Thái tử phi cũng đề lộ ra một chút hâm mộ.

Yến hội đang náo nhiệt, Hoàng hậu bỗng nhiên lên tiếng "Kỷ vương phi và Từ lương đệ là chị em ruột. Từ lương đệ tài hoa hơn người, vậy người làm tỷ tỷ chắc cũng không kém đi?"

Hoàng hậu đã lên tiếng, Hoàng thượng cũng tiếp lời "Kỷ vương phi cũng tới làm thơ?"

Từ Nam Phong buông bình rượu, trong lòng chột dạ.

Từ Uyển Như hứng thú nhìn lại, nụ cười nàng ta chứa vài phần hả hê.

Từ Nam Phong có đọc qua vài câu thơ, nhưng so với Từ Uyển Như được phu tử có tiếng dạy dỗ thì không bằng. Nếu cố chấp làm thơ, đương nhiên sẽ thấp hơn người khác một bậc, vậy sẽ làm mọi người ở đây chế giễu.

Kỷ vương muốn mở miệng giải vây cho nàng như Từ Nam Phong nắm chặt tay của hắn, ý bảo Kỷ vương không cần lo lắng.

Tiếp theo nàng đứng dậy cúi đầu, ôn hòa nói "Bệ hạ, nương nương, từ nhi thần và Từ lương đệ học tập không giống nhau. Từ lương đệ học văn còn nhi thần tập võ, không thể so sánh được."

"Suýt nữa trăm quên mất người là nữ nhi của Dương ái khanh." Hai tay Hoàng đế đặt trên đầu gối, có chút mong đợi nói "Trăm dùng võ trị quốc, yêu nhất là các dũng sĩ. Kỷ vương phi, người sẽ múa kiếm?"

Nghe thấy vậy, Từ Nam Phong biết mình đoán trúng thánh ý, nàng cao giọng đáp "Bệ hạ, nhi thần xin bêu xấu!"

Cũng may là mấy bộ kiếm pháp nàng đã nhớ kỹ trong lòng. Nói ra cũng thật xấu hổ, một bộ kiếm pháp nàng luyện đến bảy, tám năm rồi cũng không thể khen xuất quỷ nhập thần, nhưng ít nhất bây giờ lấy ra lừa người cũng vẫn có thể.

Đường kiếm giống như rồng lướt, ánh kiếm chớp lóe như điện, cả người di chuyển dẻo dai, những hạt ngọc trai vàng nhẹ nhàng đung đưa theo như những hạt sen sắp mở ra, thật sự rất đẹp.

Di chuyển người, thu kiếm, chấp tay, tất cả đều lưu loát.

Nàng lưu loát chuyển động thân thể, thu kiếm, ôm quyền hành lễ.

Hoàng đế nói "Tốt." Chỉ một chữ nhưng đã nói lên sự tán thưởng lớn lao.

Tôn hoàng hậu quan sát sắc mặt của Đế vương, vội vã nói với nội thị "Đem vòng tay ba màu của ta ban cho Kỳ vương phi."

Từ Nam Phong lại bái tạ "Tạ ơn bệ hạ, tạ ơn nương nương."

Xem như vừa rồi nàng sợ bóng sợ gió rồi.

Đem kiếm trả lại cho nội thị, Từ Nam Phong trở lại chỗ ngồi. Vừa ngồi xuống, Kỳ vương đã nắm tay nàng, hạ giọng thật thấp nói "Kiếm pháp của phu nhân, chỉ cần nghe thấy tiếng gió rít thôi cũng biết khí thế như rồng."

Từ Nam Phong cười cười, đề xuống trái tim còn đang đập rộn ràng trong lồng ngực đáp "Thật ra ta khản trương muốn chết. Rất sợ nếu bản thân ta phạm sai lầm sẽ làm chàng mất mặt."

Một hồi gia yến dù nguy hiểm những cũng đã qua. Mãi đến khi trăng lên đỉnh, yến hội giải tán, mọi người vui vẻ ra về.

Thái tử còn đang trong thời kỳ tân hôn, hình như hẳn đang chìm đắm trong sắc đẹp của Từ lương đệ nên trên đường về đồng ý cho Từ lương đệ ngồi cùng xe.

Nhưng hình như Từ Uyển Như lại không mấy vui vẻ.

"Uyển nhi, vì sao nàng rầu rĩ không vui?" Thái tử ôm Từ Uyển Như vào ngực, trầm giọng hỏi

Từ Uyển Như thuận thế dựa vào lòng Lưu Huyền, mày liễu hơi cau lại, dịu dàng nói "Điện hạ, trong lòng thiếp có chuyện không vui, không biết có nên nói hay không."

"Nói cho ta nghe một chút."

"Thứ tử Từ Nam Phong của thiếp hành vi quái đản, làm cho phụ thân trong lúc tức giận cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ phụ tử. Việc này điện hạ chắc đã nghe nói."

Khuôn mặt Từ Uyển Như u sầu, tiện đà nói tiếp "Nhưng có chuyện ngài còn không biết. Lúc nàng ta xuất giá đã tuyên bố muốn mượn thế lực của Kỳ vương trả thù Từ gia. Từ trước đến nay nàng ta luôn đổ kị thiếp, thiếp thật sự rất sợ nàng ta sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo..."

Thái tử cười nhạt, lỗ đính nói "Kỳ vương? Tử đệ như quả hồng mềm của ta có thể cho nàng ta mượn thế lực nào?"

Từ Uyển Như mím đôi môi đỏ, trong mắt ngấn nước "Hôm nay lúc ở trên cầu thiếp gặp phải thứ tử. Nàng ăn nói với thiếp vô cùng lỗ măng. Mới vừa rồi nàng ta múa kiếm, mấy lần đã chia vào thiếp."

Dứt lời, nàng ta nhẹ nhàng kéo bàn tay Thái tử đặt lên bộ ngực mềm mại của mình, ủy khuất nói "Thiếp bị kinh sợ, cho đến giờ ngực vẫn còn đau."

Khóe miệng Thái tử nhếch lên, ánh mắt hắt âm u, bàn tay dùng sức nhào nắm một phen, giọng nói khàn khàn "Uyển nhi không cần lo lắng. Người của Kỳ vương phủ cho dù có mười lá gan cũng không tạo nên sóng gió gì. Ở bên đó có một chút gió thổi cỏ lay, ta có thể lấy mạng hắn ngay lập tức."

Đôi môi đỏ mọng của Từ Uyển Như cong lên, ghé lại gần tai Thái tử cười duyên "Vẫn là điện hạ thương thiếp."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.